

Treći deo

Sve je bilo jednostavno, pomisli Ahbyahd, gledajući iz šume na veliku kuću prezrena neprijatelja. Iskreni i ugodni mladi svećenik s urednim papirima i, dakako, nenaoružan, posjetio je velikog čovjeka i donio mu pozdrave iz daleka. Tko bi mu mogao odbiti kratko čavrljanje; nevini religiozni čovjek iz daleke zemlje nije bio svjestan koliko je formalnosti potrebno ispuniti i poštovati prilikom posjete tako velikom Čovjeku. Njegovo prvotno odbijanje opozvao je sam neprijatelj; sve je drugo bilo na vrlo inventivnom vjerniku. Ono što je preostalo ticalo se njih sviju. Neće promašiti.

Njihov mladi drug izlazi iz kuće! Rukuje se s odvratnim »Amalom Bahrudijem« uz pomno oko stražara u poslovnim odijelima, naoružanih automatskim oružjem. Vjernici su mogli samo procijeniti broj stražara; bilo ih je najmanje dvanaest, a u kući ih vjerojatno ima i više od tog broja. Uz Alahovu ljubav, prvi će napad ukloniti veći broj neprijatelja, a tko ne bude ubijen bit će teško ranjen, tako da neće moći djelovati.

Njihova druga prate kružnim prilazom do automobila, koji je parkiran na cesti iza visoke živice. Još samo nekoliko trenutaka. A voljeni Alah ih gleda s ponosom i odobravanjem! Pojavila su se još trojica stražara, pa ih je sada bilo ukupno sedam ispred kuće. Obavi svoj zadatak, naš brate! *Vozi točno!*

Njihov drug je stigao do automobila; uljudno se naklonio i načinio znak križa, pa su se opet rukovali, ali je sada jedini pratilac bio živicom skriven od drugih. Onda je otvorio vrata i kratko zakašljao, oslanjajući se na sjedište, dok mu je desna ruka posegla ispod pokrivača sjedišta. Najedanput, s brzinom i samouvjerenjem istinskog vjernika, okrenuo se držeći nož s dva sječiva koji je zarinuo u čuvar ev vrat prije nego je vladin čovjek mogao vidjeti što se događa. Prsnula je krv, čuvar je pao, a terorist je istodobno zgrabio i oružje i tijelo, povukavši leš preko ceste u šipražje na rubu šume. Pogledao je u smjeru Ahbyahda, kimnuo i potrčao do automobila. Ahbyahd je zapucketao prstima i dao znak braći koja su se sakrila u drveću iza njega. Trojica su došla naprijed, odjeveni kao i bjelokosi u poluvojničku odjeću. Svi su imali mašinske puške laganih okvira, a bombe su im bile pričvršćene na jaknama.

Ubojica koji je govorio engleski sjedio je za volanom, upalio je motor, stavio u brzinu, i krenuo polako, ovlaš, prema lijevom ulazu za kružni pristupni put do kuće. Onda je naglo, kad mu je motor proradio svom snagom, skrenuo vozilom oštro nadesno, pa kroz ulaz, dok je istodobno posegnuo iza komandne ploče i pomaknuo neki osigurač. Otvorivši vrata, usmjerio je kola preko velike prednje tratine prema stražarima koji su razgovarali s kongresmenom, a onda je iz jurećeg automobila iskočio na šljunak. Kad je pao čuo je vrisku neke žene kroz kakofoniju grmljavine motora i riku vladinih patrola. Jedna od sestara je dotrčala na prednja vrata i vikala gotovo nejasno; čim je ugledala jureći automobil bez vozača, okrenula se i opet zavrištala, sada Kendricku, koji je bio najbliže kamenom ulazu. Tada je uspjela biti jasnija.

Maknite se! — vrisnula je, ponavljajući riječi koje je očito čula prije nekoliko trenutaka. — *Žele vas ubiti!*

Kongresmen je potrčao prema teškim vratima, zgrabivši ženu za ruku i gurnuvši je ispred sebe, dok su stražari otvorili vatru na prazno metalno čudovište koje je ludo jurilo bez kontrole, zaputivši se sada prema strani kuće, točno prema pomičnim staklenim vratima verande. Unutra je Evan lupio ramenom u vrata i čvrsto ih zatvorio. Ta njegova kretnja i debela čelikom pojačana ploča vrata spasili su im živote.

Eksplozije su uslijedile poput niza grmljavinskih paljenja iz neke ogromne peći, razbivši prozore i zidove, zapalivši zastore i namještaj. Ispred kuće je palo sedam stražara iz Centralne obavještajne agencije, prerešetani staklom i metalom koji su letjeli zrakom, nošeni eksplozijom od četrdeset pet kilograma dinamita smještenog ispod motora automobila. Četvorica su bila mrtva, glave i tijela izrešetanih smrtonosnim šrapnelima. Jedan od preživjelih kojemu lijeva ruka nije bila više od krvavog batrljka, tjeran bijesom pritisnuo je oružje na automatsku vatru jureći preko tratine prema teroristi prerušenom u svećenika, koji se umobolno smijao; njegova automatska puška je bljuvala vatru. Ubili su jedan drugoga u hladnoći svježeg koloradskog dana pod zasljepljujućim koloradskim suncem.

Kendrick se bacio na kameni zid u hodniku, pritisnuvši se uz izbočeno kamenje. Pogledao je sestru. — Ostajte gdje jeste! — naredio joj je dok je oprezno išao prema sredini sobe za dnevni boravak. Dim je napadao sa svih strana kuljajući, nošen povjetarcem kroz razbijene prozore. Izvana je začuo uzvike; stražari koji su bili sa strana kuće sada su se oprezno okupljali, profesionalno pokrivajući jedan drugog dok su zauzimali nove položaje. Zatim su se čule četiri detonacije jedna za drugom — *bombe! Ručne bombe!* Iza eksplozije čuli su se glasovi, vrištavi glasovi koji su donosili arapske riječi. »*Smrt našim neprijateljima! Smrt velikom neprijatelju! Na krv odgovaramo krvlju!*« Rafali iz automatskih oružja čuli su se iz raznih smjerova. Eksplodirale su još dvije granate, jedna je kroz razbijeni prozor ubačena ravno u sobu za dnevni boravak, razbivši najudaljeniji zid. Evan se brzo okrenuo potraživši zaštitu od kamenja, a kad se sleglo, zavikao je koliko ga je grlo nosilo.

— Manny! *Manny!* Gdje si? *Odgovori mi!*

Nije bilo odgovora. Čula se samo glupa, uporna zvonjava telefona. Puščana vatra ispred kuće eskalirala je do zaglušujućih razmjera, rafal za rafalom, sve brže, češće, luđe, meci su rikošetirali od kamenja, tupo udarali u drvo, divlje zavijali zrakom. Manny je bio na verandi, na verandi sa staklenim vratima! Kendrick mora onamo. *Mora!* Utrčao je u dim i vatru dnevne sobe, zaklanjajući oči i nosnice, kad je odjednom jedna figura uletjela kroz razbijeni prozor, ne obazirajući se na staklene krhotine. Čovjek se otkotrljao pa naglo ustao.

— *Ahbyahde!* — viknuo je Evan, paraliziran.

— *Ti!* — zagrmio je Palestinac, podignuvši oružje. — Moj život ima slavu! *Slavu!* Hvala voljenom Alahu? Ti mi donosiš *veliku* sreću!

— Zar sam ja *vrijedan* nje? Toliko ubijenih? Toliko poklanih? Jesam li ja doista *vrijedan* toga? Da li vaš Alah zahtijeva baš toliko smrti?

— Ti se usudiš govoriti o *smrti*? — *vrištao* je terorist. — Azra mrtav! Yaakov mrtav! Zayu ubili Židovi s neba u Baaki! Svi drugi... stotine, tisuće — *mrtvi*. A sada, *Amal Bahrudi*, izdajico, ja te vodim u *pakao!*

— Ne *još!* — došao je glas, pola šapat, pola povik, iz nadsvođena hodnika koji vodi do trijema. Riječi su bile popraćene s dva glasna pucnja koji su se jekom umnožavali u sobi, na trenutak utopivši brzu vatru izvana. Ahbyahd, bjelokosi, nagnuo se natrag pod udarcima snažnog oružja; dio lubanje mu je bio smrskan i odnesen. Emmanuel Weingrass, lica i košulje okupanih krvlju, s lijevim ramenom pritisnutim o zid, polako je skliznuo na pod.

— *Manny!* — riknuo je Kendrick, potrčavši prema starom arhitektu. Kleknuo je i podigao mu gornji dio tijela s tvrdog poda. — Gdje si pogođen?

— Gdje nisam? — s naporom odgovori Weingrass. — Provjeri što je s dvjema djevojkama! Kad je... sve počelo one su otišle do prozora... Pokušao sam ih zaustaviti. Provjeri što je s njima, *prokletstvo!*

Evan je pogledao na dva tijela na trijemu. Iza njih su se pomična vrata svela na okvire u kojima su stršili skršeni ostaci debelog stakla. Bomba-automobil je izvršila svoj zadatak; malo je ostalo od dva ljudska stvorenja osim iskidane kože i krvi. — Nema se što provjeravati, Manny. Žao mi je.

Vani je prestala vatra. Pripremljen na najgore, Kendrick je izvukao magnum kalibra .357¹ iz Mannyeve ruke, upitavši se nakratko tko mu ga je dao, ali je odmah znao da je to bio GeeGee Gonzales. Blago je položio Weingrassa i ustao. Oprezno je ušao u dnevnu sobu u kojoj se pušilo, gdje ga je odjednom uhvatio vonj mokrog dima — voda je prskala iz škropila na stropu.

Pucanj iz puške! Bacio se na pod, dok su mu oči strijeljale u svim smjerovima, praćene njegovim oružjem.

— *Četiri!* — viknuo je glas iza razbijenih prozora. — Ja brojim četiri!

— Jedan je ušao unutra! — viknuo je drugi glas. — Uđi i pucaj na svaku prokletu stvar koja se miče! *Kriste*, ja ne želim prebrajati naše mrtve! Isto tako ne želim da jedan od tih mamojeba iziđe živ! Da li me *razumiješ?*

— Razumio.

— On je mrtav! — sada je Evan viknuo s ostatkom glasa. — Ali ima drugi, ovdje ima jedan ranjenik. Živ je i teško ranjen, a jedan je od naših.

— *Kongresmen?* Jeste li to vi, gospodine Kendrick?

— To sam ja, ali više ne želim čuti tu titulu. — Telefon je opet stao zvoniti. Evan je ustao i umorno se zaputio prema osmuđenom stolu od borovine, smočen opetovanim mlazovima iz škropila na stropu. Odjednom je ugledao medicinsku sestru koja mu je spasila život, kako oklijevajući hoda kamenim hodnikom. — Ostanite tamo — rekao joj je. — Ne želim da tamo idete.

— Čula sam vas kako kažete da je netko ranjen, sir. Ja sam obučena za to.

Telefon je i dalje zvonio.

— *Njega*, da. Ne druge. Ja ne želim da vidite druge!

— Ja nisam proljetno pile, kongresmenu. Tripot sam vršila službu u 'Namu.

— Ali ovo su bile vaše *prijateljice!*

— Isto tako i bezbroj drugih — odgovori mu sestra, bez komentara u glasu. — Je li to Manny?

— Da.

Telefon je i dalje zvonio.

— Nakon tog razgovora, telefonirajte doktoru Lyonsu, molim vas, sir.

Kendrick je uzeo slušalicu. — Da?

— Evane, hvala *Kristu!* Ovdje je MJ! Upravo sam razgovarao s Adriennom...

— Odjebi — rekao je Kendrick, prekinuo vezu i telefonirao Informacijama.

Najprije mu se soba okrenula, onda je udaljena grmljavina postala jačom a udarci munja mu proparaše mozgom. — Molim vas, operatoru, da li biste mi to ponovili, kako bi mi bilo sasvim jasno.

¹ Automatsko ručno oružje kalibra 9 mm velike razorne snage. (*op. prev.*)

— Zacijelo, sir. Dr. Lyons nije ubilježen među telefonskim pretplatnicima ni u Cortezu ni u Mesa Verde, s okolinom. Zapravo, na cijelom tom području nema nikoga tko se zove Lyons — Lyons.

— To je njegovo ime! Vidio sam njegovu podobnost od State Departmenta.

— Oprostite?

— Ništa... *Ništa!* — Evan je zalupio slušalicom, ali je telefon, čim je to učinio, stao zvoniti. — *Da?*

— Moj dragi! Jesi li *dobro*?

— Tvoj jebeni MJ je sve *sjebo!* Ja ne znam koliko ima mrtvih, a Manny je nastrijeljen kao svinja koju kolju! Ne samo da je on napola otišao već čak nema ni doktora!

— Pozovi Lyonsa.

— On ne postoji... *ne postoji!* Kako si saznala za ovo ovdje?

— Razgovarala sam s bolničarkom. Rekla je da je tamo kod vas bio neki svećenik — dragi, *slušaj me!* Tek prije nekoliko minuta smo saznali da oni putuju kao svećenici! Razgovarala sam s MJom i on je izvan sebe. Pokrenuo je pola Colorada, sve federalce koji su se prisegli na čuvanje tajne!

— Upravo sam mu rekao da se provoza.

— On ti nije neprijatelj, Evane.

— Tko *je*, dovraga?

— Za ime Božje, to pokušavamo saznati!

— Nešto ste spori.

— A oni su vrlo brzi. Što ti mogu reći?

Mokre kose i tijela od škropila, Kendrick je pogledao na sestru koja se brinula oko Weingrassa. Oči su joj bile pune suza, a grlo je zadržavalo hysteriju koja se gomilala pri pogledu na njene prijateljice na verandi. Evan je meko progovorio. — Kaži mi da mi se vraćaš. Kaži mi da će se sve ovo okončati. Kaži mi da neću izludjeti.

— Sve ti to mogu reći, ali ti moraš u to vjerovati. Ti si živ i sada mi je to najvažnije.

— Što je s drugima koji nisu živi? Što je s Mannyem? Zar se oni ne broje?

— Manny je sinoć nešto rekao što me se veoma dojmilo. Razgovarali smo o Hassanima, o Sabriju i Kashi. Rekao je da ćemo ih se uvijek sjećati i oplakivati ih svako na svoj način... ali to mora doći kasnije. Nekome to može zazvučati hladno, ali ne meni. On je bio gdje sam ja bila, moj dragi, i ja znam odakle je. Nitko nije zaboravljen, ali ih na trenutak moramo zaboraviti i učiniti ono što moramo. Ima li to tebi smisla... moj dragi?

— Ja pokušavam tu naći neki smisao. Kad se vraćaš?

— Znat ću za nekoliko sati. Telefonirat ću ti.

Evan je spustio slušalicu dok su zvukovi brojnih automobilskih sirena i helikopterskih rotora bili sve glasniji.

— Ovo je prekrasan apartman — tiho će Khalehla, prošavši kroz mramorno predvorje prema uleknutoj dnevnoj sobi apartmana Vanvlanderren.

— Udobno je — reče udovica, s maramicom u ruci dok je zatvarala vrata pridruživši se potom obavještajnom oficiru iz Kaira.

— Potpredsjednik zna prilično zahtijevati, pa ću radije biti ovdje nego voditi još jednu kuću dok je on u Kaliforniji. Dvije su kuće ipak malo previše — njegova i moja.

— Jesu li sve ovakve? — upita Khalehla, sjednuvši u naslonjač koji je projektirala Ardis Vanvlanderen. Bio je nasuprot velikoj, imponzantnoj sofi presvučenoj brokatom; gospodarica kuće je brzo uspostavila red ključanja¹ — gdje će sjediti ona, a gdje gošća.

— Ne, baš, moj ih je suprug premodelirao po našem ukusu. Udovica je nakratko prinijela maramicu licu. — Mislim da bi trebalo da se priučim da kažem »moj pokojni muž« — dodala je, spustivši se tužno na kauč.

— Žao mi je, i da ponovim što sam rekla, ispričavam se što dosađujem u ovakvim okolnostima. To je protiv savjesti, Što sam i objasnila svojim pretpostavljenima, ali su oni inzistirali.

— Bili su u pravu. Državni poslovi se moraju nastavljati, gospođice Rashad. Ja to razumijem.

— Nisam sigurna da ja razumijem. Ovaj smo razgovor mogli održati barem sutra ujutru, po mojem mišljenju. Ali opet, drugi misle drugačije.

— To je ono što me očarava — rekla je Ardis, gladeći crnu svilu svoje Balenciaga² haljine. — Što može biti tako životno važno?

— Za početak — odgovori joj Khalehla, prekriživši noge i uklanjajući nabor sa svog tamnosivog kostima — ono o čemu ćemo razgovarati mora ostati među nama. Mi ne želimo da se potpredsjednik Bollinger bezrazložno uzrujava. — Agent iz Kaira uzela je bilježnicu iz crne taške i poravnala crnu kosu, koja je povučena odostraga bila vezana u jednostavnu kitu. — Kao što znam da vam je rečeno, ja sam na poslu preko mora, ali sam doletjela zbog ovog zadatka.

— Rećemo mi je da ste stručnjak za bliskoistične poslove.

— To je eufemizam za terorističku aktivnost. Ja sam napola Arapkinja.

— To mogu vidjeti. Vrlo ste lijepi.

— Vi ste *vrlo* lijepi, gospodo Vanvlanderen.

— Nekako se izvlačim sve dok se ne zadržim na godinama.

— Uvjeren sam da smo gotovo istih godina.

— Nemojmo o tome... Koji je *to* problem? Čemu tako hitan posjet?

— Naše osoblje koje radi u dolini Baaka u Libanonu otkrilo je zapanjujuću i uznemirujuću informaciju. Da li vi znate što je »udarni tim«, gospođo Vanvlanderen.

— Tko ne zna? — odgovori udovica, posegnuvši za kutijom cigareta na stoliću za kavu. Izvukla je jednu i uzela upaljač od bijela mramora. — To je grupa ljudi — obično muškaraca — koja je upućena da nekoga ubije. — Upalila je cigaretu i gotovo neprimjetno zadrhtala. — Toliko o definicijama. Zašto se to tiče Potpredsjednika?

— Zbog prijetnji koje su mu upućivali. Razlog više za jedinicu koju ste zahtijevali od Federalnog istražnog biroa.

— To je sve prošlo — rekla je Ardis, duboko udišući dim. — Ispalo je da je to neka psihotična neuravnotežena budaletina koja vjerojatno nije ni posjedovala oružje.

¹ Iskazivanje prirodne hijerarhije u grupama ptica i kod domaće peradi; hijerarhijski red među ljudima iste grupe (*op. prev.*)

² Jedan od najpoznatijih pariških kreatora visoke mode, porijeklom Španjolac, a vlasnik je i svjetski poznate kozmetičke kuće (*op. prev.*)

— Ali kad su stala stizati ta prljava pisma i bestidni telefonski pozivi, smatrala sam da ne smijemo sve prepustiti slučaju. Sve je to u izvještaju; progonili smo ga kroz tucet gradova sve dok nije ušao u avion za Toronto. Odletio je na Kubu, kako sam obaviještena, pa neka mu tako bude.

— Možda on nije bio neuravnotežen, gospodo Vanvlanderén.

— Što hoćete reći?

— Dakle, vi ga niste pronašli, je li tako?

— FBI je izradio vrlo precizan opis, gospođice Rashad. Zaključeno je da je mentalno poremećen, neka vrst klasičnog slučaja shizofrenije s parcijalnim tonovima kompleksa kapetana Avengersa¹ ili nešto jednako smiješno. Bio je u suštini bezopasan. To je zatvorena knjiga.

— Mi bismo je htjeli opet otvoriti.

— Zašto?

— Glas iz doline Baaka kaže nam da su ovamo upućena dva ili više udarnih timova sa zadatkom, kako se zamišlja, da ubiju potpredsednika Bollingera. Vaš neuravnoteženi čovjek možda je bio njihov, htijući to ili ne htijući, ali njihov. On je vjerojatno bio točka, kažem vam, točka.

— »Točka«? O čemu vi govorite? Ja čak ne mogu razumjeti vaš jezik, osim da zvuči protivno razumu.

— Ni najmanje — mirno će Khalehla. — Teroristi operiraju na principu maksimalne otkrivenosti. Oni će često objaviti neki svoj cilj, metu, čak mnogo prije izvršenja. Oni to rade na mnogo raznih načina, u mnogo varijacija.

— Zašto bi teroristi htjeli ubiti Orsona — potpredsjednika Bollingera?

— Zašto ste mislili da prijetnje protiv njega treba uzeti ozbiljno?

— Zato jer su bile *tamo*. Nisam mogla učiniti manje.

— I bili ste u pravu — suglasila se žena iz CIA-e, promatrajući udovicu kako gnječi jednu cigaretu i poseže za drugom. — Ali da odgovorim na vaše pitanje, kad bi ubili Potpredsjednika, ne samo da bi nastala praznina na političkom tiketu, koji bi garantirao ponovni izbor, već i značajna destabilizacija.

— S kojom svrhom?

— Maksimalno otkrivanje. To bi bilo spektakularno umorstvo, zar ne? Još i gore od toga jer bi dokumentacija pokazala da je FBI bio obaviješten a zatim povučen, nasamaren superiornijom strategijom.

— *Strategija?* — uzviknu Arids Vanvlanderén. — Koja strategija?

— Psihotičar, neuravnotežena osoba koja to uopće nije, već samo strateška diverzija. Glavna pažnja na bezopasnoj budali, zatim zatvaranje knjige, a prave ubojice dolaze na njegovo mjesto.

— To je *ludo!*

— To se opetovalo tko zna koliko puta. U arapskoj svijesti, sve napreduje geometrijski u fazama. Jedan korak vodi drugome, prvi bal ne mora biti u srodstvu s trećim, ali je veza tu ako je potražite. Govoreći o klasičnim slučajevima, takva diverzija je sve što je potrebno.

¹ Kapetan Osvetnik — lice iz popularnog američkog stripa (*op. prev.*)

— To *nije* »diverzija«! Dolazili su telefonski pozivi, a brojevima se ulazilo u trag u mnogim gradovima, stizala su pisma s nalijepljenim slovima i prljavim jezikom!

— Klasika — mekano ponovi Khalehla, pišući.

— Što to radite?

— Ponovo otvaramo knjigu... i bilježim vaša uvjerenja. Mogu li vam postaviti jedno pitanje?

— Svakako — odgovori udovica, kontroliranim ali napetim glasom.

— Među mnogim pristašama potpredsjednika Bollingera — među mnogim prijateljima, mogla bih reći — ovdje u Kaliforniji, možete li se sjetiti ijednog koji to možda nije?

— Što?

— *Nije* nikakva tajna da se Potpredsjednik kreće u krugovima bogatih. Ima li itko s kime se nije slagao, da je »preostalo razlike«, jedan ili više od jednog, možda s nekom posebnom grupom? Oko politike ili nabavki, ili vladinih alokacija.

— Dobri Bože, što vi to govorite?

— Došli smo do najniže crte, gospođo Vanvlanderén, razloga zašto sam ovdje. Ima li ljudi u Kaliforniji koji bi radije imali nekog drugog kandidata na tiketu?² Iskreno rečeno, drugog Predsjednika?

— Ne mogu vjerovati da ovo *čujem!* Kako se *usuđujete?*

— Ja nisam onaj koji se usuđuje, gospođo Vanvlanderén. To je netko drugi. Koliko god bile opskurne, međunarodnim komunikacijama se ipak može ući u trag. Možda početka ne posebnom pojedincu ili pojedincima, već sektoru, lokaciji... Postoji treća strana, ili strane, koje su upletene u ovu strašnu stvar, a one su ovdje, u južnoj Kaliforniji. Naši ljudi u Baaki ušli su u trag prvotnim kablogramima koji su rutirani kroz Bejrut iz Zuricha, Švicarske, a originalno porijeklo im je... San Diego.

— San Diego?... *Zürich?*

— Novac. Podudarnost interesa. Jedna stranka hoće spektakularnu metu s maksimalnim otkrivanjem, dok druga želi da spektakularna meta bude uklonjena a oni ostanu dalje od ubojstva što je više moguće. Oba cilja koštaju mnogo novaca. »Slijedi novac« je maksima u našem radu. Mi ga sada pratimo, ulazimo mu u trag.

— Pratite? Ulazite u trag?

— To je samo pitanje dana. Švicarske banke surađuju kad su u pitanju droge i terorizam. A naši agenti u Baaki šalju nam opise timova. Mi smo ih prije zaustavljali a zaustavit ćemo ih i sada. Mi ćemo pronaći vezu San Diego. Jednostavno smo mislili da vi možda imate u vezi s tim neke ideje.

— *Ideje?* — uzviknu osupnuta udovica, zgnječivši cigaretu. — Ja ne mogu čak ni misliti, sve je tako nevjerovatno! Jeste li vi sigurni da nije učinjena neka ogromna, *izuzetna* greška?

— Mi ne griješimo u tim pitanjima.

— Dakle, *ja* mislim da je to prilično govno egoistično — rekla je Ardis, kojoj je govor Monongahela nadvladao kultivirani britanski. — Hoću reći, gospođice Rashad, vi niste *nepogrešivi*.

¹ U SAD: grupa kandidata koje je jedna stranka nominirala za izbore; objavljena politika polit, stranke na izborima (*op. prev.*)

— U nekim slučajevima moramo biti; ne možemo si priuštiti da ne budemo.

— A sada, *to* je zaista magareći glupo!... Hoću reći — hoću reći *ako* postoje ti udarni timovi i *ako* postoje komunikacije do Züricha i Bejruta s... s područja San Diega, *područja*, mogao ih je poslati bilo tko, navodeći bilo čije ime! Hoću reći da su mogli upotrijebiti i *moje* ime, za ime Krista!

— Odmah bismo odbacili nešto slično — Khalehla je odgovorila na nepostavljeno *što-ako* pitanje, zatvorivši bilježnicu i stavivši je u torbicu. — To bi bila namještaljka, previše očita da bi je se uzelo ozbiljno.

— Da, to mislim, namještaljka! Netko bi mogao *namjestiti* jednog od Orsonovih prijatelja, zar to nije moguće?

— Radi ubojstva Potpredsjednika?

— Možda je — kako ste vi to rekli? — *meta* netko drugi, je li *to* moguće?

— Netko drugi? — upita Khalehla, koja se gotovo trznula dok je napeta udovica zgrabila još jednu cigaretu.

— *Da*. I šaljući kablograme s područja San Diega upetljava u sve to nevinog Bollingerovog pristašu! *To je* moguće, gospođice Rashad.

— To je vrlo zanimljivo, gospođo Vanvlanderren. Vaše ću misli prenijeti svojim pretpostavljenima. Morat ćemo razmotriti tu mogućnost. Dvostruko izostavljanje s lažnim umetanjem.

— *Što?* — Udovičin hrapavi glas kao da je izašao iz davnih pitsburških saloona.¹

— Stručni govor — rekla je Khelehla, ustajući. — Jednostavnije rečeno, to znači prerusiti metu, izostaviti izvor i osigurati lažni identitet.

— Vi i vaši govorite prokleta smiješno.

— Služi svrsi... Bit ćemo u stalnom dodiru s vama, imamo Potpredsjednikov raspored. Naši će ljudi, a to su sve protuteroristički stručnjaci, potiho pojačati sigurnosne snage gospodina Bollingera na svakom mjestu.

— Daaa — u redu. — Gospođa Vanvlanderren, s cigaretom u ruci, maramice zaboravljene na brokatnoj sofi, ispratila je Adrienne Rashad iz sobe za dnevni boravak do vrata.

— Oh, da se samo dotaknem teorije dvostruko izostavljanjeumetanje — sada će gošća u mramornom predvorju. — Zanimljiva je i mi ćemo izvršiti pritisak na švicarske banke radi brze akcije, ali ja baš ne vjerujem da to zaista drži vodu.

— *Što?*

— Svi računi u švicarskim bankama koji glase na broj su zapečaćeni — i prema tome neotpečatljiviji — a šifre vode do točke porijekla. Često su labirintski, ali se i njima može ući u trag. Čak i najpohlepniji šef mafije ili saudijski trgovac oružjem zna da je smrtan. On ne namjerava ostaviti svoje milijune ciriškim gnomima...² Laku noć, i, ponovo, moja najdublja sućut.

Khalehla je došla do zatvorenih vrata apartmana Vanvlanderrenovih. Mogla je čuti prigušeni krik panike omotan bestidnostima; jedini stanovnik apartmana, koji je skrojen po posebnom ukusu, polako prelazi preko ruba. Scenarij je *djelovao*. MJ je imao pravo!

¹ Amer. javni lokali skromna ugleda koji su u takvom vidu uglavnom postojali do I svjetskog rata (*op. prev.*)

² Pogrdan izraz za međunarodnog bankara ili financijera, koji ne vodi računa o etičkom porijeklu novca svojih klijenata (*op. prev.*)

Negativne okolnosti smrti Andrewa Vanvlanderena su preokrenute. Ono što je bila pasiva sada je aktiva. Prinosnikova udovica se lomi.

Miloš Varak je stajao pored zamračene trgovine trideset metara lijevo od ulaza u hotel Westlake, deset metara od ugla na križanju ulica, gdje je servisni ulaz. Bilo je 19,35h, kalifornijsko vrijeme; bio je brži od svih komercijalnih letova preko zemlje iz Washingtona, Marylanda i Virginije. Bio je na mjestu za trenutak otkrića, a što je jednako važno, gore u hotelu sve je spremno. Među osobljem hotela zaduženim za čišćenje — hotela čija je uprava iskreno suosjećala s tugom uciviljene udovice — bio je i novi član, kojega je obučio Čeh. Elektronski presreti zasnovani na frekvencijama postavljeni su u svaku sobu; nikakav razgovor nije mogao biti vođen a da ne bude automatski zabilježen u susjednom apartmanu na Varakovim trakama koje se aktiviraju glasom.

Taksiji su stizali do hotela, prosječno jedan svaka tri minuta, a Miloš je dobro vidio svakoga tko odlazi. Vidio ih je dvadeset ili trideset, izgubivši im broj, ali ne i koncentraciju. Odjednom je opazio nešto neobično: taksi se zaustavio njemu s *lijeve* strane, preko presijecajuće ulice, barem trideset metara dalje. Izišao je jedan muškarac, a Varak se još više povukao u zamračeni dio uz neosvijetljenu trgovinu.

— *Čuo sam to preko radija.*

— *Tako i ja.*

— *Ona je kuja!*

— *A ako su živi, moraju izaći iz zemlje. Mogu li izaći?... — Koja su tvoja razmišljanja?*

— *To nije najveća vijest dana.*

— *A Bollinger?*

Čovjek u ogrtaču, s navučnim suvracima koji su mu pokrivali lice, brzo je išao preko ulice prema ulazu u hotel. Prošao je tri metra od koordinatora Inver Brass. Izdajica je Eric Sundstrom, čovjek kojega je obuzela panika.

Ardis Vanvlanderen je razjapila usta. — Dobri *Kriste*, što *ti* radiš ovdje? — uzviknula je i doslovce gurnula okruglog Sundstroma kroz vrata, zalupivši ih. — Jesi li sišao s uma?

— Ja sam sasvim u njemu, ali je tvoj na ručku... Glupo, glupo, *glupo!* Što si učinila i što je to konjsko dupe od tvoga muža mislilo da ti *radiš*?

— Arapi? Udarni timovi?

— Da! Bogomproklete budale...

— Sve je to protivno zdravu *razumu!* — vriskala je udovica. — To je strašno zbrčkano. Zašto bismo mi — zašto bi *Andy* želio da Bollinger bude ubijen?

— Bollinger?... To je *Kendrick*, ti kujo! Palestinski su teroristi napali njegove kuće u Virginiji i Coloradu. Informacije o tome su pod zatamnjem, ali je mnogo ljudi ubijeno — ali ne, međutim, i sami zlatni dječak.

— *Kendrick?* — prošapće Ardis, kojoj se panika čitala u velikim zelenim očima. — O, moj Bože... a oni misle da su ubojice došle ovamo da ubiju Bollingera. Oni sve to imaju *natraške!*

— Oni? — Sundstrom se ukočio, a lice mu je dobilo pepeljastu boju. — O čemu ti govoriš?

— Bit će bolje da oboje sjednemo. — Gospođa Vanvlanderen je iz predvorja prešla u dnevnu sobu, do kauča i cigareta. Blijedi znanstvenik ju je slijedio, zatim skrenuo do bara gdje su bile boce, brušene staklene boce s čepovima, čaše i vedro s ledom. Ne gledajući na etikete, uzeo je bocu koja mu je bila pri ruci i natočio piće.

— Tko su *oni*? — upita je tiho, intenzivno; okrenuo se gledajući Ardis na kauču kako pripaljuje cigaretu.

— Otišla je prije sat i po.

— Ona? Tko?

— Žena s prezimenom Rashad, stručnjakinja za protuterorizam. Ona je u kombiniranoj jedinici, CIA zajedno sa Stateom. Nije ni *spomenula* Kendricka!

— *Isuse*, oni su to spojili. Varak je rekao da će to učiniti i tako su *učinili!*

— Tko je Varak?

— Mi ga zovemo našim koordinatorom. Rekao je da će oni pronaći podatke o tvojim bliskoistočnim interesima.

— Mojim *što?* — viknula je udovica, iskrivljena lica, razjapljenih usta.

— Ta kompanija Off Shore...

— Off Shore Investments — dopuni ga Ardis, opet osupnuta. To je bilo osam mjeseci mog života, ali to je bilo *sve!*

— Kakve ti imaš kontakte na cijelom tom području...

— Ja *nemam* kontakata! — vrisnula je gospođa Vanvlanderén. Otišla sam prije deset godina i nikad se nisam vratila! Jedini Arapi koje poznajem su nekolicina »visokih letaća« koje sam upoznala u Londonu i Divonnu.

— U krevetu ili za stolovima?

— *Oboje*, ako te baš zanima, ljubavničko momče!... Zašto bi oni *pomislili* na to?

— Zato jer si im dala prokleta dobar razlog da stanu gledati na tebe i oko tebe čim si jutros naredila da kremiraju tog kurvinog sina!

— *Andy*?

— Je li se ovdje još netko muvao kome se dogodilo da se skljkao mrtav? Ili je možda bio *otrovan*? Sve da se prikrije!

— O čemu ti dovraga govoriš?

— O tijelu tvog četvrtog ili petog muža, o tome ja govorim. Čim se tjelesina pojavila u proklesoj mrtvačnici ti si već uz telefon i naređuješ kremiranje iz istih stopa. Ti misliš da to neće natjerati ljude da postavljaju stanovita pitanja — ljude koji su plaćeni da se pitaju o takvim stvarima? Bez autopsije, prah negdje nad Tihim oceanom.

— Ja to *nisam* telefonirala! — gotovo je zagrmila Ardis, skočivši s kauča. — Nikad nisam naredila tako nešto!

— *Jesi!*— zariče Sundstrom. — Rekla si da ti i Andrew imate pakt.

— Ja to nisam rekla, jer ga *nismo* imali!

— Varak nam ne donosi krive informacije — čvrstim glasom će učenjak s područja hightecha.¹

— Onda mu je netko slagao. — Udovica je odjednom spustila glas. — Ili je on lagao.

— Zašto bi? Nije lagao nikad prije.

— Ja ne znam — rekla je Ardis. Sjedila je i gnječila cigaretu. Eric — nastavila je, gledajući u izdajnika Inver Brassu. — Zašto si ti učinio sav taj put da bi mi to došao reći? Zašto nisi jednostavno telefonirao? Ti imaš naše privatne brojeve.

— Opet Varak. Nitko zapravo ne zna kako on može učiniti sve ono što čini — pa ipak, uspjeva. On je u Chicagu, ali se pobrinuo da mu dadu telefonski broj svakog poziva u dolazu Bollingerovu uredu i rezidenciji, kao i pozive svakog člana njegova osoblja. Pod tim okolnostima ja ne telefoniram.

— U tvom bi slučaju to bilo teško objasniti tom vijeću senilnih luđaka kojemu pripadaš. A jedini pozivi koje sam dobila bili su iz ureda i od prijatelja koji su mi izrazili sućut. Također i ta Rashadova; nijedan od tih poziva ne bi zanimao gospodina Varaka ili vaše dobrostivo društvo bogatih izroda.

— Ta žena, Rashad. Kažeš da nije spomenula napade na Kendrickove kuće. Uzimajući da se Varak vara i da istražni timovi još nisu sastavili stanovite činjenice te da se nisu pojavili kod tebe kao ni možda nekoliko drugih ovdašnjih tipova, zašto to ona *nije* spomenula? Trebalo je da zna za to.

Ardis Vanvlanderén je uzela cigaretu, a oči su joj sada odavale neuobičajenu bespomoćnost. — Za to može biti nekoliko razloga rekla je bez mnogo uvjerenja zapucketavši plamen upaljača. — Kao za početak, Potpredsjednika često previde kad su u pitanju »podobnosti« da može saznati o onome što se tiče sigurnosnih zamračenja. Uostalom Truman nije nikad

¹ Skr. od *high tech(nology)*, visoka tehnologija (*op. prev.*)

čuo za Manhattan Project.¹ Zatim je tu pitanje izbjegavanja panike, *ako* su ti napadi zaista izvršeni — a ja nisam spremna pristati na to da jesu. Vaš je Varak uhvaćen u jednoj laži; sposoban je i za drugu. Bez obzira na sve to, da se saznala potpuna informacija o šteti u Virginiji i Coloradu, mi bismo izgubili vlast nad našim osobljem. Nitko ne želi pomisliti da bi ga mogli ubiti samoubilački raspoloženi teroristi... Naposljetku, da se vratim na same napade. Ja ne vjerujem da su se dogodili.

Sundstrom je stajao nepokretno, držeći čašu u objema rukama, zureći u svoju bivšu ljubavnicu. — On je to učinio, reci, Ardis? rekao je tiho. — Taj financijski megalomanijak nije mogao podnijeti mogućnost da bi mala grupa »dobrostitivih izroda« mogla njegova čovjeka zamijeniti drugim, koji bi mogao presjeći njegove kanale koji vode milijunima, što bi vjerojatno i učinio.

Udovica se gotovo skljojkala na kauču zatvorivši oči. — Osam stotina milijuna — prošaputala je. — Tako je on rekao. Osam stotina milijuna samo za njega, milijarde za vas ostale.

— On ti nikad nije rekao što radi, što je uradio?

— Dobri *Kriste*, nije! Ja bih mu stavila metak u glavu i pozvala jednog od vas da mu primijeni dubinušest² u Meksiku.

— Vjerujem ti.

— Hoće li *drugi*? — Ardis je ustala, molećiva pogleda.

— Mislim da hoće. Oni te znaju.

— Kunem ti se, Eric, ja nisam znala *ništa!*

— Rekao sam ti da ti vjerujem.

— Rashadova mi je rekla da oni ulaze u trag novcu koji je on poslao kroz Ziirich. Mogu li oni to *učiniti*?

— Da sam znao Andrewa, to bi im uzelo mjesec. Njegovi šifrirani isplatni nalozi sežu do Južne Afrike i Baltika. Mjesec, možda godinu.

— Hoće li to drugi znati?

— Vidjet ćemo što kažu.

— Što?... *Eric!*

— Telefonirao sam Grinellu s aerodroma u Baltimoru. On ne pripada Bollingerovu osoblju i uvijek ostaje u pozadini, ali ako budemo imali predsjednika direktorskog upravnog odbora, mislim da bismo se svi suglasili da je on taj momak.

— Eric, što mi govoriš? — upita ga gospoda Vanvlanderen, sada tupim glasom.

— Doći će ovdje za nekoliko minuta. Složili smo se da bi trebalo da porazgovaramo. Htio sam da malo vremena provedem samo s tobom, ali će on sad ubrzo stići. — Sundstrom je pogledao na sat.

— Imaš onaj staklasti pogled očiju, ljubavniče — sada će Ardis, pa stade polako ustajati s kauča.

— O, da — suglasio se znanstvenik. — Onaj pogled koji te uvijek nasmijavao kad nisam mogao... da kažemo, obaviti.

¹ Američki ratni supertajni projekt: rad na ostvarenju atomske bombe (*op. prev.*)

² Amer. slang *deepsix* (dosl. *dubokošest*): otarasiti se nečega (npr. dokumenata ih' čovjeka), uništiti; izreka potječe od *six feet deep* (dubina šest stopa), što je uobičajena dubina groba (*op. prev.*)

— Tvoje su misli uvijek bile na drugim stvarima. Ti si tako genijalan čovjek.

— Da, znam. Jednom si rekla da uvijek znaš kad rješavam neki problem. Smekšao bi mi se.

— Ja sam voljela tvoj um. Još ga volim.

— Kako to možeš? Ti ga uistinu nemaš, pa kako bi mogla znati?

— Eric, Grinell me *plaši*.

— Mene ne plaši. On ima mozga.

Blaga zvonjava na vratima ispunila je apartman Vanvlanderenovih.

Kendrick je sjedio na maloj platnenoj stolici u kabini mlažnjaka kojim su letjeli u Denver. Emmanuel Weingrass, čije je rane previla i spriječila daljnje krvarenje preživjela sestra u Mesa Verde, žmirkao je tamnim očima, još tamnijima jer su bile obrubljene bjelilom mesa.

— Razmišljam — rekao je Manny s naporom, napola iskašljavši tu riječ.

— Ne govori — reče Evan. — Čuvaj snagu, molim te.

— Ma skini se — odgovori mu starac. — Što ja imam? Još dvadeset godina a ne ševim.

— Hoćeš li prestati s *tim*?

— Ne, neću prestati. Pet godina te ne vidim, onda se vraćamo zajedno i što se događa? Ti postaješ previše vezan — uz *mene*. Što si ti, *feygele*¹ sa sklonošću prema starcima?... Ne odgovaraj na to, Khalehla će odgovoriti za tebe. Vi mora da ste noćas slomili sve svoje dijelove.

— Zašto nikad ne govoriš kao normalna osoba?

— Zato što mi je normalnost dosadna, kao što mi i ti počinješ biti dosadan... Zar ti ne znaš zbog čega je sve ovo govno? Odgojio sam zvekana? Ne možeš se dosjetiti?

— Ne, ne mogu se dosjetiti, u *redu*?

— Ta lijepa djevojka je bila na dugmetu.² Netko te želi učiniti vrlo važnim u ovoj zemlji, a nekom se grče crijeva pri toj pomisli. Ti to ne *vidiš*?

— Počinjem i nadam se da drugi tip dobija. Ja ne želim biti važan.

— Možda bi trebalo da budeš. Možda tome pripadaš. ~ Tko to dovraga kaže? Tko tako misli?

— Ljudi koji te ne *žele* — razmisli o tome. Khalehla nam je rekla da to smeće-manijaci koji su te došli ovamo ubiti nisu samo ušli u avion u Parizu ili sišli s putničkog broda. Imali su pomoć, utjecajnu pomoć. Kako je to ona rekla?... Pasoše, oružje, novac — čak vozačke dozvole, odjeću skrovišta. Te stvari, a osobito papire, ne uzimaš kod Walgreena.³ *To sve zahtijeva* moćne kontakte na visokim mjestima, a ljudi koji to mogu izvesti su kopilad koja te žele mrtva... Zašto? Da li im kongresmen koji govori otvoreno i ne bira riječi predstavlja prijetnju?

¹ Nastrana osoba, čudak; onaj koji vjeruje u duhove (škotskijidiš) (*op. prev.*)

² Telefonirati; biti pametan (amer. najnoviji slang) (*op. prev.*)

³ Amer. lanac trgovina s kancelarijskim priborom i papiratom robom (*op. prev.*)

— Kako ja mogu biti prijatnija? Ja istupam.

— Oni to ne znaju. Sve što vide je mensch političar koji, čim otvori usta, izazove svakoga u Washingtonu da zatvori svoja i sluša ga.

— Ja toliko ne govorim, prema tome slušanje mene je nevažno, praktički nepostojeće.

— Stvar je u tome da kad ti govoriš oni ne govore. Ti imaš ono što ja zovem vjerodajnice za slušanje. Kao što ih ja imam, iskreno rečeno. — Weingrass se zakašljao, pa drhteću ruku prinio do grla. Evan se sagnuo nad njim, zabrinut.

— Smiri se, Manny.

— Šuti — naredi mu starac. — Imaš čuti što ti želim reći... Ta kopilad vidi pravog američkog heroja kojemu je Predsjednik dodijelio veliku medalju, a u Kongresu su ga uvukli u važne odbore...

— Odbori su bili prije medalje...

— Ne prekidaj me. Poslije nekoliko mjeseci slijed događaja postaje nerazgovjetan — kako god bilo, učinio si ga jačim. Taj heroj se okomio na Pentagonove ljude s čvarcima, dakle visoke oficire, pred nacionalnom televizijom *prije* nego je postao heroj i gotovo optužuje cijeli prokleti grozd takvih ljudi i sve te velike industrijske komplekse koji snabdijevaju mašinu. Što on onda radi? On *zahtijeva* polaganje računa, odgovornost. Strašna riječ, »odgovornost« — sva je kopilad mrzi. Morali su se početi znojiti, dijete. Morali su se dosjetiti da bi taj džokerheroj mogao postati još moćniji, možda bi mogao doći na čelo jednog od tih odbora, ili čak biti izabran u Senat, gdje bi mogao nanijeti istinsku štetu.

— Ti pretjeruješ.

— Tvoja djevojka nije pretjerala! — glasno mu se suprotstavi Weingrass, zureći u Kendrickove oči. — Rekla nam je da je njena elitna grupa možda uspjela prodrijeti u živčani centar koji je toliko visoko u vladi da o tome ne žele ni misliti... Da li sve to tebi ne predstavlja jedan nacrt, iako priznajem da u pogledu nacrtu nisi bio najveći lumen kojeg sam upoznao?

— Svakako da predstavlja — odgovori mu Evan i polako kimne. — Nema zemlje na svijetu koja nema svoje stupnjeve korupcije, a sumnjam da će je ikad biti.

— Oh, *korupcija*? — intonirao je Manny, okrećući očima, kao da je ta riječ bila dio talmudskog pjeva. — Je li to ono kad neki tip odnese iz ureda šaku spojnice a drugi uzme milijun pravdajući to povećanjem troškova, da li na to misliš?

— U osnovi, da. Ili deset milijuna, ako hoćeš.

— Beznačajni *sitniš!* — uzviknu Weingrass. — Takvi se ljudi ne petljaju s palestinskim teroristima udaljenim tisućama milja samo sa ciljem da se sami odmaknu od *ubojstva*. Oni bi znali *kako!* Osim toga, ti nisi gledao u oči te lijepe djevojke, ili možda nisi znao u što da gledaš. Ti nikad nisi bio tamo.

— Ona kaže da zna odakle si jer si ti *bio* tamo. U redu, ja nisam, dakle, o čemu govorite?

— Kad si tamo, onda te je strah — odvrati starac. — Hodaš prema crnom zastoru koji ćeš povući, skinuti. Uzbuđen si; znatiželja te ubija a isto tako i strah. Sve to zajedno. Ti se vraški mučiš da ih potisneš, čak ih djelomično skrivaš pred sobom, ali ti si dio toga jer si ne smiješ dozvoliti da izgubiš ijedan gram kontrole. Ali sve je tamo. Jer kad jednom strgneš taj zastor znaš da ćeš gledati u nešto tako dostojno prezira da se pitaš hoće li itko povjerovati.

— Ti si sve to vidio u njenim očima?

— Dovoljno, da.

— Zašto?

— Ona se približuje rubu, dijete.

— *Zašto?*

— Zato jer mi nemamo posla — ona nema posla — s jednostavnom korupcijom, čak niti sa strašnom korupcijom. Iza te velike crne zavjese je vlada u vladi, grupa slugu koja upravlja gazdinom kućom.

— Starog arhitekta je odjednom uhvatio grč kašljanja; cijelo tijelo mu se treslo, a oči je imao stisnute do boli, Kendrick ga uhvati za ruke; za nekoliko trenutaka je konvulzija prestala i Manny je opet zažmirio, duboko dišući. — Slušaj me, moj tupi sine — prošaptao je.

— Pomozi joj, uistinu joj pomoz, i pomoz Paytonu. Pronađite kopilad i istrgajte ih!

— Hoću, ti to znaš.

— Ja ih *mrzim!* Taj mladić pod kemikalijama, taj Ahbyahd kojeg si upoznao u Muskatu — mogli bismo biti prijatelji u nekom drugom vremenu. Ali to vrijeme neće nikad doći sve dok postoji kopilad koja huška jedne protiv nas, dok oni zarađuju milijarde na mržnji.

— Nije tako jednostavno, Manny.

— To je veći dio toga nego što misliš! Ja sam to *vidio!*... »Oni imaju više nego što ti imaš, pa ćemo tebi prodati više nego *oni* imaju« — to je jedna od maksima. Ili: »Oni će vas ubiti ukoliko vi njih prije ne ubijete, zato evo vam vatrena moć — za cijenu«. Tako se to stalno uspinje prikletim ljestvama: »Oni su potrošili dvadeset milijuna za raketu, mi ćemo potrošiti *četrdeset* milijuna!« Da li odista želimo dignuti u zrak ovu jebenu planetu? I slušati umobolnike koji slušaju one koji prodaju mržnju i krčme strah?

— Na toj razini sve je tako jednostavno — rekao je Evan, smijući se. — To sam mogao i ja reći.

— Govori, dijete. Ne odmiči se od platforme o kojoj smo razgovarali — uglavnom u vezi sa stanovitim Herbertom Dennisonom, o kojem smo također govorili, a kome si uspio natjerati strah da se smrzne govno u njemu. Upamti, ti imaš vjerodajnice da te slušaju, kao i ja. Upotrijebi ih.

— Morat ću razmisliti o tome, Manny.

— Dobro, dok razmišljaš — zakašlja se Weingrass, s desnom rukom na prsima — zašto ne misliš o tome zašto si mi lagao? I ti i doktori.

— Što?

— To se vratilo, Evane. Vratilo se, i gore je, jer nikad nije ni otišlo.

— Što se vratilo?

— »Veliki casino«, mislim da tako glasi blaga riječ. Rak se razuzdao.

— Ne, nije. Stavili su to na tucet testova. Oni su zaključili — da si čist.

— Kaži to tim malim sisancima koji mi onemogućavaju da dišem, koji me guše.

— Ja nisam doktor, Manny, ali mislim da to nije simptom. U toku proteklih trideset šest sati ti si prošao kroz dva rata. Pravo je čudo da uopće možeš disati.

— Daaa, ali dok me budu krpali u bolnici, treba da ponove još jednu od tih malih provjera, i nemoj mi lagati o tome. U Parizu ima nekoliko osoba o kojima se moram pobrinuti i nekih stvari koje sam zaključao, a trebalo bi da ih imaju. Prema tome, nemoj mi lagati, razumiješ?

— Neću ti lagati — rekao je Kendrick dok se avion stao spuštati prema Denveru.

Crayton Grinell bio je vitak čovjek srednje visine i sivog lica, što su još više isticale njegove oštre istaknute crte. Kad bi nekoga pozdravljao, po prvi ili pedeseti put, konobara ili predsjednika odbora direktora, četrdesetosmogodišnji odvjetnik, koji se specijalizirao za međunarodno pravo, pozdravio bi tu osobu sramežljivim osmijehom koji je prenosio toplinu. Njegova toplota i skromnost spremno se prihvaćaju sve dok se ne pogleda u Grinellove oči. Nije da su bile hladne, ali nisu bile ni osobito prijateljske; bile su bezizražajne, neutralne, oči oprezno znatizeljne mačke.

— Ardis, moja *draga* Ardis — rekao je pravnik, ušavši u predvorje, držeći udovicu i gladeći joj rame, kao što bi se moglo tješiti klonulu neugodnu tetku koja je izgubila mnogo ugodnijeg supruga. — Što da kažem? Što se uopće može reći? Takav gubitak za sve nas...

— To je bilo naglo, Cray. Prenaglo.

— Dakako da je bilo, ali svi moramo potražiti nešto pozitivno u svojim tugama, zar ne? Ti i on bili ste pošteđeni duge i mučne bolesti. Budući da kraj mora doći, bolje je da je brz, zar ne?

— Držim da si u pravu. Hvala ti što si me podsjetio na to.

— Nema na čemu. — Odmaknuvši se, Grinell je pogledao na Sundstroma koji je stajao u velikoj uleknutoj sobi za dnevni boravak. — Eric, kako mi je drago što te vidim — rekao je svečano. Prošao je kroz predvorje i spustio se mramornim stepenicama da bi se rukovao s učenjakom. — Nekako smatram da je u redu što smo obojica s Ardisom u trenutku kao što je ovaj. Usput, moji su ljudi vani u hodniku.

— *Jebena kurva!* — Sundstrom je promrmljao te riječi, šapćući disanjem, dok je ucviljena gospođa Vanvlanderen zatvarala vrata. . Zvuk zatvaranja vrata i buka njenih potpetica po mramoru pokrili su mrmljaj njenog bivšeg ljubavnika.

— Jesi li za piće, Cray?

— O, ne, hvala ti.

— Mislim da ja hoću — rekla je Ardis i pošla prema baru.

— Držim da ti treba — suglasio se odvjetnik. — Ima li nešto što mogu učiniti? U pravnom smislu, ili oko utanačenja, bilo što?

— Ja zamišljam da ćeš imati posla, tih zakonskih pitanja, hoću reći. Andydječak je imao pravnike posvuda, ali mislim da si ti bio njegov glavni čovjek.

— Da, bio sam, i uvijek smo bili u dodiru. New York, Washington, London, Pariz, Marseille, Oslo, Stockholm, Bern, Zürich, Zapadni Berlin — ja to sve radim osobno, dakako.

Udovica je stajala nepokretno, sa staklenom brušenom bocom na pola puta do čaše, zureći u Grinella. — Kad sam rekla »posvuda« nisam mislila *tako* daleko posvuda.

— Njegovi su interesi bili i prostorno vrlo razvijeni.

— Zürich?... — upita Ardis, kao da joj je ime tog grada nenamjerno iskliznulo.

— To je u *Švicarskoj!* — oporo reče Sundstrom. — A sada prestanimo blebetali.

— Eric, doista...

— Nemoj meni s tim »Eric, doista«, Cray. To je učinilo to konjsko dupe. On je ugovorio s Palestincima i isplatio ih preko Züricha... Sjećaš li se Züricha, *sladahn*?... Rekao sam ti to u Baltimoru, Cray. On je to *učinio!*

— Nisam mogao dobiti potvrdu o napadima u Fairfaxu ili Coloradu — Grinell će mirno.

— Jer se nisu ni *dogodili!* — kriknu udovica, kojoj je desna ruka drhtala dok je točila piće iz teške kristalne boce.

— Ja to nisam rekao, Ardis — usprotivio se odvjetnik mekano. — Samo sam rekao da nisam mogao dobiti potvrdu o tome. Međutim, kasnije mi je netko telefonirao, što je nesumnjivo učinio dobro plaćeni pijanac kojemu su dali slušalicu pošto su drugi odabrali broj, pa tako uklonili identitet izvora. Riječi koje je očito samo ponovio zvučale su vrlo poznato. »Oni slijede novac«, rekao je.

— O, *Isuse!* — uzviknula je gospoda Vanvlanderén.

— I tako sada imamo dvije krize — nastavi Grinell, približavajući se bijelom mramornom telefonu na mramornom stolu protkanom crvenim nitima, koji je bio uza zid. — Naš slabi, neizbježni državni sekretar je na putu za Cipar da potpiše sporazum koji bi mogao osakatiti obrambenu industriju, a jedan od naših povezan je s palestinskim teroristima... Na neki način, želio bih do nebesa saznati kako je to Andrew obavio. Mi smo možda mnogo nespretniji. Birao je broj dok su znanstvenik i udovica gledali. — Prijelaz s *Nacrta šest* na *Nacrt dvanaest*, Sredozemlje, potvrđuje se — rekao je odvjetnik u telefon. — I pripremite medicinsku jedinicu, molim vas.

Varak je potrčao iza ugla do servisnog ulaza i krenuo teretnim liftom do svog kata. Zatim je brzo otišao do svojih soba, otključao vrata, pažljivo ih zatvorio, pa pojurio do svoje najsuvremenije vertikalne opreme za snimanje, prislonjene uza zid, donekle iznenađen da je toliko trake već bilo upotrebljeno. To je pripisao raznim telefonskim pozivima koje je primila Ardis Vanvlanderren. Okrenuo je prekidač koji je omogućavao dvostruki prijenos na traku i izravno audio, stavio je slušalice i sjeo da sluša.

Ona je otišla prije jedan i po sat.

Ona? Tko?

Žena koja se zove Rashad, stručnjak za protuterorizam. Ona je u kombiniranoj jedinici.

Čeh je pogledao na kotur upotrebljene trake. Na njemu je najmanje dvadeset pet minuta snimljenog razgovora! Što bivši operativni oficir iz Egipta radi u *San Diegu*? To Miloš nije mogao razumjeti. Ona je otišla iz Agencije; on je to *potvrdio*. Tiha ali službena riječ iz Kaira i Washingtona dala je na znanje da je ona bila »otvorena da bude kompromitirana«. On je pretpostavljao da je to bilo zbog omanske operacije, pa je u potpunosti prihvatio njeno iščekivanje. *Morala* je izbljedjeti — ali *nije!* Nastavi slušati razgovor koji se bio vodio u apartmanu Vanvlanderrenovih. Sundstrom je govorio.

On je to učinio, zar ne, Ardis? Financijski megalomanijak koji nije mogao podnijeti mogućnost da mala grupa »dobrostitivih izroda« zamijeni njegova čovjeka drugim, koji bi mogao presjeći njegov kanal do milijuna, a vjerojatno bi to i učinio.

Onda Ardis Vanvlanderren:

Osam stotina milijuna, tako je rekao. Osam stotina milijuna samo za njega, milijarde za vas ostale... Ja nisam ništa znala!

Varak je bio osupnut. Načinio je *dvije* ogromne greške! Prva se ticala pokrivene aktivnosti Adrienne Khalehle Rashad, a koliko god mu je bilo teško prihvatiti tu grešku, ipak je to mogao jer je ona iskusna obavještajka. Drugu međutim *nije* mogao prihvatiti! Lažni scenarij koji je prezentirao Inver Brassu bio je *istinit!* Nijednom mu nije palo na pamet da bi Andrew Vanvlanderren mogao djelovati nezavisno od svoje žene. Kako je *mogao?* Njihov je brak bio a la La Rochefoucauld,¹ brak iz računa, proračunati brak radi zajedničke koristi, svakako ne iz privrženosti, a da i ne spominjemo ljubav; Andydječak je prekršio pravila. Bik u financijskoj vrućici srušio je vrata svoje ograde i odjurio u klaonicu. Varak je slušao.

Drugi glas, drugo ime. Čovjek koji se zove Crayton Grinell. Traka se okretala dok se Čeh usredotočio na izgovorene riječi. Napokon:

I tako sada imamo dvije krize. Naš slabi, neizbježni državni sekretar je na putu za Cipar da potpiše sporazum koji bi mogao osakatiti obrambenu industriju... Prijelaz s Nacrt šest na Nacrt dvanaest, Sredozemlje, potvrđuje se.

Varak je skinuo slušalice. Što god je ostalo da se čuje iz apartmana Vanvlanderrenovih bit će snimljeno. On mora brzo djelovati. Skočio je sa stolice i pojurio do telefona. Uzeo je slušalicu pa pritisnuo brojeve Cynwid Hollowa, Maryland.

¹ Brak iz interesa; po glasovitim maksimama Francois La Rochefoucaulda (161380), francuskog pisca (*op. prev.*)

— Da?

— Sir, ovdje je Varak.

— Što je, Miloše? Što ste saznali?

— U pitanju je Sundstrom...

— Što?

— To može pričekati, doktore Winters, nešto drugo ne može. Državni sekretar leti za Cipar. Možete li saznati *kada*?

— Ja to ne moram saznati, ja to znam. Kao i svi drugi koji gledaju televiziju i slušaju radio...

— *Kada*, sir?

— Odletio je iz Londona prije jedan sat. Čula se uobičajena izjava o tome kako će svijet biti bliži miru i takve stvari...

— Na *Sredozemlju!* — prekinu ga Varak, svladavajući glas. — To će se dogoditi na Sredozemlju.

— Što će se dogoditi?

— Ne znam. Strategija nazvana *Nacrt dvanaest*, to je sve što sam čuo. Dogodit će se na tlu ili u zraku. Žele ga zaustaviti.

— *Tko* želi?

— Prinosnici. Čovjek po imenu Grinell, Crayton Grinell. Da sam pokušao upasti i ustvrditi o čemu se radi, mogli bi me uhvatiti. Ja zacijelo ne bih nikad voljno otkrio informaciju, ali postoje droge...

— Da, znam.

— Telefonirajte Franku Swannu u State Department. Kažite centrali da ga pronađu ma gdje bio i upotrijebite frazu »uzdržavanje krize«.

— Zašto Swann?

— On je specijalist, sir. On je vodio omansku operaciju za State.

— Da, to znam, ali bih mu mogao reći više nego što hoću... Možda postoji bolji put, Miloše. Ostanite na liniji, ja ću spustiti slušalicu. — Svakih deset sekundi koji su prošli Varaku su se činili minutama, a onda su i *prolazile* minute! Što *radi* Winters? Nemaju minuta za gubljenje. Konačno se govornik Inver Brassica čuo u slušalici. — Ja ću vas prebaciti na konferencijski poziv,¹ Miloše. Netko drugi će vam se priključiti, ali je dogovoreno da se nijedan od vas dvojice ne mora predstaviti. Ja u tog čovjeka imam potpuno povjerenje a on prihvaća uvjet. I on je također zabavljen onim što vi nazivate »suzdržavanje krize« a ima mnogo više resursa od Swanna. — Začuje se dva klika preko linije i Winters je nastavio. — Naprijed, gospodo. Gospodine A, ovo je gospodin B.

— Shvaćam da mi imate nešto reći, gospodine A.

— Da, imam — odgovori mu Varak. — Okolnosti nisu relevantne, ali je informacija provjerena. Državni je sekretar u neminovnoj opasnosti. Postoje ljudi koji ne žele da prisustvuje konferenciji na Cipru i namjeravaju ga zaustaviti. Koriste se planom ili taktikom nazvanom »Nacrt dvanaest, Sredozemlje«. Čovjek koji je izdao tu naredbu zove se Grinell, Crayton Grinell iz San Diega. Ja ne znam ništa o njemu.

¹ Mogućnost da se preko telefona sa spec. uređajima i netko treći svojim telefonom uključi u razgovor (*op. prev.*)

— Tako... Dopustite mi da ovo uobličim na najdelikatniji način koji mogu, gospodine A. Jeste li vi u položaju da nam možete reći gdje se sada nalazi taj Grinell?

— Nemam izbora, gospodine B. Hotel Westlake, apartman 3 C. Ja nemam pojma koliko će još ostati tamo. Požurite i pošaljite . naoružane ljude. Njega čuvaju.

— Hoćete li biti tako ljubazni pa ostati na liniji trenutakdva?

— Kako biste mogli ući u trag ovom pozivu?

— Ja to ne bih učinio. Dao sam svoju riječ.

— On će je održati — sada će Samuel Winters.

— Teško mi je to — rekao je Čeh.

— Bit ću brz.

Čuo se jedan klik i opet je progovorio Winters. — Vi zaista niste imali izbora, Miloše. Sekretar je najzdravija osoba u vladi.

— Svjestan sam toga, sir.

— Ne mogu prestati misliti o Sundstromu! *Zašto?*

— Bez sumnje kombinacija razloga, a najmanji od njih nisu patenti u svemirskoj tehnologiji. I drugi mogu kupovati tešku robu, ali je vlada glavni kupac. Svemir je sada sinonim za obranu.

— On ne može željeti još više novca! Ionako ga najvećim dijelom daje *drugima*.

— Ali ako se tržište uspori, tako će i proizvodnja, pa prema tome i eksperimentiranje — a to mu je strast.

Drugi klik. — Vratio sam se, gospodine A — rekla je treća strana u razgovoru. — Svi su obaviješteni u Sredozemlju, a uređeno je da se Grinella pokupi u San Diegu što je tiše moguće, dakako.

— Zašto je bilo potrebno da ostanem pored telefona?

— Zato jer, kažem to iskreno, da nisam uspio sve srediti za San Diego — rekao je Mitchell Payton — pokušao bih se pozvati na vaš patriotizam radi daljnje pomoći. Vi ste očito iskusan čovjek?

— Kakvu vrst pomoći?

— Ništa što bi moglo kompromitirati naš sporazum u vezi s ovim pozivom. Jedino da slijedite Grinella, ako izide iz hotela, pa našem posredniku javite tu informaciju.

— Što vas je navelo na pomisao da sam u takvom položaju?

— Nisam o tome razmišljao. Mogao sam se jedino nadati, a nekoliko je stvari trebalo odmah obaviti, uglavnom oko Mediterana.

— Za vašu informaciju, ja nisam u takvom položaju — slagao je Varak. — Ja uopće nisam blizu hotelu.

— Onda sam dvaput pogriješio. Spomenuo sam »patriotizam«, ali po načinu kako govorite, ovo možda nije vaša zemlja.

— Sada je to moja zemlja — rekao je Čeh.

— Onda vam puno duguje.

— Moram ići. — Varak je spustio slušalicu i brzo se vratio do uređaja za snimanje razgovora. Sjeo je i stavio slušalice, dok mu se pogled zaustavio na špuli s trakom. *Prestalo je.* Slušao je. Ništa. Tišina! U očajanju je pritiskao cio niz dugmeta i prekidača, i gore i dolje, i lijevo i desno. Nije bilo odgovora ni od jednoga... nikakav zvuk ni šum. Snimač¹ koji se aktivira glasom nije bio u pogonu zato jer je apartman Vanvlanderenovih bio prazan! Mora se *pokrenuti!* Prije svega mora pronaći Sundstroma! U ime, i za ideju Inver Brassa, izdajnika treba ubiti.

Khalehla je prolazila širokim hodnikom prema dizalima. Telefonirala je MJu i, nakon razgovora o strahoti Mesa Verde, odvrnula mu je traku cijelog razgovora s Ardis Vanvlanderem, koji je snimila na minijaturnom uređaju skrivenom u crnoj bilježnici. Oboje su bili zadovoljni; uciviljena je udovica zabacila svoju tugu iza mora hysterije. Oboma je bilo jasno da gđa Vanvlanderem nije ništa znala o kontaktima svoga mrtvog muža s teroristima, već je o tome saznala nakon spoznatih činjenica. Nagla pojava obavještajnog oficira iz Kaira sa zbrkanom informacijom koju je donijela, bila je dovoljna da manipulatorku, Ardisu, dovede do točke gdje joj je prsnula glava. Ujak Mitch se istinski držao forme.

— Uzmi pet, terenski oficiru Rashad.

— Htjela bih se istuširati i nešto na miru pojesti. Mislim da nisam ništa jela od Bahamasa.

— Naruči preko sobne službe. Uvažit ćemo još jedan od tvojih prekomjernih računa.

— Okay. Onda znam nekoliko dobrih restoranata.

— Samo naprijed. Oko ponoći ću imati popis svih telefonskih brojeva koje je nazivala naša jako uzbuđena udovica. Jedi dobro, moja draga. Pribavi energiju. Možda ćeš morati raditi cijelu noć.

— Previše si velikodušan. Mogu li nazvati Evana, koji bi mi uz sreću mogao postati moj namjeravam?

— Možeš, ali ga nećeš dobiti. Colorado Springs je uputio mlažnjak kojim su on i Emmanuel odletjeli do bolnice u Denveru. Sad su u zraku.

— Opet hvala.

— Sa zadovoljstvom, Rashad.

— Previše ste ljubazni, sir.

Khalehla je pritisnula dugme lifta, slušajući kako joj krči stomak. Čula je »ping« zvana i vrata lifta se otvoriše. Na sreću, lift je bio prazan; ušla je i pritisnula dugme za predvorje. Vrata su se spojila i stroj se počeo spuštati, ali je gotovo odmah usporio. Pogledala je na osvijetljene brojke iznad vrata; lift se zaustavljao na trećem katu. To je obična slučajnost, pomisli. MJ je bio siguran da se Ardis Vanvlanderem, vlasnica apartmana 3 C, ne bi usudila napustiti hotel.

Vrata su se otvorila, a dok su joj oči i dalje nezainteresirano gledale ravno naprijed, Khelehla osjeti neko periferno olakšanje vidjevši da je u lift ušla samo jedna osoba, muškarac svijetle kose i, kako joj se učinilo, veoma širokih ramena koja su ispunjavala jaknu gotovo do točke naprsnuća. No, ima nešto čudno oko tog čovjeka, pomisli. Kao što se to događa, kad se čovjek nade sam s drugim ljudskim bićem u malom zatvorenom prostoru, tako je i ona osjetila visoki stupanj energije koja je probijala iz njenog nepoznatog suputnika. Lift je prožela neka atmosfera ljutnje ili tjeskobe. Onda je osjetila da je on gleda, ne onako kao što je muškarci obično gledaju — potajice, brzim pogledima; na to se već privikla — već zuri u nju; njegove su oči koje ne vidi upućivale ravnomjeran, intenzivan, ustrajan pogled.

¹ Uređaj za snimanje telefonskih i drugih razgovora koji se aktivira ljudskim glasom (*op. prev.*)

Vrata su se zatvorila i ona neusiljeno iskrivi lice samoj sebi; bio je to izraz lica nekoga tko je vjerojatno nešto zaboravio. I opet, neusiljeno, otvorila je torbu da provjeri je li u njoj predmet za koji misli da ga je zaboravila. Čujno je odahnula i lice joj se opustilo; predmet je bio unutra. Bio je. Njen pištolj. Lift se stade spuštati, a ona baci pogled na stranca.

Smrzla se! Njegove su oči bile dvije kugle potiskivanog usijanja, a kratka, uredno očešljana kosa bila je plava. Nije mogao biti nitko *drugi!* Plavokosi Evropljanin... on je jedan od *njih!* Khalehla se naglo povukla prema zidu kabine izvukavši automatik, bacivši torbu i pritisnuvši dugme za nuždu. Izvan vrata začuo se alarm dok se lift naglo zaustavio a plavokosi zakoraknuo.

Khalehla je opalila, a eksplozija u zatvorenom malom prostoru bila je zaglušujuća; metak je prošao iznad intenzivne strančeve glave kao da mu je takva putanja bila namijenjena.

— Stanite na mjestu! — naredila mu je. — Ako znate išta o meni, onda znate da će vam idući metak ući ravno u čelo.

— Vi ste Rashadova — rekao je plavokosi, akcentirana govora, nategnuta glasa.

— Ja ne znam tko ste, ali znam *što* ste. Pokvarena ništarija, to ste vi! Evan je bio u pravu. Svi ti mjeseci, sve te priče o njemu, kongresni odbori, pokriveno u medijima cijelog svijeta. To je sve namješteno kako bi ga Palestinci ubili! Vrlo jednostavno!

— Ne, varate se, *varate se* — prosvjedovao je Evropljanin dok je vani zvono uzbune nastavljalno kreštavu zvonjavu. — I vi me *sada* ne smijete zadržati! Strašna stvar će se dogoditi, a ja sam bio u kontaktu s vašim ljudima u Washingtonu.

— *Tko?* S kime u Washingtonu?

— Mi ne dajemo imena...

— Sranje!

— Molim vas, gospođice Rashad! Čovjek će nam pobjeći.

— Ne vi, plavokosi...

Khalehla neće nikad saznati odakle su došli udarci i kako su bili izručeni takvom brzinom. U jednom trenu se zbio zamagljeni pokret s njene lijeve strane, onda je poletjela ruka, brže nego je ikad u životu vidjela, koja joj je zgrabila desnu podlakticu pa joj svinula zglavak u smjeru protivnom od kazaljke sata, istrгнуvši oružje.

Mada bi očekivala da će joj zglavak pući, osjećala je samo kako joj to mjesto gori, vrlo kratko, kao da je poprskano vreloom vodom. Evropljanin je stajao pred njom i držao oružje. — Nisam vas htio povrijediti — rekao je.

— Vi ste vrlo vješti, prljava ništarijo, to vam priznajem.

— Mi nismo neprijatelji, gospođice Rashad.

— Nekako nalazim da mi je to teško povjerovati. — Iz kutije iza ploče začu se zvonjava telefona, koja je odjekivala sa sva četiri zida malog zatvorenog prostora. — Vi ne izlazite odavle — dodala je Khalehla.

— *Čekajte* — rekao je plavokosi dok je telefon i dalje ustrajno zvonio. — Vi ste se sastali s gospođom Vanvlanderem.

— Rekla vam je to. Što onda?

— Nije mi mogla reći — provali iz Evropljanina. — Ja je nisam nikad vidio, ali sam *snimio*. Poslije je imala posjetioce. Govorili su o vama — ona i još dvojica muškaraca, jedan se zove Grinell.

— Nikad nisam čula za njega.

— Obojica su izdajice, neprijatelji vaše vlade, vaše zemlje, da budem precizan. — Telefon je i dalje zvonio.

— Prazne riječi, gospodine Bezimeni.

— Nisu samo *riječi!* — uzviknuo je plavokosi. Ispružio je ruku ispod jakne i izvukao tanki veliki crni automatik. Okrenuo je oba pištolja, držeći ih za cijevi, a ručke je pružio prema Khalehli. Evo. Uzmite ih. Dajte mi *priliku*, gospođice Rashad!

Iznenadena, Khalehla je držala oba oružja i gledala Evropljaninu u oči. Takvu je molbu prije vidjela u mnogim očima. To nije bio pogled čovjeka koji se boji umrijeti za svoju ideju, već bijes zbog mogućnosti da neće doživjeti ostvarenje te ideje. — U redu — rekla je polako. — Možda hoću, možda neću. Okrenite se, ruke na zid! Korak natrag, sva težina na rukama! — Telefon je sada zvonio neprekidno i zaglušujuće, dok je obavještajna iz Kaira prstima stručno opipavala tijelo plavokosog muškarca, usredotočujući se na pazuhe, struk i gležnjeve. Više nije imao oružja. — Ostanite tamo — naredila mu je, izvukavši telefon iz kutije. — Nismo mogli otvoriti ploču da izvučemo telefon! — viknula je.

— Naš je tehničar na putu k vama, madam. Imao je odmor za ručak, ali smo ga uspjeli pronaći. Veoma se ispričavamo. Međutim, naši indikatori ne pokazuju vatru ili...

— Mislim da je na nama da se ispričamo — prekinu ga Khalehla.

— To je bila greška — moja greška. Pritisnula sam krivo dugme. Ako mi samo kažete kako da ga opet stavim u pogon, bit će sve u redu.

— O? Da, da, svakako — rekao je muški glas potiskujući uzrujanost. — U telefonskom pretincu ima prekidač...

Vrata predvorja su se otvorila i Evropljanin se odmah obratio formalno odjevenom upravitelju, koji ih je čekao. — Imam poslovnog kompanjona s kojim sam se imao sastati prije nekog vremena. Bojim se da sam to prespavao — dug, zamoran put iz Pariza. Preziva se Grinell, jeste li ga vidjeli?

— Gospodin Grinell i ražalošćena gospođa Vanvlanderren su otišli prije nekoliko minuta sa svojim gostima, sir. Mislim da su otišli na spomen njenom suprugu, finom, finom gospodinu.

— Da, i on je bio poslovni prijatelj. Trebalo je da smo na pomenu, ah nismo dobili adresu. Da li je vi znate?

— O, ne, sir.

— Da li bi je *itko* mogao znati? Nije li možda vratar čuo napute taksisti?

— Gospodin Grinell ima svoju limuzinu — limuzine, zapravo.

— Hajdemo — tiho će Khalehla, uzevši ruku plavokosog. — Postajete previše očiti — nastavila je dok su išli prema glavnom ulazu.

— Možda sam pogriješio, što je mnogo važnije.

— Kako se zovete?

— Miloš. Zovite me Miloš.

— Ja želim više od toga.

— Ako postignemo prihvatljivu nagodbu, reći ću vam više.

— Vi ćete meni ispričati *vraški* više, gospodine Miloše, a više neće biti tih vaših munjevitih manevara. Vaše je oružje u mojoj torbi, a moje je pod kaputom upereno u vaše grudi.

— Što sada radimo, gospođice, navodno umirovljeni oficire Centralne obavještajne iz Egipta?

— Sada jedemo, vi glasno kopile, izgladnjela sam, ali ću svaki komadić hrane uzeti lijevom rukom. Ako se krivo pokrenete iznad stola, više nikad nećete moći imati djece, ali ne zato što ste mrtvi. Jesam li jasna?

— Mora da ste vrlo dobri.

— Dovoljno dobra, gospodine Miloše, dovoljno dobra. Ja sam napola Arapkinja i nemojte to zaboraviti.

Sjedili su jedno nasuprot drugome u velikoj kružnoj loži koju je odabrala Khalehla u talijanskom restoranu, dva bloka sjeverno od hotela. Varak je podrobno ispričao sve što je čuo preko slušalica iz apartmana Vanvlanderenovih. — Bio sam uzdrman. Nisam ni na trenutak pomislio da bi Andrew Vanvlanderen mogao jednostrano nastupiti.

— Hoćete reći bez žene koja bi mu stavila »metak u glavu« i pozvala jednoga od onih da ga »dubokošest« u Meksiku?

— Točno. Ona bi to učinila, znate. On je bio glup.

— Ja se ne slažem, bio je vrlo mudar, ako uzmemo u obzir njegov cilj. Sve što je učinjeno Evanu Kendricku ili za njega vodilo je do logičnog *jaremat thaar*, arapski za ubojstvo iz osvete. Vi ste to omogućili, gospodine Miloš, počevši od prvog trenutka kad ste posjetili Franka Swanna u State Departmentu.

— Nikad s tom namjerom, uvjeravam vas. Nisam pomislio da je to i iz daleka moguće

— Prevarili ste se.

— Prevario sam se.

— Vratimo se tom prvom trenutku — zapravo, prijedimo preko cijele te proklete stvari od početka.

— Nemamo preko čega prelaziti. Ja nisam rekao ništa od bitnog.

— Ali mi znamo mnogo više nego vi mislite. Jednostavno je trebalo da razmrsimo konce, kako bi rekao moj pretpostavljeni... Kongresmen koji je tek na početku prvog termina i koji se tome odupire postaje žrtva manipulacije koja ga postavlja u važne kongresne odbore, na položaje zbog kojih bi drugi prodali vlastite kćeri. Onda se predsjednik odbora misteriozno ne pojavljuje na poslu, pa je kongresmen na nacionalnoj televiziji, što dovodi do još veće izloženosti u javnosti, a na vrhu svega je eksplozivna priča, prodana cijelom svijetu o njegovom prekrivenom djelovanju u Omanu, da bi sve završilo s Predsjednikom koji mu dodjeljuje najviše odličje koje može dobiti građansko lice. Dnevni red je prilično jasan, zar ne?

— Bio je dobro organiziran, po mome mišljenju.

— A sada će biti lansirana nacionalna kampanja da ga se stavi na stranački tiket što praktički znači njegov izbor za potpredsjednika Sjedinjenih Država.

— Vi znate o tome?

— Da, i to je jedva spontani čin od strane naroda kao političkog, izbornog tijela.

— Mislim da će tako izgledati.

— *Odakle* ste vi? — upita ga Khalehla, nagnuvši se, uzimajući jelo s teletinom lijevom rukom, dok joj se desna nije vidjela ispod stola.

— Moram vam reći, gospođice Rashad, da me boli kad vas gledam kako nespretno jedete. Ja vam nisam prijatnija i neću pobjeći.

— Kako mogu biti sigurna u jedno ili u drugo? Da niste prijatnija i da nećete pobjeći?

— Zato jer su na izvjesnim područjima naši interesi istovjetni, a ja sam spreman raditi s vama na ograničenoj osnovi.

— Moj Bože, kakva arogancija! Da li bi vaša eminencija bila tako ljubazna pa mi opisala ta područja i granice vaše ograničene pomoći?

— Zacijelo. Za početak, to su sigurnost državnog sekretara i otkrivanje onih koji bi ga ubili uz iznošenje razloga, premda mislim da razlog možemo samo pretpostaviti. Zatim hvatanje terorista koji su napali kuće kongresmena Kendricka uz znatan gubitak ljudskih života, zatim potvrđivanje Vanvlanderene veze....

— *Vi* znate za Fairfax i Mesa Verde? — Varak je kimnuo. Zamračenje je potpuno.

— Što nas dovodi do granica mog sudjelovanja. Ja moram ostati duboko u pozadini i ne želim raspravljati o svojoj aktivnosti osim najopćenitije. Međutim, ja ću, ako bude potrebno, poduzeti nešto drugo, ja ću vas pod kodnim imenom uputiti na stanovite pojedince u vladi, koji će potvrditi moju podobnost u sigurnosnim pitanjima ovdje i u inozemstvu.

Khalehla je polako povukla desnu ruku ispod stola a lijevom je uzela tašku pored sebe. U nju je stavila svoj automatik i nagnula se leđima, tresući rukom da povratu optok krvi. — Mislim da možemo odložiti tešku robu, a imate pravo, vrlo je nespretno pokušati rezati meso s viljuškom dok ti je drugi zglobov paraliziran.

— Htio sam vam predložiti da naručite nešto jednostavnije, možda antipasto¹ ili neko jelo koje možete jesti prstima, ali nisam znao je li to na mjestu.

— Da li otkrivam osjećaj za humor iza tog ozbiljnog izraza.

— Pokušajte možda, ali se ne osjećam baš duhovito u ovom trenutku. I neću sve dok ne budem znao je li državni sekretar stigao zdrav i živ na Cipar.

— Izvijestili ste prave ljude; više nema što biste mogli učiniti. Oni će se pobrinuti za njega.

— Računam na to.

— A sada na posao, gospodine Miloš — rekla je Khalehla, vrativši se jelu, opet polako, s očima na Varaku. — Zašto Kendrick?

— Dat ću vam svoj ograničeni odgovor, gospođice Rashad, i govoriti vrlo uopćeno.

— Hura za vas! Krenimo.

— Ovoj su zemlji prijeko potrebne promjene u administraciji, koja će nesumnjivo biti opet izabrana.

— Tko to kaže osim birača?

— Van dohvata, osim, opet općenito... premda ne bi trebalo čak ni toliko. Vidjeli ste sami.

Khalehla je odložila viljušku i gledala u Evropljanina. — San Diego? Vanvlanderene? Grinell?

¹ Predjelo (tal.) (*op. prev.*)

— San Diego, Vanvlanderén i Grinell — tiho je ponovio Čeh. Da bih dalje pojasnio: novac su očito uputili kroz Zürich i Bejrut u dolinu Baaka radi uklanjanja političkog rivala — naime, kongresmena Kendricka. A sada evo očitog pokušaja da se zaustavi sjajni državni sekretar da ne prisustvuje konferenciji o razoružanju čiji je cilj smanjenje proliferacije — proizvodnje — svemirskog i nuklearnog oružja.

— San Diego — rekla je Khalehla, ostavivši hranu na tanjuru. Orson Bollinger?

— Enigma — odgovori joj Varak. — Što on zna? Što on ne zna? Bez obzira na sve, on je točka okupljanja, kanal do administracije koju je nemoguće pobijediti. Njega treba zamijeniti, pa će tako biti uklonjeni ljudi oko njega koji mu naređuju da maršira uz njihove bubnjeve.

— Ali zašto Evan *Kendrick*?

— Zato što je on sada nepobjediv takmac.

— On to nikad neće prihvatiti; reći će vam da se nosite do sto vragova. Vi ga ne znate, *ja* ga znam.

— Čovjek baš ne mora htjeti ono što mora učiniti, gospođice Rashad. Ali će on to učiniti, ako mu se razjasne razlozi zašto bi to morao učiniti.

— Ponavljam, on će to odbiti.

— Hoće ako sazna kako je bio izmanipuliran. Možda neće ako se uvjeri da je potreban.

Khalehla se opet naslonila i zagledala u Čeha. — Ako točno čujem, vi mi predlažete nešto što je duboko uvredljivo.

— Ne bi trebalo da je tako. — Varak se nagnuo naprijed. — Nitko ne može prisiliti čovjeka da prihvati izbornu službu, gospođice Rashad; on je mora željeti. Isto tako, nitko ne može prisiliti vodeće senatore i kongresmene političke stranke da prihvate *novog* kandidata; oni ga moraju htjeti... Točno je da su bile stvorene okolnosti da se izvuče tog čovjeka, ali nismo mogli stvoriti čovjeka; za početak, on je već bio tamo.

— Vi tražite od mene da mu ne kažem za ovaj razgovor, da mu ne kažem o vama... Imate li ikakvu predstavu o tome koliko vas tjedana *tražimo*?

— Imate li ikakvu predstavu o tome koliko smo mjeseci tražili Evana Kendricka?

— Na to ne dajem ni jednu paru! S njim su manipulirali i on to zna. Vi se ne možete sakriti, ja vam to neću dopustiti. Vi ste ga već uvalili u mnogo toga. Dragi prijatelji su ubijeni, a moguće je da će sada otići i starac koji mu je petnaest godina bio ocem. Svi su mu planovi uništeni — *previše!*

— Ja ne mogu promijeniti ono što se dogodilo, mogu se samo žalostiti zbog svojih grešaka u procjeni, a to nitko neće više žaliti od mene, ali tražim od vas da mislite na svoju zemlju, sada na moju zemlju. Ako smo pripomogli stvaranju jedne političke snage, bilo je to samo zato što je snaga već postojala sama po sebi, sa svojim instinktima. Bez njega ima lijepi broj savršeno poštenih ljudi koji će biti prihvatljivi partijskom rukovodstvu jer su poznati i ugodni, ali neće biti *snaga*, sila... Jesam li se jasno izrazio?

— Prema historiji, jedan je potpredsjednik jednom rekao da taj položaj ne vrijedi više od »vedra tople pljuvačke«.

— Ovih dana da, a zacijelo ne u rukama Evana Kendricka.

— Vi ne želite ništa od njega?

— Kažete da ga poznajete. Kad bih nešto želio, što mislite da bi učinio?

— Predao bi vas nekom odboru protiv korupcije i dobro se pobrinuo da neko vrijeme provedete u zatvoru.

— Točno.

Khalehla je zatresla glavom, zatvorenih očiju. — Htjela bih čašu vina, gospodine Miloše. Ima nekoliko stvari o kojima moram razmisliti.

Varak je dao znak konobaru.

Vino je stiglo i, popivši gutljaj, Khalehla je nastavila. — On se ne može vratiti — rekla je kao da sebi govori, a onda djelomično uključujući Varaka. — Barem ne nekoliko godina, ako i onda. Čim jednom zatamnjene bude »skinuto« mnogo vrele krvi će poteći dolinom Baaka.

— Pretpostavljam da govorite o kongresmenu?

— Da. Teroriste ste uhvatili, da se tako izrazim... Prije nekoliko sati je bio treći i konačni napad. Dogodio se u Mesa Verde, a bio je razoran kao onaj u Fairfaxu.

— Nekoliko *sati*?... Je li Kendrick bio tamo?

— Da.

— *I*?

— Živ je, ali, kako mi je rečeno, spasio se zahvaljujući sekundama. Kao u Virginiji, mnogo našeg osoblja je ubijeno.

— Žao mi je... Weingrass je teško ranjen, pretpostavljam. Na njega ste mislili kad ste spomenuli jednog starca, zar ne?

— Da. Lete u Denver, u bolnicu. Evan je s njim.

— Teroristi? — upitao je Varak.

— Ukupno ih je bilo devet. Osmorica mrtvih jedan je preživio, najmlađi.

— A kad zatamnjene bude skinuto, kako ste se izrazili, bit će vrele krvi u Baaki. Zbog toga se Kendrick ne može vratiti u taj dio svijeta.

— Ne bi živio ni četrdeset osam sati. Nema načina da ga se zaštiti od luđaka.

— Ovdje postoji način, a nijedan nije bolji od vladavine Tajne službe. U tim stvarima ništa nije savršeno, postoji samo najbolje.

— Znam. — Khalehla je opet popila gutljaj.

— Vi razumijete što govorim, zar ne, gospođice Rashad.

— Mislim da je tako.

— Neka se događaji razvijaju prirodnim putem. Postoji legitimni komitet za političku akciju, posvećen podržavanju kongresmena Kendricka za višu službu. Neka rade neometano i neka zemlja odgovori — ovako ili onako. A ako smo oboje u pravu u pogledu Vanvlanderenovih, Grinella i ljudi koje oni zastupaju, neka se Evan Kendrick sam odluči. Jer ako ih čak razotkrijemo i zaustavimo, postoje stotine drugih koji će zauzeti njihova mjesta... Snaga je potrebna, *glas* je potreban.

Khalehla je podigla pogled od vina. Dvaput je kimnula.

Kendrick je hodao denverskom Sedamnaestom ulicom prema hotelu Brown Palace, jedva svjestan laganog snijega koji je lepršao s noćnog neba. Šoferu taksija je rekao da se zaustavi nekoliko blokova ulica prije; htio je hodati; morao je razbistriti misli.

Doktori u Denver Generalu su pokrpali Mannyja, umirivši Evana objašnjenjem da su rane, mada neugodne, uglavnom izazvane komadićima stakla i metala. Gubitak krvi bio je znatan za čovjeka njegove dobi, ali ne kritičan; dobit će novu krv. Zbunjenost je počela kad je Kendrick pozvao jednoga od doktora na stranu i rekao mu o Weingrassovoj zabrinutosti u pogledu raka, da se rak vratio. U roku od dvadeset minuta su svi Mannyjevi testovi elektronski preneseni u Washington, a glavni je onkolog razgovarao s kirurgom iz D.C., koji je operirao starog arhitekta. Poslije dva sata njegova četverosatnog boravka u bolnici, došao je tehničar iz istog ili nekog drugog laboratorija i tiho razgovarao s drugim doktorom. Razvila se blago uskomešana aktivnost, a Evana su zamolili da napusti sobu dok budu uzimajući razne uzorke iz Mannveva tijela. Jedan sat nakon toga, šef patologije, mršavi muškarac ispitivačkih očiju, prišao je Kendricku u čekaonici.

— Kongresmenu, je li gospodin Weingrass bio nedavno izvan zemlje?

— Ne u toku protekle godine, nije.

— A ranije?

— Francuska... jugozapadna Azija.

Doktorove obrve se nabraše. — Moje znanje iz geografije nije jako dobro. Gdje je jugozapadna Azija.

— Je li to potrebno?

— Da, jest.

— Oman i Bahrain.

— Bio je s *vama!*... Oprostite mi, ali vaši su podvizi svima poznati.

— Bio je sa mnom — odgovori Evan. — On je jedan od ljudi kojima nisam mogao javno zahvaliti jer to ne bi bilo u njegovu interesu.

— Ukoliko se ne varam, a moglo bi biti, on je zaražen recimo virusom, koji je prema mom najboljem znanju karakterističan u srednjoj Africi.

— To *ne* može biti.

— Onda se možda varam. Naša je oprema među najboljim na Zapadu, ali postoji bolja. Ja sam uzorke krvi i tkiva pluća poslao CDC-u¹ u Atlantu.

— Što?

— Centru za ispitivanje bolesti. To je samo mjera opreza, gospodine Kendrick.

¹ Ak. od engl. *Centers far Diseases Control*, centri, za ispitivanje bolesti; amer. zdravstvene institucije pod nadzorom vlade (*op. prev.*)

— Pobrinite se, doktore, da budu gotovi do večerašnjeg leta. Za jedan sat će čekati mlažnjak na aerodromu Stapleton. Kažite Atlanti da se bace na posao iste minute kad stignu vaši nalazi — ja ću platiti kolikogod to košta.

— Učinit ću sve što mogu...

Kad je napustio bolnicu, pozdravivši se s Mannyem koji je bio pod jakim sedativima, sjetio se nestalog doktora Lyonsa iz Mesa Verde, liječnika bez adrese i telefona, ali s punom vladinom pismenom podobnošću da se pokaže kongresmenu i njegovu osoblju, ili samo osoblju. *Kakva podobnost? Zašto je podobnost bila potrebna?... Ih je to bio samo impresivni dokument, način da se ubaci u privatni svijet Evana Kendricka? Odlučio je da nikome ništa ne govori. Khalehla će najbolje znati što treba učiniti.*

Približio se Brown Palaceu¹ kroz snijeg koji je padao, odjednom postavši svjestan obojenih svjetala na božićnim ukrasima duž široke avenije od stare klasične građevine do novog južnog tornja. Onda začu melodije božićne pjesme koje su ispunjavale ulicu. *Deck the halls with boughs of holly, falalalalala... lalala.*² Sretan Božić od baštine Muskata, pomisli.

— Gdje si dođavola bila? — viknuo je M.J. Payton, prisilivši Khalehlu da udalji slušalicu od uha.

— Večerala.

— On je *tamo!* Naš plavokosi Evropljanin je u *hotelu!*

— Znam. S njim sam večerala.

— Ti si — *što?*

— Zapravo je on sad ovdje, u mojoj sobi. Prolazimo ono što znamo. On nije ono što smo mislili.

— *Prokletstvo, Adrienne!* Reci tom kurvinom sinu da bi gospodin *B* htio razgovarati s gospodinom *A*.

— Dobri Bože, *ti* si dakle jedan od dvojice?

— Poklopi to, Rashad! Daj mi ga!

— Nisam sigurna hoće li pristati. — Obavještajka iz Kaira je opet morala udaljiti slušalicu. Okrenula se Varaku. — Gospodin *B* bi htio razgovarati s gospodinom *A*.

— Trebalo je da znam — rekao je Čeh i ustao. Prišao je telefonu blizu kreveta, a onda mu je Khalehla dala slušalicu i odmakla se. — Ponovni pozdravi, gospodine *B*. Ništa se nije izmijenilo, razumijete? Bez imena, bez identiteta.

— Kako vas zove moja nećakinja? Pazite, ona mi je nećakinja.

— Ona me zove krivim imenom Miloš.

— *Meelos?* Slavensko?

— Američko, sir.

— Zaboravio sam, vi ste to razjasnili.

— Državni sekretar, *molim?*

— Stigao je na Cipar.

— Osjećam olakšanje.

¹ Stara klasična građevina (*op. prev.*)

² »Ukrasiteprostorije s grančicama boiikovine...«; engl. božićna pjesmica (*op. prev.*)

— Svi osjećamo, ali je pitanje da li je uopće bilo razloga za uzbuću.

— Informacija je bila točna.

— Nažalost, mi je s naše strane nismo bili u mogućnosti potvrditi. Grinell nije u hotelu, a nije se pojavio ni u svojoj rezidenciji.

— On je s gospodom Vanvlanderem.

— Da, znamo. Prema riječima službenika za deskom, s njima dvoma bilo je još nekoliko drugih osoba. Ikakve ideje?

— Grinellovi čuvari, prema informaciji koju sam primio. Spomenuo sam vam da su i drugi s njim, te da bismo morali biti pripravnici.

— Da, jeste... Radimo li zajedno?

— Na daljinu.

— Što imate ponuditi?

— Stanovite dokaze o kojima sam govorio gospođici Rashad odgovori Varak, misleći na redigirane trake i prijepise koje će dati ženskom obavještajnom funkcioneru — tako redigirane da će Eric Sundstrom ostati anonimni urotnik; mrtvom čovjeku nije potreban identitet. — Možda ništa više, ali je to srž koja vam treba.

— Bit će primljeno sa zahvalnošću.

— Međutim, postoji i cijena, gospodine B.

— Ja ne plaćam...

— Dakako da plaćate. To stalno činite.

— O čemu se radi?

— Budući da moji zahtjevi traže komplicirano objašnjenje, pustio bih gospođicu Rashad da vam to kaže svojim riječima. Ja ću joj se sutra javiti, pa ćemo komunicirati preko nje. Ako vaš odgovor bude pozitivan, pobrinut ću se da vam predam svoj materijal.

— A ako ne bude?

— Onda vam savjetujem da odvažete posljedice, gospodine B.

— Mogu li razgovarati sa svojom nećakinjom, molim.

— Kako želite. — Varak se okrenuo Khalehli i predao joj slušalicu, dok se on uputio svojoj stolici.

— Samo odgovori da ili ne, a ako ne možeš odgovoriti, šuti sekunddvije. U redu?

— Da.

— Jesi li sigurna, nisi u opasnosti?

— Da.

— Da li bi nam njegov materijal pomogao?

— Da — naglašeno.

— Dovoljno je samo »da«, agentu Rashad... On očito stanuje u hotelu — misliš li da će ostati tamo?

— Ne.

— Je li ti dao ikakvu informaciju o tome kako je došao do omanskog dosjea?

— Ne.

— Posljednje, možemo li živjeti s njegovim zahtjevima?

— Morat ćemo — žao mi je što sam povrijedila pravila.

— Tako — rekao je zapanjeni direktor Specijalnih projekata. Ti ćeš mi objasniti tu izuzetno nepokornu izjavu, zar ne?

— Poslije ćemo razgovarati. — Khalehla je spustila slušalicu i okrenula se Varaku. — Moj pretpostavljeni je uznemiren.

— Zbog mene ili zbog vas? Nije bilo teško pretpostaviti srž pitanja.

— Zbog oboje.

— Je li vam on odista ujak?

— Poznajem ga više od dvadeset godina i to je dovoljno o njemu. Na trenutak porazgovarajmo o vama. Nije također teško zamisliti nekoliko njegovih pitanja koja je vama postavio.

— Samo trenutak, molim — inzistirao je Čeh. — Ja zaista moram otići.

— Rekli ste mu da je Grinell bio s Vanvlanderenovom i da su ostali bili Grinellovi čuvari.

— Tako je.

— A meni ste rekli da su u apartmanu bila *dvojica* muškaraca, a čuvari izvan.

— To je istina.

— Tko je bio drugi muškarac i zašto ga zaštićujete?

— *Zaštićujem?*... Vjerujem da sam vam također rekao da su obojica izdajnici. To ćete čuti na trakama i pročitati u prijepisima koje ću vam dati, ako vaš pretpostavljeni pristane na moje uvjete, kao što ste se vi suglasili.

— Uvjerit ću ga.

— Onda ćete sami čuti.

— Ali vi ga *poznajete!* Tko je on?

Varak je ustao i pritisnuo ruke ispred sebe. — Opet, gospođice Rashad, to je pitanje van dosega, van dogovorene granice. Ali ću vam reći ovoliko. On je razlog zbog kojeg moram otići. On je ljudsko smeće, ili kako se god vi izrazili o tome... i on je moj. Ja ću ovaj grad obilaziti cijelu noć dok ga ne nađem, a ako ne uspijem, ja znam gdje ga *moгу* naći, sutra ili prekosutra. Ponavljam, on je *moj*.

— *Jaremat thaar*, gospodine Miloše.

— Ja ne govorim arapski, gospođice Rashad.

— Ali vi znate što to znači, rekla sam vam.

— Laku noć — rekao je Čeh i pošao k vratima.

— Moj ujak želi znati kako ste se domogli omanskog dosjea. Mislim da vas on neće prestati loviti dok to ne sazna.

— Svi imamo svoje prioritete — rekao je Varak, okrenuvši se, s rukom na kvaki. — Ovog su časa njegovi i vaši u San Diegu a moji na drugom mjestu. Kažite mu da se nema čega bojati iz mog izvora. On bi prije pošao u grob nego bi ugrozio nekoga od vaših, od naših.

— *Prokletstvo*, on je to već učinio! *Evan Kendrick!* — Telefon je zazvonio. Khalehla je podigla slušalicu — *Da?*

— *Dogodilo se!* — riknuo je Pavton iz Langleya, Virginia. — O moj Bože, oni su to učinili! Hotel Larnaca na Cipru! Desno je krilo dignuto u zrak; ništa nije ostalo, samo ruševine. Državni sekretar je mrtav, svi su mrtvi!

— Hotel na Cipru — ponovila je Khalehla, gledajući u Čeha. Dignut je u zrak, sekretar je mrtav, svi su mrtvi...

— Dajte mi telefon! — zagrmio je Varak, dojurivši. Zgrabio je slušalicu. — Zar nitko nije pregledao podrum, odvode i dovode uređaja za kondicioniranje zraka, strukturalna podziđa?

— Ciparske snage sigurnosti tvrde da su sve pregledale i provjerile...

— Ciparska *sigurnosti* — vikao je bijesni Čeh. — Ona je prošarana tucetom neprijateljskih elemenata! Budale, budale, *budale!*

— Želite li moj posao, gospodine A?

— Ne bih ga uzeo — rekao je Varak, savlađujući ljutnju, snizivši glas. — Ja ne radim s amaterima — dodao je uvredljivo i spustio slušalicu, uputivši se prema vratima. Okrenuo se i obratio Khalehli.

— Ono što je danas ovdje trebalo to je mozak Kendricka od Omana. On bi bio prvi koji bi vam svima rekao što treba učiniti, što treba tražiti. Ali ga vi vjerojatno ne bi ni slušali. — Čeh je otvorio vrata, izišao i zalupio njima.

Zazvonio je telefon. — Otišao je — rekla je Rashadova, znajući instinktivno tko je na liniji.

— Ponudio sam mu svoj posao, ali je jasno stavio do znanja da ne radi s amaterima... Čudno, zar ne? Čovjek bez ikakvih vjerodajnica za koje mi znamo podstiče nas na oprez i budnost, a mi to upropastimo. Prije godinu dana smo poslali Kendricka u Oman i on uradi ono što pet stotina profesio-nalaca iz najmanje šest zemalja nije kadro obaviti. Tjera te da se pitaš, zar ne... Starim.

— Nikako, MJ! — uzviknu Khalehla. — Dogodilo se da su bili mudri i dobili na lutriji, to je sve. Ti si učinio više nego što će oni *ikad* učiniti!

— Htio bih u to povjerovati, ali je ova noć užasna za ostatke mog ega.

— A tih je ostataka hrpa... Ali je i dobar trenutak da ti objasnim onu nepokornu primjedbu od prije nekoliko minuta.

— Molim te. Slušam. Nisam čak siguran da mi je ostalo mnogo daha.

— Bez obzira za koga Miloš radi, oni neće ništa od Evana. Kad sam pritisnula, on je ukazao na ono što je očito. Ako bi mu postavljali bilo kakve zahtjeve, on bi ih bacio vukovima, u tome se ne vara, Evan bi to učinio.

— I ja se slažem u vezi s tim. Dakle, što želi?

— Da odstupimo i pustimo događaje njihovom toku. Oni žele da pustimo da se trka nastavi.

— Evan se neće natjecati...

— Možda i hoće kad sazna za crne vitezove koji upravljaju Kalifornijom. Recimo da ih zaustavimo; stotine drugih čekaju da zauzmu njihova mjesta. Miloš je u pravu, potreban je *glas*.

— Ali što ti *kažeš*, nećakinjo?

— Ja ga hoću živa, ne mrtva. On se ne može vratiti u Emirate — može se uvjeravati da može, ali bi ga ubili onog trenutka kad izađe iz aviona. A ne može ni vegetirati u Mesa Verde, ne sa svojom energijom i maštom — to je oblik smrti, ti to znaš... Zemlja može u još gore stanje, MJ.

— Budale, *budale!* — Varak je šaptao sebi; birao je broj i proučavao tlocrt Vanvlanderena u ruci; u svakoj su prostoriji bili označeni mali crveni X. Poslije nekoliko sekundi čuo se glas s drugog kraja žice.

— Da?

— Sound Man?

— Prag?

— Trebaš mi.

— Tvoj novac mogu uvijek upotrijebiti. Ti si na visini.

— Dođi po mene za trideset minuta, servisni ulaz. Na putu do tvog studija, objasnit ću ti što želim da uradiš... Nema promjena u dijagramu?

— Ne. Našao si ključ?

— Hvala ti na obome.

— Platilo si. Trideset minuta.

Čeh je spustio slušalicu i pogledao na upakiranu opremu za snimanje ispred vrata. Slušao je razgovor Adrienne Rashad s Ardis Vanvlanderem, i usprkos svojoj ljutnji zbog tragične smrti državnog sekretara, nasmiješio se smionoj strategiji kojoj su se priklonili obavještajka iz Kaira i njen pretpostavljeni. Na osnovu onoga što su saznali, oni su igrali na kartu pretpostavljene istine postupaka Andrewa Vanvlanderena i okrenuli to u neodoljivu laž; palestinski udarni timovi, meta *Bollinger*, Kendrick uopće nije spomenut! *Sjajno!* Pojavljivanje Erica Sundstroma dva sata nakon Rashadine zapanjujuće, smotane informacije — pojavljivanje koje je smišljeno kao stupica za izdajnika Inver Brassaa, tj. nije zasnovana na presumpciji Vanvlanderene krivnje — bilo je zapravo niz kombiniranih detonacija koje su srušile betonsku građevinu opsjene u San Diegu. Čovjek uzima stvari tamo gdje ih može naći.

Varak je prišao vratima, oprezno ih otvorio i ušao u hodnik. Brzo je došao do apartmana Vanvlanderenovih, niže u hodniku i, služeći se ključem koji mu je dao Sound Man, ušao unutra, još s nacrtom u ruci. Brzim mačjim koracima išao je od prostorije do prostorije, uklanjajući sitne elektronske presrete s njihovih mjesta — ispod stolova i stolica, potajice postavljenih ispod dubokih jastuka sofe, iza ogledala u četiri spavaće sobe, ispod ormarića s lijekovima u raznim kupaonicama, i unutar dva plamenika u kuhinji. Udovičin je ured ostavio za kraj, brojeći crvene X, zadovoljan što je dosad prikupio sve uređaje. Ured je bio mračan; pronašao je svjetiljku na stolu i upalio svjetlo. Poslije deset sekundi već je imao u rukama četiri presreta, tri iz samog ureda a četvrti iz susjedne male kupaonice, pa je usredotočio pažnju na stol. Pogledao je na sat; demontiranje je trajalo devet minuta, tako da je imao najmanje petnaest minuta za razgledavanje domaćeg unutrašnjeg sanktuma gospođe Vanvlanderena.

Počeo je s ladicama, izvlačeći jednu po jednu, kopajući između beznačajnih papira posvećenih potpredsjedničkim trivijalnostima: rasporedi, pisma pojedinaca i ustanova, dostojni pažnje da se jednog dana na njih odgovori, zatim pozicioni papiri Bijeje kuće, Ministarstava vanjskih poslova, obrane i raznih drugih administrativnih tijela koja će trebati

proučiti kako bi mogli biti objašnjeni Orsonu Bollingeru. Nije bilo ništa od vrijednosti, ništa što bi bilo u vezi s podzemnim manipulacijama koje su se zbivale u južnoj Kaliforniji.

Pogledao je po velikom uredu sa zidovima obloženim drvetom, zagledao police s knjigama, lijepi namještaj i uokvirene fotografije na zidovima — fotografije. Preko dvadeset ih je bilo porazbacano po tamnim drvenim zidovima, uglavnom postavljene ukriž. Počeo ih je razgledavati, okrenuvši svjetiljku na stolu da bolje vidi. Tu je bila uobičajena zbirka samoveličajućih slika koje su prikazivale gospodina i gospođu Vanvlanderen u društvu političkih teškokategornika, od Predsjednika pa do viših redova administracije i Kongresa. Na susjednom su zidu bile fotografije udovice bez njenog muža. Sudeći po izgledu, to je očito bila prošlost Ardis Vanvlanderen, osobno svjedočanstvo o tome da njena prošlost nije bila nedosljedna. Skupa kola, jahte, skijaške padine i luksuzna krzna.

Varak htjede napustiti tu demonstraciju umišljenosti, kad mu pogled pade na povećanu neprozirnu fotografiju očito snimljenu u Lausanni, u Švicarskoj. U pozadini je bila sjeverna Lemanska marina Ženevskog jezera. Miloš je studirao lice tamnoputog muškarca na slici. Znao je lice, ali ga nije imao gdje staviti. A onda, kao da slijedi miris, Čeh je pogledao dolje desno, ugledavši povećani snimak također snimljen u Lausanni, sada u vrtu palače BeauRivage. To je bio isti muškarac — tko je on? A pored tog snimka još jedan, iz Amsterdama, u Rozengrachtu, ista dva subjekta. *Tko je taj muškarac? Koncentrirati se!* Dolazile su mu slike, fragmenti i nejasni dojmovi, ali ne i ime. Riyadh... Medina, Saudijska Arabija. Šokirana i bijesna saudijska obitelj... određeno smaknuće, zatim bijeg. Milijuni i milijuni dolara su bili upleteni... prije osam do deset godina. Tko je on? Varak je pomislio da uzme jednu od tih fotografija, ali je instinktivno znao da je bolje da to ne uradi. Tko god to bio, on je predstavljao još jedan jasan aspekt mašine izgrađene oko Orsona Bollingera. Nestala fotografija tog lica mogla bi izazvati uzbunu.

Miloš je ugasio svjetiljku na malom stolu i uputio se do radnog stola. Bilo je vrijeme da ode, uzme svoju opremu i sastane se sa Sound Manom na ulici, nedaleko servisnog ulaza. Ispružio je ruku prema kupolastoj stolnoj svjetiljci kad je odjednom čuo kako se otvaraju vrata u predvorju. Brzo je ugasio svjetlo i prišao vratima ureda i djelomično ih zatvorio, tako da je mogao virkati kroz uski otvor.

Pojavila se visoka figura, usamljeni čovjek koji je s povjerenjem ušao u poznatu sredinu. Varak se namrgodio na trenutak; tjednima nije mislio o upadaču. To je bio crvenokosi agent FBIa iz Mesa Verde, član jedinice koja je bila pridodana Potpredsjedniku na zahtjev Ardis Vanvlanderen — čovjek koji ga je uputio u San Diego. Miloš je bio trenutačno zbunjen, ali samo trenutačno. Jedinica je opozvana u Washington, ali je jedan igrač ostao na licu mjesta... Točnije, onaj koji je bio kupljen prije nego ga je Varak našao u Mesa Verde.

Čeh je gledao dok je crvenokosi hodao po sobi za dnevni boravak kao da nešto traži. Uzeo je čašu ispod svjetiljke od slonovače na stoliću lijevo od kauča, a onda je ušao u kuhinju. Vratio se za nekoliko trenutaka s raspršivačem u jednoj a kuhinjskom krpom u drugoj ruci. Prišao je baru, gdje je uzimao bocu po bocu, raspršivao je i čistio. Zatim je zaprašio bakreni rub gornjeg dijela bara i pomno ga istrljao. Od bara je nastavio istim postupkom sa svakim tvrdim dijelom pokućstva u udubljenoj prostoriji za dnevni boravak, kao da pročišćuje cijelu sobu. Varaku je bilo jasno što on radi: agent je uklanjao forenzičnu prisutnost Erica Sundstroma, eliminirajući učenjakove otiske prstiju.

Čovjek je odložio na stol limenku sa raspršivačem i krpom na stolić za kavu, a onda se ovlaš uputio preko sobe... prema uredu! Čeh se tiho okrenuo iza djelomično zatvorenih vrata i utrčao u malu kupaonicu, zatvorivši vrata, sada više nego djelomično, ostavljajući dva centimetra između ruba i okvira. Kao što je to i Miloš učinio, agent FBIa je upalio svjetiljku na stolu, zatim sjeo za stol i otvorio donju desnu ladicu. Međutim, on je učinio nešto što

Varak nije učinio: pritisnuo je nevidljivo dugme. Istog trenutka je iz stola izišao vertikalni ukrašeni rub stola.

— Isuse *Kriste!* — rekao je crvenokosi sebi; njegov osupnuti krik pretvorio se u šapat dok je buljio u očito praznu udubinu. Ne trošeći kretnje, ispružio je ruku prema telefonu na stolu, doslovce ga istrkao i stao birati broj. Za nekoliko je sekundi govorio. — Nije ovdje! viknuo je. — Ne, siguran sam! — doda nakon stanke. — *Nema ništa!*... Što hoćeš od mene? Slijedio sam tvoje napute i kažem ti da nema ni jedne proklete stvari!... *Što?* Niz ulicu od tvoje kuće? Dobro, otići ću i telefonirat ću ti. — Agent je spustio telefonsku vilicu, a potom odabrao osam brojeva: poziv na daljinu, međugradski. *Baza Pet*, ovdje je Kos, specijalni zadatak San Diego, kod šest-šest-nula. Potvrdite, molim... Hvala vam. Imamo li kola u La Jolli, o kojima ja ne znam... Nemamo... Ne, ništa hitno, vjerojatno štampa. Mora da su saznali da VP¹ ide na neku umjetničku soareju — jesi li to skužio, soiree — s umobolnim papanima, takva rulja. On ne bi znao razlikovati Rembrandta od Al Cappa,² ali će hiniti. Ja ću provjeriti, zaboravi to. — Opet je vitki crvenokosi muškarac spustio slušalicu i ponovo birao neki broj. — Nema ništa s naše strane rekao je tiho, gotovo istog trenutka. — Ne, nema zakona koji kaže da bi nam trebalo reći... CIA? Bili bismo posljednji koji bi saznali... Okay, nazvat ću aerodrom. Hoćete li da odem k pilotu?... Što god vi kažete, a onda odlazim odavde. Agencija i biro se ne miješaju, nikad i nismo. — Čovjek iz FBI-a je spustio slušalicu kad je Varak zakoračio iz mračne kupaonice, s tankim crnim automatikom u ruci.

— Ti nećeš odavle tako brzo — rekao je koordinator Invera Brass.

— *Kriste!* — vrisnuo je crvenokosi agent, skočivši ukoso sa stolice i bacivši se na Varaka u vratnicama stežući Čehov desni zglavak snagom uspaničene životinje. Gurnuvši Miloša prema zidu iznad toaleta, lupio je Varakovom glavom u ukusno tapecirani sheetrock.³ Čeh je zajašio komodu u tamnoj kupaonici, lijevom nogom udario u napadačeva prsa, približivši ga i stezavši, dok mu je desnu ruku s pištoljem naglo i snažno vukao gore da je agentu ruka gotovo ispala iz zglobne čašice. Bilo je gotovo; čovjek se srušio na pod, stežući ozlijeđenu ruku kao da je slomljena.

— Ustani — reče mu Varak, s oružjem sa strane, čak ga ne uperivši u zatvorenika. Crvenokosi se borio da ustane, trzajući se dok se dizao oslonjen na rub mramorne kade. — Vrati se tamo i sjedi — naredi mu Miloš, odgurnuvši agenta kroz vrata prema stolu.

— *Tko* si ti dovraga? — upita ga čovjek bez daha, srušivši se u stolicu, i dalje držeći ruku.

— Mi smo se sastali, ali ti nisi ništa znao, htio znati o tome. Pokrajinski put za Mesa Verde, zapadno od kuće stanovitog kongresmena.

— To si bio *ti*? — Agent poleti, ali ga je Varak odgurnuo natrag.

— Kada si se prodao, federalno dupe?

Agent je promatrao Miloša na svjetlu stolne svjetiljke. — Ako si ti neka vrst naturalizirane sablasti iz neke križane jedinice, bit će bolje da ti odmah nešto bude jasno. Ovdje sam na specijalnom zadatku za Potpredsjednika.

— »Križane« jedinice? Vidim da si razgovarao s nekim vrlo uzbuđenim ljudima... Nema križane jedinice, a ona kola oko Grinellove kuće upućena su iz Washingtona...

— Nisu! *Provjerio sam!*

¹ Skr. od *VicePresident*, potpredsjednik (*op. prev.*)

² Lik iz amer. popularnog stripa (*op. prev.*)

³ Trg. naziv za višestruki kožnati držač elegantnog **toaletnog papira** (*op. prev.*)

— Možda Biro nije bio obaviješten, ili su ti lagali, nije važno. Kao svi povlašteni vojnici elitnih organizacija, uvjeren sam da možeš tvrditi da si samo slušao naređenja, kao kad si uklanjao otiske prstiju i tražio skrivene dokumente o kojima ništa ne znaš.

— Ne znam!

— Ali si se prodao i to je sve što se mene tiče. Bio si spreman prihvatiti novac i povlastice za usluge koje si pružao pod svojim službenim statusom. Jesi li spreman i izgubiti život za te ljude.

— Što?

— A sada će biti bolje da tebi bude nešto jasno — tiho će Varak, podigavši automatik koji je odjednom, naglo pritisnuo agentu u čelo. — Hoćeš li ti živjeti ili umrijeti meni ne znači apsolutno ništa, ali postoji čovjek kojeg moram večeras pronaći. Večeras. Noćas.

— Vi ne poznajete Grinella...

— Grinell mi nije važan, ostavi ga drugima. Čovjek kojega želim je onaj kojemu si tako temeljito očistio otiske prstiju. Ili ćeš mi odmah reći gdje je on sada, ili će ti se mozak prosuti preko ovog stola, a meni neće biti stalo da očistim stol. Gdje je *on*?

Drhteći čitavim tijelom, kratkim dahom, crvenokosi je brzo izbacio riječi. — Ja ne znam i ne lažem! Meni je bilo naređeno da se sretnem s njima u pokrajnjoj ulici pored plaže u Coronadu. Kunem se da ne znam kamo idu.

— Sad si nazvao.

— To je ćelijski telefon. On je pokretan.

— Tko je bio u Coronadu.

— Samo Grinell i onaj drugi tip, koji mi je rekao kako je ovuda hodao i što je dodirivao, ovdje, u ovom stanu.

— Gdje je *ona*?

— Ne znam. Možda je oboljela ili je imala neku nesreću. Preko puta Grinellove limuzine bila su ambulantna kola.

— Ali ti *znaš* kamo idu. Imao si telefonirati na aerodrom. Koje su bile upute?

— Da uredim s ljudima iz održavanja da avion pripreme za polet za jedan sat.

— Gdje je avion?

— San Diego International. Privatna staza, južno od glavne piste.

— Odredište?

— To je između Grinella i njegova pilota. Nikome o tome ne govori unaprijed.

— Ponudio si da ćeš nazvati pilota. Koji je broj?

— Kriste, ja ne znam! Da je Grinell htio da ga nazovem, to bi mi rekao. Nije mi rekao.

— Daj mi ćelijski broj. — Agent mu je dao i Čeh ga je upamtio.

— Jesi li siguran da je točan?

— Digni slušalicu i probaj.

Varak je povukao pištolj i stavio ga u futrolu na lijevoj strani prsiju. — Večeras sam čuo izraz koji ti pristaje, federalče. Pokvarena ništarija, eto što si. Ali, kao što sam rekao, ti

meni nisi važan, pa ću te pustiti da odeš. Možda možeš početi graditi svoju obranu kao poslušni sluga, izdan od svojih pretpostavljenih ili će ti biti još bolje da pođeš u Meksiko, pa što južnije. Ne znam i nije me briga. Ali ako nazoveš taj policijski ćelijski telefon, ti si mrtav čovjek. Da li to razumiješ?

— Ja samo želim otići odavde — rekao je agent, skočivši sa stolice i pojurivši preko udubljene sobe za dnevni boravak prema mramornim stepenicama i vratima u predsoblju.

— Isto tako i ja — prošaptao je Miloš. Pogledao je na sat; zakasnio je na sastanak sa Sound Manom. Nije važno, pomisli, čovjek radi brzo i odmah će shvatiti što on želi od traka i prijepisa. Zatim će posuditi Sound Manova kola i parkirati ih na Međunarodnom aerodromu San Diego. Postoji privatna poletnosletna staza južno od glavne piste, gdje će naći izdajicu Inver Brassa. Naći će ga i ubiti.

Zazvonio je telefon i Kendricka izbacio iz nemirna sna. Dezorijentiran, pogled je uperio u hotelski prozor i gusti snijeg koji je padao u zapusima jakog vjetra. Telefon je opet zazvonio; trepćući očima, našao je izvor, upalio svjetiljku pored kreveta i podigao slušalicu, bacivši pogled na sat. Bilo je pet sati i dvadeset minuta ujutru. *Khalehla?*

— Da, halo?

— Atlanta je radila cijele noći — rekao je šef bolničke patologije.

— Upravo su me nazvali, pa sam pomislio da biste htjeli znati.

— Hvala vam, doktore.

— Možda ne bi trebalo. Bojim se da su svi testovi pozitivni.

— Rak? — upita Evan, gutajući.

— Ne. Mogao bih vam dati medicinski izraz, ali on vama ne bi ništa značio. Mogli biste to nazvati oblikom salmonelle, sojem virusa koji napada pluća, zgrušava krv i onemogućuje dovod kisika. Ja razumijem zašto je g. Weingrass mislio da je to rak. Nije rak ali to nije poklon.

— *Kura?* — upita Kendrick, stegnuvši slušalicu.

Nakon kratke stanke, patolog je tiho odgovorio: — Nije poznata. Bolest je nepovratna toka. Na području uz rijeku Kasai, u Africi,¹ *ubijaju* stoku i spaljuju je, te spravnjuju sa zemljom cijela sela, pa i njih spaljuju.

— Nije mi ni *najmanje* stalo do stoke i afričkih sela!... Oprostite, nisam htio vikati na vas.

— Sve u redu, to ide zajedno s mojim poslom. Pogledao sam na kartu; on mora da je jeo u nekom omanskom restoranu, koji služi hranu uvezenu iz središnje Afrike, za uvezene radnike. Nečisti tanjuri, takve stvari. Tako se to prenosi.

— Vi ne znate Emmanuela Weingrassa. To su posljednja mjesta gdje bi on jeo... Ne, doktore, to nije preneseno, to je umetnuto.

— Oprostite?

— Ništa. Koliko mu je preostalo?

— CDC kaže da se to razlikuje od slučaja do slučaja. Mjesec do tri mjeseca, možda četiri. Ne više od šest.

— Mogu li mu reći da bi se to moglo protegnuti nekoliko godina?

¹ Oko srednjeg toka rijeke Kasai god. 1983. se pojavila nepoznata zarazna bolest koja je harala i ljudima i stokom, pa je 11 sela u sjeverozapadnom Zairu doista spaljeno (*op. prev.*)

— Vi mu možete reći što vas volja, ali to nisam ja rekao, niti će vam to on reći.

— On?

— Da, hoću reći da mu disanje neće biti ništa lakše, već sve, i uočljivije, teže.

— Zar ništa ne možemo učiniti?

— U smislu radikalnog liječenja — nažalost, ama baš ništa.

— Da, mada to nije liječenje koje donosi zdravu nadu, treba mu osigurati kisik. Kisik bi trebalo da je stalno uz njega, jer će njegov osobni transport kisika biti slab, neuredan, pa znate kakve to izaziva daljnje posljedice. Dakle, ne zaboravite kisik, gospodine kongresmenu.

— Imat će ga. Hvala vam, doktore.

— Žao mi je, gospodine Kendrick.

Evan je ustao s kreveta i koračao sobom bivajući sve bješnjim.

Fantomski doktor, nepoznat u Mesa Verde, ali ne nepoznat stanovitim funkcionerima u vladi Sjedinjenih Država. Onima koji spremno potpisuju podobnost. A on je bio ugodan doktor koji je samo htio uzeti malo krvi... a onda je iščeznuo. Najedanput je Evan uzviknuo, promuklim glasom, dok su mu suze tekle licem. — *Lyonse*, gdje si? Ja ću te *pronći!*

U mahnitosti lupio je šakom u najbliži prozor, razbivši staklo tako da su vjetar i snijeg prodrli u sobu.

Varak se približio posljednjem od hangara za održavanje na privatnom dijelu međunarodnog aerodroma San Diego. Policija i naoružani carinici na električnim vozilima i motociklima stalno su prolazili kroz otvorene uske ulice velikog ravnog kompleksa, dok su glasovi i električna pražnjenja sporadično praskali iz radiouređaja na vozilima. Bogati pojedinci i visoko profitne korporacije koji su bili klijenti tog dijela aerodroma mogli su izbjeći razdraženost koja prati normalno zračno putovanje, ali nisu mogli izbjeći znatiželju i ispitivanje od strane federalnih i državnih agencija koje patroliraju tim sektorom. Svaki avion spreman za polijetanje prolazio bi ne samo kroz režim uobičajenih planova leta i odobravanja rute, već bi bio i temeljito pregledan.

Čeh je neusiljeno ušao u udobnu čekaonicu gdje su elitni putnici čekali u luksuzu prije polijetanja. Zanimao se za Grinellov avion, a privlačna službenica iza pulta bila je sklonija suradnji nego je očekivao.

— Jeste li vi na tom letu, sir? — upitala ga je, spremna da mu ime otipka u kompjuter.

— Ne, ja sam ovdje samo da predam neke pravne papire.

— Oh, onda vam savjetujem da pođete dolje do hangara sedam. Gospodin Grinell se ovdje rijetko kad zaustavlja. On ide ravno u salu za odobrenja, a onda u avion čim završi inspekcija.

— Kad biste me uputili?...

— Izađite van, okrenite desno do prve ulice, pa opet desno. To je posljednji hangar na rubu staze. Gospodin Grinell ima najbolju lokaciju. Bilo bi mi drago da češće dolazi ovamo.

— On je vrlo diskretna osoba.

— On je nevidljiv, tako bih ja rekla.

Varak je bacakao poglede slijeva i zdesna i ujedno kimao glavom vozačima električnih vozila i niskih motornih skutera, koji su mu se približavali s obje strane, neki usporavajući a neki jureći. Vidio je što je htio vidjeti. Između niza hangara s desne strane postojala su svjetla koja su se nezavisno palila, a spojeni mlazovi svjetla s kratkih suprotnih stupova stvarali su dojam nekakve demarkacije — čega? — pitao se Čeh. S lijeve strane ulice nije bilo ničega osim prazne površine obrasle visokom travom koja je graničila s pomoćnom pistom. To će biti njegov izlaz s privatnog polja kad zaključi svoj posao.

Službenica u predletoj čekaonici imala je pravo, razmišljao je Miloš, približivši se ogromnim otvorenim vratima posljednjeg hangara. Grinellov je avion *bio* na najboljoj lokaciji. Kad dobije dozvolu, avion može krenuti prema polju kroz suprotna vrata, a uzlet je neposredan uz kontrolu s tornja — ne gube minute koje protiču kao »spori« sati.

Dvojica uniformiranih stražara stajali su unutar hangara na rubu prilaza, gdje se katransko-bitumenozna površina odjednom pretvarala u betonski pod unutrašnjosti. Iza njih je nepokretno stajao mlažnjak »rockwell«¹, s *nekoliko* ljudi na srebrnim krilima. Miloš je razgledavao uniforme stražara; bile su to uniforme privatne firme za sigurnost... To mu je podstaklo drugu misao kad je opazio da je jedan od stražara prilično krupan i vrlo pun u pojasu i rameni-

¹ Mali mlažnjak sa 6 do 12 sjedala za putnike (*op. prev.*)

ma. Pokušajem se ne može ništa izgubiti. Došao je na to mjesto da ubije, ali koliko bi bilo više zadovoljstva likvidirati izdajicu izbliza i biti uvjeren da si ga smaknuo.

Varak je neusiljeno hodao asfaltom prema imponantnom ulazu u hangar. Obojica stražara zakoračiše prema njemu, dok je jedan cipelom zgazio cigaretu.

— Koji je vaš posao ovdje? — upita krupni muškarac zdesna.

— Posao, mislim — Varak će ugodnim glasom. — Prilično povjerljiv posao, kako vjerujem.

— Što to znači? — sada će niži stražar s lijeve strane.

— To morate upitati gospodina Grinella, bojim se. Ja sam samo glasnik, a rečeno mi je da govorim samo s jednom osobom, koja će to poslije prenijeti gospodinu Grinellu kad dođe.

— Još više govana — dodao je niži stražar svom drugu. — Ako imate papire ili gotovinu, to treba dati na prethodno odobrenje. Nađu li nešto u avionu o čemu ne znaju, a tako ne može, gospodin će Grinell eksplodirati, hvataš me?

— Glasno i jasno, moj prijatelju. Imam samo riječi koje moram točno ponoviti. Hvatate li vi mene?

— Hajde govori.

— Jedna osoba — rekao je Varak. — A ja sam izabrao *njega* nastavi Miloš, pokazujući na krupnog čovjeka.

— On je tup. Uzmi mene.

— Meni je rečeno koga moram odabrati.

— *Govno!*

— Molim vas dođite sa mnom — rekao je Čeh pokazujući nadesno iza niza svjetala. — Ja ću snimiti naš razgovor ali bez ikoga u blizini.

— Zašto to ne kažeš samom šefu? — usprotivio se zapostavljeni stražar s lijeve strane. — Doći će ovdje za nekoliko minuta.

— Zato jer se mi ne smijemo nikad sastati licem u lice — nigdje. Da li biste ga zapitali o tome?

— Još govana.

Kad su stigli iza ugla hangara, Varak je podigao ruku skupivši prste kao da drži pehar. — Da li biste govorili izravno u ovo? — opet će, ugodno.

— Svakako, mister.

To su bile posljednje riječi kojih se stražar sjećao. Čeh je tvrdom bazom ispružena dlana desne ruke udario u stražarevu ramenu kost, zatim su uslijedila tri kratka oštra udarca u njegov vrat, a za finale je bio dvozglojni napad na gornje kapke. Stražar se srušio i Varak ga stade brzo svlačiti. Za minuta i dvadeset sekundi obukao se u uniformu krupnog čuvara privatne sigurnosne firme. Podvio je nogavice i rukave i navukao uniformu. Bio je spreman.

Četrdeset sekundi poslije toga crna se limuzina pojavila u ulici i zaustavila kod kraja asfalta, na ulazu u hangar. Čeh je izišao iz sjene i polako hodao pod chiaroscuro svjetlom. Iz velikih kola je izišao čovjek, i premda ga Miloš nije nikad vidio znao je da je to Crayton Grinell.

— Zdravo, šefe! — uzviknu stražar s lijeve strane hangara dok je lik sivog lica, u ogrtaču, brzo i ljutito prišao hangaru. — Dobili smo vašu poruku. Benny nešto snima...

— Zašto prokleti avion nije vani na *stazi*? — zagrmio je Grinell. — Sve je sređeno, vi idioti!

— *Benny* je razgovarao s njima, Šefe, nisam *ja*! Pet, deset minuta, rekli su mu. Bilo bi drugačije da sam *ja* bio uz telefon! *Govno*, meni se ne može prodati svako govno, znate što mislim? Trebalo je da kažete onom tipu da razgovara sa mnom, i da je Benny...

— Zaveži! Pozovi mog šofera i reci mu da pomakne ovog kurvina sina! Ako oni ne mogu letjeti, *on* može!

— Svakako, šefe. Što god vi kažete, šefe!... Evo startaju motore! Dok je čuvar stao dovikivati vozaču limuzine, Čeh se pridružio užurbanoj aktivnosti i potrčao prema velikom automobilu.

— *Hvala!* — uzviknu šofer koji je prolazio, vidjevši Varakovu uniformu. — *On* ulazi u posljednji čas!

Miloš je oprčao oko automobila do ulične strane, otvorio stražnja vrata i uskočio u kola, pa sjeo na pomoćno sjedište. Sjedio je ukočeno i zurio u nabreklo lice zapanjenog Erica Sundstroma. Zdravo, profesore — rekao je meko.

— To je bila stupica — vi ste postavili stupicu za *mene!* — zavrištao je znanstvenik u tamnoj sjeni sjedala, dok je grmljavina mlaznih motora ispunjavala noć izvan kola. — Ali vi ne znate što radite, Varak! Mi smo na rubu prodora u *svemir!* Toliko divotnih stvari za naučiti. Mi smo se *varali* — Inver Brass se *vara!* Mi moramo *nastaviti!*

— Čak ako dignemo u zrak pola planete?

— Ne budite magarci! — molećivo uzviknu Sundstrom — Nitko ne kani dignuti u zrak bilo što! Mi smo civilizirani ljudi, na objema stranama, civilizirani i uplašeni. Što više gradimo, što više straha ugrađujemo — to više doprinosimo zaštiti cijelog svijeta, zar to ne vidite?

— Vi to nazivate civiliziranim?

— Ja to nazivam napretkom. *Znanstvenim* napretkom! Vi to ne želite shvatiti, ali što više, gradimo, to više *saznajemo* — *učimo*...

— Putem oružja za uništavanje?

— *Oružja?*.. Vi ste sažaljivo naivni! »Oružje« je samo etiketa. Kao »riba« ili »povrće« To je isprika kojom se služimo za fundiranje znanstvenog napredovanja u razmjerima koji bi inače bili onemogućeni! Teorija BBB¹ je zastarjela — mi imamo sav prasak koji će nam ikad trebati. On je u sistemima bacanja, izručenja² — putanjskog vođenja i povezivanja, usmjeravajućih lasera koji se mogu refraktirati u prostoru i usmjeriti se i na poklopac kanalizacije s visine od tisuća milja.

— I izručiti bombu?

— Jedino ako nas netko pokuša *zaustaviti* — odgovori mu znanstvenik, nategnuta glasa kao da je samo spominjanje takve mogućnosti bilo dovoljno da izazove njegov bijes. A onda je bijes prasnuo prema vani. Njegove kerubinske crte lica odjednom su se pretvorile u groteskne elemente nekog monstruoznog lika na gotskim građevinama. — Istraživati, istraživati, *istraživati!* — vikao je, a njegova je vriska podsjećala na skvičanje bijesne svinje.

¹ Akr. od engleskog izraza *Bigger Bang for the Buck*, otprilike *više love više praska*: s više ulaganja više ratnog potencijala (*op. prev.*)

² U vojnom žargonu — način dovođenja bombe na cilj (*op. prev.*)

— Neka se nitko ne usudi zaustaviti nas! Vi zabadate nos u političku grupaciju koja *razumije* naše potrebe! Vas se ne može *trpjeti*! Kendrick je *opasan*! Vidjeli ste ga, slušali ste ga... svjedočio je, pitao glupa pitanja, ometao naš *napredak*!

— To je ono što sam mislio da ćete reći. — Varak je polako ispružio ruku ispod uniforme i svoje jakne. — Da li znate koja je univerzalna kazna za izdaju, profesore?

— O čemu vi govorite? — Drhtavih ruku i tijela koje mu se treslo ispod potočića znoja koji su navirali po licu, Sundstrom se stade micati prema vratima. — Ja nisam nikoga izdao... Ja pokušavam zaustaviti strašnu nepravdu, užasnu grešku koju su učinili naši zavedeni umobolnici! Vas treba *zaustaviti*, sve vas! Vi se ne možete petljati u najveću znanstvenu mašinu koju je svijet ikad vidio!

Varak je u sjeni izvukao automatik; odraz svjetla s cijevi zasjao je u Sundstromovim očima. — Imali ste toliko mjeseci da sve to kažete; umjesto toga Šutjeli ste dok su drugi imali u vas povjerenja. Kroz vašu izdaju gubili su se životi, nakazila tijela... vi ste smeće, profesore.

— *Ne!* — vrisnuo je Sundstrom, srušivši se na vrata; drhtavi prsti su zgrabili ručicu vrata i otvorili ih, a učenjakovo okruglo tijelo se nagnulo van u mahnitoj uzbuđeni. Miloš je opalio; metak se zabio u donji dio Sundstromove kičme a izdajica je pao na asfalt vičući: *Pomozite mi, pomozite mi!* Hoće me *ubiti!* O, moj Bože, *ustrijelio* me!... Ubijte ga, *ubijte* ga! — Varak je opet opalio, mirne ruke, točno gađajući. Stražnji dio učenjakove lubanje se rasprsnuo.

Za nekoliko sekundi, među kricima pometnje, od hangara je uzvraćena vatra. Čeh je pogođen u prsa i lijevo rame. Iskočio je kroz vrata sa strane ulice i stao se kotrljati ravno iza limuzine sve dok nije stigao do suprotnog ruba pločnika. U bolovima se uspuzao na njega, oslanjajući se na ruke i noge u tami visoke trave koja je bila granicom pomoćne piste. Zamalo to nije uspio; sa svih strana čule su se sirene i buka motora jurećih automobila. Sva sigurnosna sila sjurila se prema hangaru sedam, dok su preko ulice čuvar i Grinellov šofer prišli blizu limuzini i opetovano pucali unutar kola. Varak je opet pogođen. Besciljni rikošet, metak ispaljen divlje, prodro mu je u stomak. Mora umaći! Njegov posao *nije* okončan!

Okrenuo se i stao trčati kroz visoku travuljagu, odbacivši najprije jaknu od uniforme, a onda se nakratko zaustavio da odbaci hlače. Krv mu je nadirala kroz košulju, a noge mu postadoše nesigurne. Mora sačuvati energiju! Mora sačuvati snagu! Pretrčati će preko polja i stići do ceste pa pronaći telefon. *Mora* to učiniti!

Reflektori. S tornja iza njega! Vratio se natrag u Čehoslovačku, u zatvor, pa je trčao preko zatvorena prostora do ograde i slobode. Mlaz mu je bio sasvim blizu, a kao što je učinio u tom zatvoru izvan Praga, bacio se na zemlju i nepokretno ležao sve dok mlaz svjetla nije prošao. S mukom se uspeo na noge, znajući da je sve slabiji, ali se nije mogao zaustaviti. U udaljenosti su bila druga svjetla — ulična svjetla! I još jedna ograda!... Sloboda, *sloboda*.

Napregnuvši svaki mišić, zahvat za zahvatom, uspinjao se ogradom da bi na vrhu naišao na bodljikavu žicu. To nije bilo važno. S posljednjim atomom snage, kako mu se činilo, prebacio se preko žice isparavši odjeću i meso, pa se srušio na tlo. Ostao je na mjestu i duboko disao, držeći se čas za trbuh, čas za grudi. *Dalje! Odmah!*

Došao je do ceste. Zapravo je to bio jedan od onih uskih puteva na terenima koji često okružuju aerodrome, na kojima nema nikakvih objekata ni izgradnje zbog stalne buke. Pa ipak su tuda jurili automobili, jer su ljudi iz tog kraja znali sve prečace. Nespretno, nesigurno, stao je na cestu i podigao ruke prema automobilu koji se približavao. Međutim, vozač nije htio imati s njim posla. Skrenuo je kola ulijevo i projurio. Za nekoliko sekundi su se približila druga kola; stajao je uspravno što je više mogao i podigao jednu ruku, civilizirani znak nevolje. Automobil je usporio; zaustavio se kad je Čeh istegnulo ruku prema futroli i automatiku.

— U čemu je problem? — upita čovjek u mornaričkoj uniformi za volanom. Zlatna krila su značila da je pilot.

— Bojim se da smo doživjeli nesreću — odgovori mu Varak. Sišao sam s ceste otprilike milju odostraga ali se nitko nije zaustavio da mi pomogne.

— Hm, prilično si ugruvan, prijatelju... Uspni se pa ću te odvesti u bolnicu. *Isuse*, pa ti si stvarno udešen. Hajde, dat ću ti ruku.

— Ne brini, mogu i sam — rekao je Varak, obilazeći poklopac motora. Otvorio je vrata i ušao. — Ako vam zaprljam kola platit ću vam sa zadovoljstvom...

— O tome ćemo voditi brigu kad dođe mjesec od samih utoraka. — Pomorski oficir je stavio u brzinu i pojurio, a Čeh je svoj neprimijećeni automatik vratio u futrolu.

— Vrlo ste ljubazni — rekao je Miloš. Iz džepa je izvukao komadić papira i olovku, ispisujući u mraku kratke riječi i brojeve. — Molim vas, moram naći telefon. *Molim vas!*

— Jebeno osiguranje može pričekati, drugar.

— Ne, nije osiguranje — promućao je Varak. — Moja žena. Očekivala me još prije nekoliko sati... Ona ima psiholoških problema.

— Zar nemaju sve? — nato će pilot. — Hoćete li da ja telefoniram?

— Ne, mnogo vam hvala. Ona bi to protumačila kao krizu koja je mnogo gora nego je. — Čeh se nagnuo natrag, iskrivivši lice.

— Jednu milju niže je kiosk za prodaju voća. Ja znam vlasnika a imaju telefon.

Zapanjeni vlasnik kioska s voćem pružio je Varaku telefon dok je pomorski oficir promatrao, zabrinut za svog ranjenog putnika. Miloš je telefonirao u hotel Westlake. — Soba pedeset jedan, molim vas.

— Halo, *halo?* — uzviknu Khalehla iz duboka sna.

— Imate li odgovor za mene?

— *Miloš?*

— Da.

— Što nije u redu?

— Ja nisam strašno dobro, gospođice Rashad. Imate li *odgovor?*

— Vi ste ozlijeđeni!

— Vaš *odgovor!*

— Zeleno svjetlo. Payton će se odmaći. Ako Evan dobije nominaciju, njegova je. Trka je počela.

— On je potrebniji više nego ćete ikad saznati.

— Ja ne znam hoće li on pristati.

— *Mora!* Držite liniju slobodnu. Odmah ću vam telefonirati.

— Vi ste ranjeni!

Čeh je pritisnuo viljušku telefona pa odmah ponovo zvaao.

— Da?

— Sound Man?

— Prag?

— Kako stvari napreduju?

— Završit ćemo za nekoliko sati. Tipkačica ima slušalice i tipka... Radit će prekovremeno, gotovo cijelu noć.

— Bez obzira na trošak... sve je pokriveno.

— Što je to s tobom? Nešto nije u redu. Jedva te čujem.

— Mala nahlada... Naći ćeš deset tisuća u kutiji za poštu tvog studija.

— Da, ma hajde, ja nisam lopov.

— Ja se okrećem visoko, *sjećaš se?*

— Ti uistinu ne zvučiš dobro, Prag.

— Ujutru ponesi sve u Westlake, soba pedeset jedan. Ime žene je Rashad. Predaj to samo njoj.

— Rashad. Soba pedeset jedan. Uhvatio.

— Hvala ti.

— Slušaj, ako si u nevolji, kaži mi to, okay? Hoću reći, ako mogu išta učiniti...

— Tvoja su kola na aerodromu, negdje na Odsjeku C — rekao je Čeh kao da ga nije čuo i spustio slušalicu. Digao je slušalicu po posljednji put i opet birao broj. — Soba pedeset jedan — ponovio je.

— *Halo?*

— Primit ćete... sve... ujutru.

— *Gdje ste vi? Dopustite mi da vam pošaljem pomoć!*

— U... ujutru. Dajte to gospodinu B.

— *Prokletstvo, Miloše, gdje ste vi?!*

— Nije važno... Javite se Kendricku. Možda će on znati.

— *Znati što?*

— Fotografije... Ona žena, Vanvlanderren... Lausanne, Lemanska marina, BeauRivage — vrtovi. Zatim Amsterdam, Rozengracht. U hotelu... njenoj radnoj sobi. *Kažite* mu. Taj čovjek je *Saudijac* i dogodile su mu se stvari... milijuni, *milijuni!* — Miloš je jedva mogao govoriti, imao je tako malo daha. Nastavi... nastavi! — *Bijeg... milijuni!*

— O čemu to dovraga govorite?

— Možda je on *ključ!* *Ne* dopustite da netko ukloni fotografije... Stupite u vezu s Kendrickom. On će se možda sjetiti!

Čeh više nije mogao vladati svojim pokretima; okrenuo je slušalicu natrag prema rubu tezge na kojoj se nalazio aparat, ali je promašio aparat; slušalica je pala, izduzila se na žici i udarila u grozd banana, a onda je on pošao za njom. Srušio se na pod, ispred duge tezge za prodaju voća na zabačenom putu iza aerodroma u San Diegu.

Miloš Varak bio je mrtav.

Jutarnji naslovi i njihovi članci zamračili su sve druge vijesti. Državni sekretar i cijela njegova delegacija svirepo su ubijeni u hotelu na Cipru. Šesta flota plovi prema otoku, sa svim oružjem i avionima na gotovs. Nacija je bila sleđena, bijesna, i ne malo uplašena. Činilo se da užas neke nesavladive sile zla prijeti na obzorju, vukući zemlju prema rubu opće konfrontacije, izazivajući vladu da odgovori s jednakom brutalnošću i užasom. Ali u naletu rijetke intuitivne geopolitičke genijalnosti, predsjednik Langford Jennings je svladavao oluju. Uspostavio je vezu s Moskvom, a kao rezultat te komunikacije, obje supersile su zajednički osudile te događaje. Monstruozi događaj na Cipru označen je kao izolirani teroristički čin koji je užasn timer svijet. Riječi pohvale i tuge za velikim čovjekom stizale su iz svih glavnih gradova globusa, jednako od saveznika i protivnika.

A na 2, 7. i 45. stranici *San Diego Uniona* i na stranicama 4, 50. i 51. *Los Angeles Timesa* bili su slijedeći, znatno manje važni, agencijski izvještaji.

San Diego, 22. dec. — Gđa Ardis Vanvlanderer, šef osoblja potpredsjednika Orsona Bollingera, čiji je suprug, Andrew Vanvlanderer, jučer umro od izljeva krvi u mozak, rano jutros oduzela je sebi život, očito svladana tugom. Njeno je tijelo voda donijela na obalu u Coronadu, a smrt je pripisana utapljanju. Na putu prema aerodromu, njen odvjetnik, g. Crayton Grinell iz La Jolle, odvezao ju je prije toga do pogrebnog doma¹ kako bi se po posljednji put oprostila od svoga muža. Prema izvorima iz doma, udovica je bila napeta do krajnosti a govorila je jedva razgovjetno. Premda ju je čekala limuzina, ona se iskrala kroz vrata sa strane i, kako se po svemu čini, uzela taksi do plaže Coronado...

Ciudad de Mexico, 22. dec. — Eric Sundstrom, jedan od američkih vodećih znanstvenika i kreatora vrlo složene svemirske tehnologije, umro je od izljeva krvi u mozak dok se nalazio na odmoru u Puerto Vallarti. U ovom trenutku ne raspolažemo s pojedinostima. Potpuni izvještaj o njegovu životu i radu bit će objavljen u sutrašnjim izdanjima.

San Diego, 22. dec. — Neidentificirani muškarac bez dokumenata, koji je nosio sa sobom pištolj, umro je od pušćanih rana zadobivenih na zabačenoj cesti južno od međunarodnog aerodroma. Poručnik bojnog broda I klase, John Demartin, lovački pilot Mornarice SAD, povezo ga je s ceste, s mjesta gdje ga je neznanac zaustavio. Poručniku je rekao da je doživio automobilsku nesreću. S obzirom na blizinu privatnog polja uz aerodrom, vlasti su sklone povjeravati da je ta smrt u vezi s drogama...

Evan je poletio u San Diego prvim jutarnjim letom iz Denvera. Inzistirao je da u 6 sati izjutra posjeti Mannyja, pa ga nisu mogli odbiti. — S tobom će biti sve u redu — slagao je. — A ti si pravo konjsko govno — ispalio mu je Weingrass. — Kamo si se zaputio? ...Khalehla. San Diego. Potreban sam joj. — Onda nestani odavde! Više ni sekundu ne želim vidjeti tvoje ružno lice. Hodi k njoj. Pomozi joj. Uхватite onu kopilad!

Činilo mu se da vožnja u taksiju s aerodroma do hotela u prvoj prometnoj vrevi neće nikad završiti.

Šofer je otvorio radio. Vijesti koje su se čule gotovo isključivo su se ticale strašnog terorističkog nedjela u Sredozemlju. Kao da je smrti morala slijediti smrt, osupnuti Evan je čuo spikerove riječi:

»Ovdje u San Diegu dogodila se druga tragedija. Gospođa Ardis Vanvlanderén, šef osoblja potpredsjednika Bollingera, nađena je mrtva rano jutros, kad joj je voda izbacila tijelo na plaži u Coronadu. Sudeći po svemu radi se o samoubojstvu...«

Kendrick se nagnuo naprijed kao izbačen iz puške... *Ardis? Ardis Vanvlanderén?... Ardis Montreaux!* Bahamsko otočje... raskalašena nevažnija igračica iz Off Shore Investments, prije svih tih godina, rečena Ardis Montreaux udala se za bogatog Kalifornijca! Dobri *Kriste!* Zato je Khalehla odletjela u San Diego. Mitchell Payton je pronašao »novčanu kurvú« — Bollingerovog šefa osoblja!

Prošao je hotelskim predvorjem i uzeo lift do petog kata. Gledajući u strelice s brojevima, hodao je prema Khalehlinoj sobi, i željan i potišten — željan da je vidi i drži u rukama, potišten zbog Mannyja, zbog tog čitavog pokolja na Cipru, zbog *toliko* toga, ali uglavnom zbog Emmanuela Weingrassa, žrtve već organizirana ubojstva. Došao je do vrata i pokucao četiri puta. Prije nego je odmaknuo ruku od vrata već je začuo korake u trku u sobi. Vrata su se naglo otvorila i ona je bila u njegovim rukama.

— Brzo. Uđi. — Khalehla je zatvorila vrata i vratila mu se, držeći mu lice u rukama. — Manny?

— Dobio je između tri i šest mjeseci života — odgovori joj Evan tihim glasom. — Umire od virusa koji nije mogao dobiti nikako drukčije nego injekcijom.

— Nepostojeći dr. Lyons — rekla je Khalehla, ne sumnjajući.

— Pronaći ću ga pa makar to potrajalo dvadeset godina.

— Imat ćeš svu pomoć koji ti Washington može dati.

— Trule vijesti sa svih strana. Cipar, najbolji čovjek u vladi raznesen u komade...

— To je povezano s ovim mjestom, Evane. San Diego.

— Što?

Khalehla se odmakla i uzela mu ruku, povevši ga do dviju stolica između kojih je bio mali okrugli stol. — Sjedi, dragi. Imam ti mnogo toga reći što ti prije nisam mogla. Zatim, ima nešto što moraš učiniti... zato sam te zamolila da doletiš ovamo.

— Mislim da znam za nešto što ćeš mi reći — rekao je Kendrick i sjeo. — Ardis Montreaux, udovica Vanvlanderén. Čuo sam to na radiju; kažu da je izvršila samoubojstvo.

— To je učinila kad se udala za svog pokojnog muža.

— Ti si došla ovamo da porazgovaraš s njom, reci mi.

— Da. — Khalehla je kimnula i sjela za stol. — Sve ćeš čuti i pročitati. Postoje trake i prijepisi svega toga; izručili su mi ih prije jedan sat.

— Što je sa Ciprom?

— Naređenje je stiglo odavde. Čovjek se zove Grinell.

— Nikad čuo za njega.

— Malo ljudi je čulo... Evane, gore je nego smo si mogli predstaviti na bilo koji način.

— To si saznala od Ardis?... Da, ona je bila Ardis, a ja sam bio Evan.

— Ja *to znam*. Ne, ne od *nje*; *s njom smo* samo dotakli obris stanja, ali je i to bilo dovoljno zastrašujuće. Naš glavni izvor je čovjek koji je prošle noći ubijen kod aerodroma.

— Za ime Božje, tko je taj?

— Plavokosi Evropljanin, dragi.

— *Što?* — Kendrick se gotovo srušio na naslon a u lice mu je navrla krv.

— On nije snimio samo moj razgovor s njom, već i razgovor koji je slijedio, a taj je zbacio poklopac. Osim Grinella, nemamo imena, ali možemo sastaviti sliku, kao u puzzlu s nejasnim figurama, a slika je zastrašujuća.

— Vlada unutar vlade — tiho će Evan. — To su bile Mannyeve riječi. Sluge upravljaju gazdinom kućom.

— Kao i obično, Manny je u pravu.

Kendrick je ustao i otišao do prozora, naslonio se i zamišljeno zagledao vani. — Plavokosi, tko je to bio?

— Nismo saznali, ali tko god je bio umro je dajući nam informaciju.

— Omanski dosje. Kako je došao do njega?

— Nije mi to htio reći, osim da je izvor bila dobra osoba koja se trudila da dosegneš politički položaj više razine.

— To mi *ništa* ne govori! — viknuo je Evan, okrenuvši se od prozora. — Mora da postoji *više!*

— Nema.

— Je li imao ikakvu predstavu o tome zašto su to učinili? Životi koji su izgubljeni, *pokolj!*

— Rekao je da on žali zbog grešaka u procjeni više od bilo koga drugog. Nije znao da će mu tuga potrajati samo nekoliko sati.

— *Prokletstvo!* — zagrmio je Kendrick u zidove sobe. — Što je s tim Grinellom? Jesu li ga uhvatili?

— Iščežao je. Njegov je avion odletio iz San Diega u Tucson. Nitko o tome nije ništa znao sve do jutros. Bio je na tlu otprilike jedan sat, a onda je odletio bez plana leta — tako smo saznali.

— Na taj se način avioni mogu sudariti.

— Ne ako se ukrpaju u meksičku zračnu kontrolu preko granice. MJ je mišljenja da su ljudi iz Grinellove sigurnosti možda opazili federalna vozila koja ga čekaju blizu njegove kuće u La Jolli.

Evan se vratio do stola i sjeo, iscrpljen, utučen. — Kamo ćemo odavle?

— Dolje u apartman Vanvlanderenovih. Naš je Evropljanin htio da nešto pogledaš — fotografije, naravno. Ja ne znam zašto, ali je rekao da se radi o nekom Saudijscu kojeg bi se ti mogao sjetiti. Nešto o milijunima i bijegu. Apartman je pod našom paskom. Nitko ne može ući ni izići — što je na osnovu statuta o nacionalnoj sigurnosti jer je ona bila Bollingerov šef osoblja pa bi u apartmanu moglo biti povjerljivih papira.

— U redu, hajdemo.

Uzeli su lift do trećeg kata i došli do Vanvlanderenova apartmana. Dvojica naoružanih, uniformiranih policajaca su kimnuli, a čovjek s lijeve strane se okrenuo, stavio ključ u bravu i otvorio vrata.

— Čast mi je susresti se s vama, kongresmenu — rekao je desni policajac, silovito ispruživši ruku.

— I meni je zadovoljstvo — rekao je Kendrick, rukovao se i ušao.

— Kakav je to osjećaj kad si tako slavna ličnost? — upita ga Khalehla, zatvorivši vrata.

— Ni ugodno, ni radosno — odgovori joj Evan dok su prolazili preko mramornog predvorja do udubljene prostorije za dnevni boravak. — Gdje su fotografije?

— Nije točno rekao — jedino da su u njenom uredu i da treba da pogledaš one snimljene u Lausanni i u Amsterdamu.

— Tamo — rekao je Kendrick, opazivši upaljenu stolnu svjetiljku u sobi slijeva. — Dođi.

Prešli su preko poda s debelim tepihom od zida do zida i ušli u radnu sobu. Evan si je prilagodio vid zasjenjenoj unutrašnjosti, a zatim je upalio drugu svjetiljku i okrenuo se. Odmah je opazio fotografije.

— Dobri Bože, kako ćemo početi? — upita Khalehla.

— Polako i oprezno — odgovori joj Kendrick, koji je odmah zanemario lijevi zid a usredotočio pažnju na desni. — Ovo je Evropa — rekao je, dok su mu oči lutale od snimke do snimke. — To je Lausanne — dodao je, fokusirajući pažnju na dvije osobe na povećanom snimku s Lemanskom marinom u pozadini. — To je Ardis i... ne, to ne može biti.

— Što ne može biti?

— Pričekaj tren. — Evan je pratio snimke do donjeg desnog dijela, koncentrirajući se na drugo uokvireno povećanje, gdje su lica bila jasnija. — Opet Lausanne. Ovo je u vrtovima BeauRivage... Je li to *moгуće*?

— Što?... Spomenuo je BeauRivage, plavokosi, hoću reći. I Amsterdam, nekakvu ružu¹ ili slično.

— Rozengracht. Evo ga. — Kendrick je pokazao na fotografiju na kojoj su lica dviju osoba bila oštija, uočljivija. — Moj Bože, to je on!

— *Tko?*

— Abdel Hamendi. Poznaо sam ga prije dosta godina u Riyadhu. Bio je saudijski ministar sve dok ga filijala nije ulovila da radi za svoj račun, skupljajući milijune s lažnim zakupninama i ersatz ugovorima. Trebalo je da bude javno smaknut, ali je uspio pobjeći iz zemlje... Kažu da si je izgradio tvrđavu negdje u Alpama pored Divonna i stao mešetariti s oružjem. Rekli su mi da je postao najmoćniji trgovac oružjem na svijetu, ali najnižeg profila.

— Ardis Vanvlanderен je spomenula Divonne na drugoj traci. To je bila samo letimična primjedba, ali koja sada itekako ima smisla.

Evan se odmakao od zida i zagledao u Khalehlu. — Našeg mrtvog Evropljanina nisu varali instinkti. On se nije sjećao detalja, ali je vidio krv na Hamendiju kao da curi s fotografije... Vlada unutar vlade koja vodi globalnu burzu za svo ilegalno oružje na svijetu. Kendrick se odjednom namrgodio, iznenađena izraza lica. — Sve je to povezano s *Bollingerom*?

— Evropljanin je rekao da se to ne može reći sa sigurnošću. Što on zna ili što on ne zna? Postoji samo jedno što je sigurno. On je točka okupljanja za najveće političke prinosnike u zemlji.

— Moj Bože, svi su se dobro ukopali...

¹ Rozengracht je amsterdamski trg s mnogo ruža (*op. prev.*)

— Ima nešto drugo što moraš znati. Muž Ardis Vanvlanderena je bio osoba koja je uspostavila kontakt s teroristima. On je organizirao napade na tvoje kuće.

— *Isuse!* — drekne Evan. — *Zašto?*

— Ti — mekano će Khalehla. — Ti si bio meta; htio te je mrtva. On je djelovao sam — zato su mu ubili ženu kad su to drugi saznali; htjeli su presjeći svaku vezu s njima — ali se svi boje tebe. Idućeg tjedna će početi nacionalna kampanja da se tebe stavi na tiket umjestu Bollingera, hoće tebe za novog potpredsjednika.

— Ljudi plavokosog Evropljanina?

— Da. A ljudi oko Bollingera to ne mogu otpjeti. Misle da ćeš ih stegnuti i njihov utjecaj svesti na nulu.

— Ja ću učiniti više od toga — sada će Evan. — Ja ih neću samo stegnuti, ja ću ih iščupati... Cipar, Fairfax, Mesa Verde — *kopilad!* Tko su oni? Postoji li popis?

— Možemo sastaviti popis s vrlo malo imena, ali ne znamo tko je upetljan a tko nije.

— Ustvrdimo to.

— Kako?

— Idem u Bollingerov kamp. Vidjet će drugog kongresmena Kendricka — onoga koga je moguće otkupiti s nacionalnog tiketa.

Mitchel Jarvis Payton je sjedio za svojim stolom u Langleyu i gledao kroz prozor. Zazvonio je njegov crveni telefon. Naglo ispruži ruku i podigne slušalicu. — Da?

— On je *lud* — viknula je AdrienneKhalehla. — Hoću reći da je zaista *šasav*, MJ!

— Odbacio te?

— Skini se s toga. Hoće otići da vidi *Bollingera!*

— Na osnovu čega?

— Da igra doušnika! Možeš li ti u to *povjerovati?* — Možda bih mogao ako bi bila donekle jasnija.

S druge strane je očito bilo navlačenje oko telefona, praćeno s nekoliko bestidnosti i sa jedne i sa druge strane, u polasku i u uzvratu. — Mitch, ovdje je Evan.

— To sam shvatio.

— Idem unutra, među njih.

— Bollingerove?

— To je logično. Isto sam učinio i u Muskatu.

— Jednu igru možeš dobiti, a drugu izgubiti, mladiću. Jednom je uspješno, drugi put zagoreno. Ti ljudi zaista igraju teškim loptama.

— Tako i ja. Ja ih *hoću*. Dobit ću ih.

— Mi ćemo te pratiti...

— Ne, to mora biti solo. Oni imaju ono što ti i tvoji ljudi nazivate opremom — posvuda imaju oči. Ja to moram odigrati sam, a kvaka je u tome što me se može privoljeti da izbljedim iz politike.

— To isuviše proturječi onom kongresmenu kakvog su vidjeli i čuli. To neće ići, Kendrick.

— Hoće ako im kažem dio istine — vrlo bitan dio.

— O čemu se radi, Evane?

— Da sam učinio ono što sam učinio u Omanu samo radi osobnih interesa. Vratio sam se da pokupim dijelove, da zahvatim sav taj novac koji sam ostavio iza sebe. To je nešto što mogu shvatiti, oni će to *itekako* razumjeti.

— Nije dovoljno dobro. Pitat će te previše pitanja i htjet će potvrditi tvoje odgovore.

— Nema pitanja na koje *ne bih* mogao odgovoriti; sve dijelovi istine, sve lako potvrdljivo. Bio sam uvjeren da znam tko je iza Palestinaca i zašto — on se istom taktikom poslužio spram moje firme, Kendrickove grupe. Imao sam veze s najmoćnijim ljudima u Sultanatu i punu vladinu zaštitu. Neka provjere kod mladog Ahmata, on bi to sa zadovoljstvom stavio u red; nos mu je još van zgloba. Opet, istina, čak i kad sam bio u zatvoru s drugima, gdje me je stalno motrila policija... Moj je jedini cilj bio da dođem do informacije, za koju sam znao da postoji, kako bih prikovao manijaka koji je sebe nazivao Mahdi. *Istina*.

— Uvjeren sam da ima rupa oko koje se možeš spotaknuti rekao je Payton, vodeći bilješke koje će poslije uništiti.

— Nema nijedne koju mogu zamisliti, a to je jedino, važno. Čuo sam traku Evropljanina; oni kane zajahati na milijarde u idućih pet godina i ne mogu si dozvoliti da svoj status quo oslabe i za jotu. Nije važno što se oni varaju, ali na mene gledaju kao na vlastitu prijetnju, što bih pod drugačijim okolnostima sigurno i bio jer...

— Koje bi to bile druge okolnosti, Evane? — prekinu ga stariji čovjek iz Langleva.

— Što?... Koje? Kad bih ostao u Washingtonu, pretpostavljam da bih stjerao divlje krdo na svakog kurvina sina koji se poigrava s vladinim blagajnama i stalno razmišlja kako će zaobići zakon i zgrabiti nekoliko milijuna ovdje, nekoliko milijuna tamo.

— Istinski Savonarola.

— Bez fanatizma, MJ, riječ je samo o prokletom ljutitom poreznom obvezniku koji je bolestan i umoran od svih tih vrištavih taktika zaplašivanja, zamišljenih da bi se iskrvarilo porezne obveznike radi vlastitih prekomjernih profita... Gdje sam ono stao?

— Prijetnja njima.

— Tako je. Oni me žele skrenuti s puta, a ja ću ih uvjeriti da sam spreman otići, da ne želim ništa od ove kampanje koja me hoće na listi... ali da imam problema.

— To je, uzimam, namještaljka.

— Prvo i glavno, ja sam poslovan čovjek, građevinski inženjer po školovanju i zanimanju, a položaj potpredsjednika bi mi osigurao globalnu pozu koju nikad ne bih postigao bez tog posla. Ja sam srazmjerno mlad; za pet godina ću još biti u četrdesetim godinama, a kao bivši potpredsjednik imam ću financijsku potporu i utjecaj u cijelom svijetu. To je velika kušnja za međunarodnog graditelja koji se namjerava vratiti privatnom sektoru... Što misliš kako bi na to reagirali Bollinger i njegovi savjetodavci, MJ?

— Što još? — upita ga direktor Specijalnih projekata. — Ti oponašaš njihove glasove s pravom dozom mulja. Ponudit će ti petogodišnji prečac sa svim financijskim resursima koji ti trebaju.

— To je ono što sam mislio da ćeš reći; to je ono što mislim da će reći. Ali opet, kao svaki pravi pregovarač koji je u svoje vrijeme zaradio svoj lijepi dio novaca, imam drugi problem.

— Jedva čekam da ga čujem, mladiću.

— Potreban mi je dokaz i treba mi hitno, kako bih mogao odbaciti onaj politički odbor u Denveru koji idućeg tjedna puca na Chicago. Odbaciti ga prije nego uzleti i dođe u fazu kad, vjerojatno, ne možemo više ništa učiniti.

— A dokaz koji ti treba je nekakva njihova povjerba?

— Ja sam poslovan čovjek.

— I oni su. Oni ti neće ništa dati napismeno.

— Ljudi dobre volje mogu o tome pregovarati i dogovoriti se. Želim sastanak o namjerama¹ s principalima. Iznijet ću svoje planove, nejasne kao što jesu, a oni mogu odgovoriti. Ako me mogu uvjeriti da su osobe dostojne povjerenja, ja ću se ponašati sukladno tome... I mislim da će biti vrlo uvjerljivi, ali to tada više neće biti važno.

— Jer ćeš imati jezgru — suglasio se Pavton, nasmiješivši se. Znat ćeš tko su. Moram reći, Evane, da sve ovo zvuči izvodivo, čak izuzetno izvodivo.

— Samo zdrava poslovna praksa, MJ.

— Međutim, *ja* imam problem. Već početka ti neće povjerovati da se tamo kaniš ikad vratiti. Čitav Bliski istok je previše nestabilan.

— Ja nisam rekao da se tamo vraćam idućeg tjedna; rekao sam »jednog dana«, a Bogu je poznato da ne bih ni spomenuo Sredozemlje. Ali ću govoriti o Emiratima i Bahrainu, Kuvaitu i Kataru, čak o Omanu i Saudijskoj Arabiji, o svim mjestima u zaljevu gdje je djelovala Kendrickova grupa. Oni će biti normalni kao što su uvijek, a čim se članice OPECa opet dogovore između sebe, posao i profiti će poteći kao i obično. Poput svake zapadne građevinske firme, ja hoću dio djelatnosti i želim biti spreman za to. Ja sam natrag u privatnom sektoru.

— Tako mi nebesa, ti si uvjerljiv.

— Orijentiran na business, nisam daleko od toga... Ja imam pikule i hoću se igrati. Ulazim u to.

— Kad?

— Telefonirat ću Bollingeru za nekoliko minuta. Mislim da neće odbiti moj poziv.

— Nije vjerojatno. Langford Jennings bi mu spalio guzicu.

— Želim mu dati nekoliko sati da okupi svoje stado, barem nekolicinu na koje računa. Zatražit ću da se sastanak održi danas kasno poslije podne.

— Uredi da bude uvečer — ispravi ga rukovodilac CIAe. — Nakon poslovnih sati i govori im jasno. Kaži da hoćeš privatni ulaz dalje od njegova osoblja i štampe. To će mu prenijeti tvoju poruku.

— To je vrlo dobro, MJ.

— Zdrava poslovna praksa, kongresmenu.

Poručnik bojnog broda I klase John Demartin, Mornarica SAD, bio je u jeansu i majici. Velike količine tekućine za čišćenje utrljavao je u tapecirane dijelove prednjeg sjedišta svog automobila, pokušavajući s minimalnim uspjehom ukloniti mrlje od krvi. To će morati povjeriti profesionalcu, zaključio je, a dok to ne učini, svojoj će djeci reći da mu se na putu od aerodroma prosuo trešnjev sok. Pa ipak, što više smanji mrlje, manje će koštati — nadao se.

¹ U amer. poslovnom žargonu »sastanak o namjerama« ili »pismo o namjerama« je već donekle uznapredovali stadij zaključenja nekog posla (*op. prev.*)

Demartin je pročitao izvještaj u jutarnjem *Unionu*, u kojem su mu naveli ime i napisali da vlasti vjeruju da je smrt ranjenog autostopiste povezana s drogama; pilot, međutim, nije bio uvjeren u to. On nije nikad razgovarao ni sa jednim dilerom droga za koga je znao, pa ipak sebi nije mogao predstaviti da bi u njihovim redovima bilo mnogo onih koji bi ponudili da plate za zamrljano sjedište. Uzimao je da bi takvi ljudi, u slučaju da su ranjeni, bili uzbunjeni, ali ne tako kontrolirani, tako učtivi.

Demartin je opet stao čistiti stražnji dio sjedišta. Zglavcima prstiju je nešto dotakao, nešto oštro ali odmah savitljivo. Bila je to ceduljica. Izvukao ju je i pročitao, Čitajući slova ispod mrlja od krvi.

Urg. Mx s'c'ty. Relay contct 3016211133 Sterm¹

Posljednja slova su odlutala, kao da više nije imao snage da ih napiše. Mornarički oficir se odvuкао od sjedišta i stajao na prilaznom putu proučavajući zabilješku, a zatim je stazom, popločanom pješčanikom otišao do ulaznih vrata svoje kuće. Ušao je, pošao u dnevnu sobu i uzeo slušalicu; znao je koga mora zvati. Za nekoliko sekundi ga je sekretar WAVE-a² spojio sa šefom obavještajne službe baze.

— Jime, ovdje je John Demartin...

— Hej, čitam o tom ludom događaju sinoć. Što sve neće ti momci u oblacima učiniti da bi se domogli malo trave... Vodiš me u ribolov u subotu?

— Ne, zovem te zbog onoga sinoć.

— O? Kako to?

— Jime, ja ne znam tko ili što je bio taj prijatelj, ali mislim da on nije imao nikakve veze s drogama. A onda, prije nekoliko minuta, pronašao sam ceduljicu uguranu u sjedište na kojem je sjedio. Cedulja je malo krvava, ali dopusti da ti pročitam što piše.

— Hajde. Imam olovku.

Mornarički oficir je pročitao nespretno tiskane riječi, slova i brojke. — Ima li to ikakva smisla? — upitao je kad je završio.

— Moglo bi... imati — rekao je obavještajac polako, očito ponovno čitajući što je napisao. — John, opiši što se sinoć dogodilo, hoćeš li? Članak u novinama nije obilovao podacima.

Demartin je to učinio, počevši sa zapažanjem da je plavokosi muškarac izvrsno govorio engleski, ali sa stranim akcentom. Završio je ispričavši mu kako se autostopist srušio u prodavaonici voća. To je sve.

— Da li misliš da je znao kako je teško ranjen?

— Ako on nije znao, ja sam znao. Pokušavao sam ga nagovoriti da se ne zaustavlja zbog telefona, ali je on inzistirao — hoću reći, *molio* me, Jime. Ne toliko riječima koliko očima... Dugo ih neću zaboraviti.

— Ti nisi uopće posumnjao da će se vratiti u kola?

— Vlasnik i ja smo stajali vani i nismo čuli što govori, ali mislio sam da će se vratiti, ničim nije nagovijestio da se neće vratiti. Čak kad je padao htio je dignuti slušalicu i vratiti je na mjesto, on se htio vratiti.

¹ Hitno. Maksimalna sigurnost. Relejni kontakt 3016211133 S term

² Hitna služba pomorske baze (*op. prev.*)

— Ostani gdje jesi. Telefonirat ću ti za nekoliko trenutaka. Pilot je spustio slušalicu i pošao do stražnjeg prozora s kojeg se vidio mali bazen i veliko pokriveno dvorište. Njegovo dvoje djece se pljuskało u bazenu i vikalo jedno na drugo, dok mu je žena sjedila u naslonjaču i čitala *Wall Street Journal*, običaj zbog kojeg joj je bio zahvalan. Zahvaljujući njoj, mogli su živjeti donekle iznad njegove plaće. Telefon je zazvonio, pa je pošao k njemu. — Jim?

— Da... Johne, bit ću jasan koliko mi je moguće, a to ne znači biti previše jasan. Ovdje ima jedan prijatelj koji je ovdje na posudbi iz Washingtona, i koji je bolje upoznat s tim stvarima nego ja, pa ću ti reći što on želi da učiniš...

— Što hoće, reci mi.

— Da spališ ceduljicu i zaboraviš na to.

CIA-in oficir u zgužvanu odijelu posegao je za malim žutim omotom M&M¹ dok je slušalicu prinio do lijevog uha. — Imaš li sve ovo? — upita Shapoff, inače poznat kao Paprenjak.

— Da — odgovori mu MJ Payton, izvukavši tu riječ kao da je informacija bila zbunjujuća i zapanjujuća.

— Način kako ja to čitam, taj prijatelj, ma tko on bio, kombinirao je »hitno« s »maksimalnom sigurnošću«, držeći da će taj mornarički oficir, ako on ne preživi, imati dovoljno pameti da nazove Sigurnost Baze a ne pajkane.

— I točno tako je oficir i učinio — suglasio se MJ.

— Onda će Sigurnost uspostaviti vezu s »relejnim kontaktom« i izreći poruku, misleći da će biti kanalizirana pravim osobama.

— A poruka kaže da je netko s kodnim imenom *S* okončan.

— Imamo li operaciju s kodom *S*?

— Nemamo.

— Možda je Riznica, Ministarstvo financija.

— Sumnjam u to — nato će Payton.

— Zašto?

— Zato jer je u ovom slučaju relej posljednja stanica. Poruka ne bi išla dalje.

— Kako to znaš?

— Kod područja je tri-nula-jedan u Marylandu, a na nesreću ja prepoznajem broj. Nije ubilježen i vrlo je privatn.

Payton se leđima čvrsto oslonio i nakratko shvatio kako se osjećaju alkoholičari misleći da neće idući sat preživjeti bez pića, koje je značilo korak dalje od zbilje. Kako smiješno, nelogično *logično!* Glas koji su slušale uši nekolicine Predsjednika, čovjeka za koga su vođe nacije znale da su mu interesi zemlje uvijek u prvom planu njegova dubokog razmišljanja, bez *straha*, bez traženja usluga, s objektivnošću kao konstantom... On je odabrao budućnost. Oabrao je malo poznatog ali izuzetnog kongresmena koji ima za sobom istinitu priču što će očarati zemlju. On bi vodio svog posvećenog princa kroz politički labirint sve dok se određeni novak ne pojavi na medijskom sunčevu svjetlu, više ne kao žutokljunac već kao praktičar s kojim valja računati. A onda je neočekivano i smjelošću munje *priča* ispričana naciji koja je, kao i veći dio svijeta, bila paralizirana. Orijaški je val stavljen u pokret, noseći princa u zemlju o kojoj ovaj nije ni razmišljao, u zemlju moći, na kraljevski dvor strahovite

odgovornosti. Bijela kuća. Samuel Winters je prekršio pravila i, još gore, uz gubitak brojnih života. Gospodin *A* nije pao s neba u krizi. Plavokosi Evropljanin je radio samo za Samuela Wintersa.

Direktor Specijalnih projekata je uzeo slušalicu i blago pritisnuo slova na svojoj konzoli.

— Da? — začu se samo jedna riječ s druge strane žice.

— Doktore Winters, ovdje je Payton.

— Bio je strašan dan, zar ne, doktore.

— To je oslovljavanje koje više ne upotrebljavam. Već godinama.

— Sramota. Vi ste bih fini čovjek od nauke.

— Jeste li čuli o gospodinu *A* od sinoć?

— Ne... Premda je njegovo obavještenje bilo tragično proročansko, nije bilo razloga da me opet zove. Kao što sam vam rekao, Mitchell, čovjek koji ga zapošljava — mnogo udaljeniji znanac nego što ste vi — predložio je da mi se on obrati... veoma nalik onome što ste vi učinili. Moj ugled nadmašuje moj pretpostavljeni utjecaj.

— Kroz vas sam vidio Predsjednika — rekao je Payton, zatvorivši oči pred starčevim lažima.

— Dakle, da. Vijest koju ste mi donijeli bila je razorna, kao i ona gospodina *A*. U njegovu sam slučaju prirodno pomislio na vas. Nisam bio siguran imaju li Langford i njegovi ljudi vašu stručnost...

— Ja je očito nisam imao — prekinu ga MJ.

— Uvjeren sam da ste učinili sve što ste mogli.

— Vratimo se gospodinu *A*, doktore Winters.

— Da?

— On je mrtav.

Duboki udisaj je djelovao poput električnog udara preko linije. Prošlo je nekoliko sekundi prije nego je Winters progovorio, a kad je to učinio glas mu je bio šupalj. — Što ste rekli?

— On je mrtav. A ubijen je i netko tko vam je poznat po kodnom imenu *S*.

— O, moj Bože — prošaptao je govornik Inver Brassa, a šapat je bio drhtavi odjek njegova bića. — Kako ste saznali tu... informaciju?

— Bojim se da je to povlašteno, čak i za vas.

— *Prokleti* bili, ja sam vas dao *Jenningsu!* Predsjedniku Sjedinjenih Država!

— Ali mi niste rekli zašto, doktore. Nikad mi niste objasnili da je vaša prevladavajuća briga — vaša cijela briga — čovjek kojeg ste odabrali. Evan Kendrick.

— *Ne!* — prosvjedovao je Winters u krik u opovrgavanja, najjačem koji je mogao izustiti. — Vi se ne morate zadržavati na takvim pitanjima, to nije vaš posao! Nikakvi zakoni nisu povrijeđeni.

— Htio bih povjerovati da u to vjerujete, ali ako vjerujete, vi se strašno varate. Kada ugovarate s talentom, nekim poput vašeg Evropljanina, ne možete se razvesti od njegovih

metoda... Kako smo ih mi sastavili one obuhvaćaju političku iznudu putem ucjene, potkupljivanje zakonskih propisa, krađu dokumenata s oznakom maksimalne sigurnosti, neizravno izazivanje smrti i unakažavanja brojnih vladinih službenika — i napokon ubojstvo. Kodno ime *S* je likvidirano.

— O, dragi Bože!...

— To je onaj čiju ste uzeli ulogu...

505— Vi ne razumijete, Mitchell, tako se stvari nisu *dogodile!*

— Obratno, točno tako su se dogodile.

— Ja o tome ništa ne znam, *morate* mi to vjerovati.

— Vjerujem vam jer ste unajmili vještog profesionalca radi rezultata, a ne da vam daje objašnjenja.

— »Unajmili« je suviše pojednostavljen izraz! On je bio posvećen čovjek koji je imao svoju misiju u životu.

— Tako mi je rečeno — prekinu ga Payton.

— Što mislite da se *ovdje* zbiva? — sada će voda Inver Brassa, koji je sada imao vlast nad svojim riječima, ali je dubina njihova značenja bila jasna.

Prošlo je nekoliko trenutaka prije nego je MJ odgovorio, opet zatvorenih očiju. — Znam — rekao je tiho. — Mi sada i to sastavljamo u cjelinu.

— Oni su ubili državnog sekretara i cijelu delegaciju na Cipru. Nemaju savjesti, nisu odani ničemu osim svom bogatstvu i moći koje stalno proširuju... Ja ne želim ništa, *mi* ne želimo ništa.

— Razumijem. Vi to ne biste dobili kad bi i htjeli.

— Zato je on bio odabran, Mitchell. Mi smo pronašli tog izuzetnog čovjeka. On je previše misao da bi ga se namagarčilo i previše pošten da bi ga se kupilo. Osim toga, on ima osobne crte koje izazivaju pažnju.

— Ne nalazim zamjerke vašem izboru, doktore Winters.

— Pa gdje smo sad?

— U dilemi — rekao je Payton. — Ali je u ovom trenutku to moja dilema, ne vaša.

19,25h, San Diego. Držali su se; Khalehla se malo odmakla i dodirnula mu kosu gledajući ga. — Dragi, možeš li ti to učiniti?

— Ti zaboravljaš, *ya anisa*, da sam najveći dio svog profitirajućeg života proveo suočen s arapskom sklonošću za pregovaranje.

— To je bilo pregovaranje — pretjerivanje, dakako — a ne *laganje*, ne podržavanje jedne laži pred ljudima koji će sumnjati u sve što kažeš.

— Oni će mi očajnički htjeti vjerovati; to su dva poena za našu stranu. Osim toga, kad ih ja jednom vidim i susretnem se s njima, više mi neće biti ni najmanje važno u što oni vjeruju.

— Ne bih ti savjetovala da tako misliš, Evane — rekla je Rashadova, spustivši ruku i odstupivši. — Sve dok ih ne dobijemo, što uključuje stupnjevane dokaze kojima se može ući u trag, oni će djelovati kao i obično — nisko i prljavo. Ako samo za trenutak pomisle da je to

stupica, mogli bismo te naći udavljena na nekoj plaži ili te uopće ne naći, jer plutaš negdje tamo na Tihom oceanu.

— Kao na sprudovima Katara punim morskih pasa. — Kendrick je kimnuo, sjetivši se Bahraina i Mahdija. — Znam što hoćeš reći. Onda ću se pobrinuti da moj ured zna gdje sam večeras.

— To se ne bi dogodilo večeras, dragi. Nizak i prljav ne znači i biti glup. Tamo će biti neka mješavina — nekoliko od legitimnog osoblja a vjerovatno i poneko iz Bollingerova kuhinjskog kabineta. Stari prijatelji koji igraju ulogu savjetnika — to su oni koji će te zanimati. Upotrijebi svoju dobro poznatu hladnoću i mir i budi uvjerljiv. Neka te ništa ne izbací iz kolotečine.

Zazvonio je telefon i Evan se uputio prema njemu. — To je limuzina — rekao je. — Siva s nijansiranim prozorima, kao što i pristoji Potpredsjednikovoj rezidenciji u brdima,

20.07h, San Diego. Vitki muškarac je brzo hodao terminalom na međunarodnom aerodromu San Diego. Dugačku torbu sa dva odijela imao je prebačenu preko desna ramena, a u lijevoj je ruci nosio crnu liječničku torbu. Automatska staklena vrata koja su vodila do taksija naglo su se otvorila i propustila ga na betonirani pločnik. Stajao je na trenutak, a onda se uputio prvim kolima u nizu taksija koji su čekah na putnike. Otvorio je vrata dok je vozač spustio neki tabloid.

— Pretpostavljam da ste slobodni — rekao je novi putnik odrešito i ušao u kola, odbacivši ručnu torbu preko sjedišta, dok je liječničku torbu spustio na pod.

— Nikakvo putovanje duže od jednog sata, mister. Tada se ja pakujem za noć.

— Uspjet ćete.

— Kamo?

— Gore u brda. Ja znam put. Usmjeravat ću vas.

— Moram imati neku adresu, mister. To je zakon.

— Je li dovoljno da kažem: kalifornijska rezidencija potpredsjednika Sjedinjenih Država? — uzrujano će putnik.

— To je već nekakva adresa — odgovori mu vozač, ali ni najmanje impresioniran zvučnošću adrese.

Taksi je krenuo takvim isplaniranim trzajem da se čovjek, koji je nakratko bio poznat u jugozapadnom Coloradu kao dr. Eugene Lyons, nekoliko trenutaka zalijepio za naslon sjedišta. Međutim, on nije bio svjestan te uvrede, jer mu je ljutnja zaoblačila svako normalno zapažanje. Bio je to čovjek kojemu se *duguje*, čovjek koji je prevaren!

Predstavljanja su bila kratka a Kendrick je imao jasan dojam da sva imena i titule nisu bili sasvim točni. Zbog toga je proučavao svako lice kao da će ga kasnije povjeriti platnu koje sad ne može slikati. Khalehla je bila u pravu; vijeće sedmorice *bilo* je mješavina ali koju se nije tako teško razlučivao kao što je ona mislila. Član osoblja koji zarađuje trideset do četrdeset tisuća dolara godišnje ne oblači se ili ponaša poput nekoga koji je potrošio toliku svotu na vikendu u Parizu... ili Divonnu. Po njegovoj ocjeni osoblje je bilo u manjini: trojica službenih pomoćnika nasuprot četvorici vanjskih savjetnika — kuhinjski kabinet iz Kalifornije.

Potpredsjednik Orson Bollinger je bio čovjek srednje visine, srednje građe, srednje dobi... dakle, osrednji, idealni drugi po komandi sve dok je Broj Jedan veoma dobra zdravlja i živosti. Toplo je pozdravio kongresmena Kendricka i odveo ga u impresivnu privatnu biblioteku, gdje su se okupili njegovi »ljudi«, koji su sjedili u raznim kožnatim naslonjačima i na dvosjedima ili trosjedima od tamne kože.

— Mi smo ovdje odložili naše božićne svečanosti — rekao je Bollinger, koji je sjeo na najistaknutiju stolicu i rukom pokazao Evanu da sjedne pored njega — iz poštovanja prema dragoj Ardis i Andrewu. Takva strašna tragedija, dvoje tako veličanstvenih patriota. Ona jednostavno nije mogla živjeti bez njega, znate. Trebalo je da ih vidite zajedno pa da to shvatite.

U znak suglasnosti, iz sobe dopriješe nestrpljiva mrmljanja, a svi su kimali glavom kao da su zaista potreseni. — Ja to razumijem, gospodine Potpredsjedniče — sada će Kendrick tužnim glasom. Kao što vam je vjerojatno poznato, ja sam se prije nekoliko godina upoznao s gospođom Vanvlanderom u Saudijskoj Arabiji. Bila je izuzetna žena i vrlo osjećajna.

— Ne, kongresmenu, ja to *nisam* znao.

— To je nevažno, ali, dakako, nije meni. Ja je neću nikad zaboraviti. Bila je izuzetna.

— Kao, svakako, i vaš zahtjev da se ovdje večeras sastanemo rekao je jedan od službenih pomoćnika, koji je sjedio u dvosjedu. — Svi znamo za čikaški pokret izazova Potpredsjedniku, a saznajemo da vi to možda ne podupirete. Je li to istina, kongresmenu?

— Kao što sam objasnio Potpredsjedniku danas poslije podne, ja o tome nisam čuo do prije tjedan dana... Ne, to nema moj potpis. Ja sam razmatrao druge planove koji se ne tiču daljnjih političkih nastupa i probijanja.

— Ako je tako, zašto jednostavno ne izjavite da nećete biti kandidat? — upita ga drugi pomoćnik, s istog dvosjeda.

— Dakle, držim da okolnosti nisu nikad tako jednostavne kao što bismo htjeli da jesu, nije li tako? Ne bih bio sasvim iskren kad bih rekao da mi taj prijedlog nije polaskao, a tokom proteklih pet dana moje je osoblje bilo zauzeto prilično ekstenzivnim ispitivanjem mišljenja, i regionalno i među vodstvom stranke. Zaključili su da je moja kandidatura održiva ideja.

— Ali, netom ste rekli da imate druge planove — prekinu ga krupno građeni čovjek u sivim flanelskim hlačama i modrom blejzeru sa zlatnom dugmadi... to nije bio pomoćnik.

— Vjerujem da sam rekao da sam *razmatrao* druge planove, druge ideje. Ništa još nije finalizirano.

— Što vi želite, kongresmenu? — upita ga isti član osoblja koji je Evanu predložio da se odrekne kandidature.

— To bi moglo biti između Potpredsjednika i mene, može li?

— To su moji ljudi — ljigavo će Bollinger, smijući se dobrostivo.

— Ja to razumijem, ali moji ljudi nisu ovdje... možda da me vode.

— Vi ne izgledate ili zvučite kao osoba koju treba vraški voditi — rekao je niski, nabijeni savjetnik-prinosnik s kožnatog sjedišta koje je bilo nelaskavo veliko za njegovu malu građu. — Vidio sam vas na televiziji. Zastupate neka prilično oštra mišljenja.

— Ja to nisam mogao promijeniti ništa više nego bi zebra mogla promijeniti svoje pruge, ali možda postoje olakšavajuće okolnosti zašto je trebalo da to ostanu privatna uvjerenja a ne javna.

— Da li vi trgujete konjima? — upita ga treći prinosnik; ovaj je bio visok i vitak muškarac s otvorenom košuljom i jako osunčane puti.

— Ja ničim ne trgujem — čvrsto se usprotivio Kendrick. — Ja pokušavam objasniti situaciju koja nije razjašnjena, a ja svakako mislim da mora biti.

— Nema potrebe za uzrujavanjem, mladi prijane — Bollinger će ozbiljno, namrgodivši se na svog suncem pocrnjelog savjetnika. »Trgovanje« nije ponižavajuća riječ, to nije loš izbor riječi, znate. To je u skladu s našim velikim demokratskim ugovorom. Nego, koja je situacija koju bi trebalo razjasniti?

— Omanska kriza... Muskat i Bahrain. Temeljni razlog zbog kojeg sam odabran za viši politički položaj. — Odjednom je bilo jasno da svi potpredsjednikovi ljudi misle da će dobiti obavještenje koje će isprati omanski mit, pokvariti najveću privlačnost mogućeg kandidata. Sve su oči bile prikovane za kongresmena. — Ja sam otišao u Muskat — nastavio je Evan — jer sam znao tko je iza palestinskih terorista. On se istom taktikom poslužio spram mene, prisilivši moju kompaniju da napusti posao i opljačkavši mi *milijune*.

— Znači, htjeli ste osvetu? — predloži mu krupno građeni savjetnik u blejzeru sa zlatnom dugmadi.

— Osveta, *đavola*, htio sam svoju kompaniju natrag — još je hoću. To će vrijeme uskoro doći i ja se želim vratiti da pokupim dijelove, da nadoknadim sav onaj profit koji sam ostavio iza sebe.

Četvrti prinosnik, čovjek rumena lica s izrazitim bostonskim akcentom, nagnuo se naprijed. — Vi se vraćat' natrag n' Bliski istok?

— Ne, u zemlje Perzijskog zaljeva — postoji razlika. Emirati, Bahrain, Katar, Dubaj, te zemlje nisu Libanon ili Sirija, ili Gadafijeva Libija. Iz Evrope stiže vijest da će izgradnja opet početi, a ja želim biti tamo.

— Vi ste prodali svoju kompaniju — rekao je visoki, tamnopocrnjeli prinosnik s otvorenom košuljom, koji se izražavao lakonski ali precizno.

— To je bila *prisilna* prodaja. Firma je vrijedila pet puta više nego su me isplatili. Ali mi to nije veliki problem. Nasuprot zapadnonjemačkom, francuskom i japanskom kapitalu, možda ću imati nekoliko problema početka, ali su moji kontakti vrlo rasprostranjeni i dobri. Osim toga... — Kendrick je igrao po svom scenariju s laganom uvjerenošću, bez nametljivosti ili samouzdizanja, dodirnuvši svoje odnose s kraljevskim kućama i ministrima Omana,

Bahraina, Abu Dabija i Dubaja, spomenuvši zaštitu i pomoć, uključujući i privatni transport koji su mu stavile na raspolaganje vlade Omana i Bahraina za vrijeme krize u Muskatu. A onda, naglo kako je počeo, tako je stao. Dovoljno je ocrtao sliku koja se približuje, dovoljno za njihovu maštu; više od toga bilo bi previše.

Ljudi u biblioteci gledali su jedan u drugoga, a nakon gotovo neprimjetnog znaka glavom, u režiji Potpredsjednika, progovorio je krupno građeni muškarac u modrom blejzeru. — Meni se čini da su vaši planovi sasvim solidno postavljeni. Što biste htjeli učiniti s poslom koji plaća sto i pedeset tisuća godišnje i previše večera s piletinom? Vi niste političar.

— Uzimajući u obzir moje godine, faktor vremena može biti privlačan. Nakon idućih pet godina još ću biti u svojim četrdesetim godinama, a kako ja čitam okolnosti, čak da tamo startam sutra, uzelo bi mi dvije, možda i tri godine, da budem u punom pogonu, a mogao bih tamo i godinu dana mirovati bez svoje volje — nema garancija. Ali ako krenem drugim putem i aktivno potražim nominaciju, mogao bih je zapravo i dobiti — to se ne odražava na vama, gospodine Potpredsjednice. To je samo rezultat postupanja medija spram mene.

Kad je nekoliko drugih počelo istodobno govoriti, Bollinger je podigao ruku, jedva nekoliko centimetara iznad naslona stolice. To je bilo dovoljno da ih umiri i stiša. — *I*, kongresmenu?

— Dakle, ja mislim da je prilično očito. Nitko ne sumnja u to da će Jennings pobijediti na izborima, premda bi mogao imati problema sa Senatom. Ako bi me sreća dovoljno poslužila da se nađem na tiketu, išao bih od Doma do potpredsjedništva, proveo to vrijeme i izišao s više međunarodnog ugleda — i, sasvim iskreno, resursa nego bih se mogao ponadati da ga drugačije steknem.

— *To* je, kongresmenu — uzviknuo je ljutiti mladi treći pomoćnik s tvrde stolice pored kolega na dvosjedu — to je otvoreno korištenje povjerene javne službe za osobni profit!

— Kad ne bih pomislio da ste se u žestini krivo izrazili zato jer me niste shvatili — mirno će Evan — ja bih se duboko uvrijedio. Iznosim očitu činjenicu jer želim biti sasvim otvoren s potpredsjednikom Bollingerom, čovjekom kojeg duboko poštujem. Ono što sam spomenuo je istina; to ide s uredom, položajem. Ali ta istina ni na koji način ne oduzima od energije ili predanosti kojima bih radio u tom uredu služeći njemu i naciji. Kakve bi god nagrade mogle proizići iz takva položaja, bilo u obliku izdavaštva, upravnih vijeća korporacija ili turnira golfa, one ne bi bile date čovjeku koji olako uzima svoje odgovornosti. Poput potpredsjednika Bollingera, ja ne bih mogao djelovati na takav način.

— Dobro rečeno, Evane — Potpredsjednik je tiho komentirao, dok je oštro gledao u impulzivnog pomoćnika. — Ti duguješ ispriku.

— Ja se ispričavam — rekao je mladi čovjek. — Vi ste u pravu, dakako. To ide s uredom.

— Nemojte se previše ispričavati — savjetovao ga je Kendrick, nasmiješivši se. — Lojalnost šefu nije nešto zbog čega se treba ispričavati. — Evan se okrenuo Bollingeru. — Ako je on crni pojas, ja ću brzo odavde — dodao je, razbivši momentalnu napetost općim smijehom.

— On čudno igra ping-pong — rekao je stariji pomoćnik, na lijevoj strani dvosjeda.

— On je vrlo kreativan bilježeci rezultate — rekao je najstariji član osoblja zdesna. — Vara.

— U svakom slučaju — nastavi Evan, čekajući da smiješci, većinom prisilni, napuste okupljena lica — ja sam to mislio kad sam rekao da želim biti sasvim iskren spram vas, gospodine Potpredsjedniče.

To su okolnosti o kojima moram razmisliti. Izgubio sam četiri, gotovo pet godina karijere oko koje sam izuzetno teško radio, razvijajući je. Istjerao me ljudi ubojica i prisilio da sve prodam jer su se ljudi bojali raditi sa mnom ili za mene. On je mrtav i stanje se izmijenilo; postaje normalnije, ali je teška evropska konkurencija. Mogu li sve učiniti sam ili bi trebalo da se uhvatim aktivne kampanje za tiket i, uspijem li, imam stanovite garancije koje proistječu od tog položaja? S druge strane, da li zaista želim potrošiti dodatne godine i ogromne količine vremena i energije, što ide s tom dužnošću?... To su pitanja na koja samo ja mogu odgovoriti, sir. Nadam se da me razumijete.

A onda je Kendrick čuo riječi za koje se nadao da će ih čuti a nada je u ovom slučaju imala mnogo više značaja negoli riječi koje je uputio Bollingeru.

— Ja znam da je kasno za tvoje osoblje — rekao je visoki, vitki muškarac s otvorenom košuljom koja je pokazivala njegovu duboko osunčanu put — ali bih ja htio još malo porazgovarati.

— Da, zacijelo — složio se Potpredsjednik, okrenuvši se svojim pomoćnicima. — Ovi su jadni momci na nogama od zore, što zbog strašnih vijesti oko Ardis, što iz svih drugih razloga. Hodite kući momci i provedite Božić sa svojim obiteljima — doveo sam, Evane, sve žene i djecu ovamo u Air Force Two,¹ pa neka su zajedno.

— Vrlo pažljivo, sir.

— Pažljivo, vruga. Možda oni *svi* imaju crni pojas... Otpuštena si, vojsko. Sutra je božićna večer, a ako se točno sjećam, dan nakon toga je Božić. Pa ako Ruskies² ne dignu Washington u zrak, vidjet ću vas za tri dana.

— Hvala vam, gospodine Potpredsjedniče.

— Vrlo ste ljubazni, sir.

— Možemo ostati, ako želite — rekao je najstariji, dok su jedan za drugim ustajali.

— Pa te onda umlate tvoja dvojica kolega? — upita Bollinger, zacerekavši se vidjevši izraze ostalih. — Neću ni da čujem za to. Dok ste na putu vani, pošaljite peharnika. Mogli bismo popiti i jedan brandy dok rješavamo sve svjetske probleme.

Ne-Govori-Zlo, Ne-Gledaj-Zlo i Ne-Slušaj-Zlo³ napustili su prostoriju, programirani roboti koji reagiraju na poznati marš. Čovjek u modrom blejzeru sa zlatnom dugmadi nagnuo se naprijed, što mu je otežavao stomak. — Vi želite govoriti iskreno — započe stomaklija — baš iskreno, kongresmenu? Zbilja iskreno i zbilja pošteno? U redu, učinit ćemo baš tako.

— Ja ne razumijem, gospodine... žao mi je, ali vam ne znam ime.

— Dosta s konjskim govnama! — uzviknu Bostonac rumena lica.

— Bolja govna od tih sam slušao od lovaca na glasove na Jugiću.

— Vi možete magarčiti političare u D.C. — rekao je mali čovjek na prevelikom sjedištu — ali mi smo poslovni ljudi, također, Kendrick. Vi imate nešto ponuditi a možda — samo *možda* — i mi možemo nešto ponuditi.

— *Kako* vam se sviđa južna Kalifornija, kongresmenu? — Visoki muškarac s otvorenom košuljom i ispruženim nogama govorio je glasno kad je ušao peharnik.

— Ništa, *ništa* — uzviknu Bollinger, obrativši se slugi u smokingu.

¹ *Ratno zrakoplovstvo dva*: avion u kome se vozi potpredsjednik SAD, dok se predsjednik vozi u avionu *Air Force One*; nikad ne putuju zajedno (*op. prev.*)

² Amer. slang za *Ruse* (*op. prev.*)

³ Tri legendarna majmuna iz budističkog folklora (*op. prev.*)

— Ne vodi brigu. Ostavi nas.

— Žao mi je, sir, ali imam poruku za vas — rekao je peharnik i predao ceduljicu Potpredsjedniku.

Bollinger je pročitao; lice mu se najprije zacrvenjelo, a onda brzo probljedjelo. — Kaži mi neka čeka — naredi. Peharnik je otišao iz sobe. — Gdje smo stali?

— Kod cijene — reče čovjek iz Bostona. — O tome smo govoril' je 1' tako, kongresmenu?

— To je malo grubo — odgovori mu Evan — ali je izraz na terenu mogućnosti.

— Trebalo bi da znate — rekao je mali muškarac stegnuta lica da ste prošli kroz dva snažna odijeljena detektora. Možda ćete oboljeti od rendgenskih zraka, ali sa sobom nemate uređaj za snimanje razgovora.

— To bi bilo posljednje što bih htio.

— *Dobro* — rekao je visoki muškarac, ustavši, kao da mu je bila jedina namjera da se dojmi prisutnih svojom ogromnom snagom i imageom kao pocrnjeli, kršni čovjek s jahte ili što je god bio; snaga je bila poruka. Odšetao je do ploče iznad kamina — Točno u podne u Gradu Korupcije¹, pomisli Kendrick. — Izvadili smo naplavinu u zavjetrini o njemačkom, francuskom i japanskom kapitalu. Koliko su strmi valovi na otvorenom moru?

— Bojim se da nisam mornar. Morat ćete biti jasniji.

— Pred čime ste vi?

— Financijski? — upita Evan pa zašuti, tresući glavom kao da to nije problem. — Ništa o čemu se ne mogu pobrinuti. Ja mogu skupiti za to od sedam do deset milijuna, ako moram, a moje su kreditne linije vrlo pristupačne i posvuda... ali, dakako, znamo i što su kamate na kredite.

— Pretpostavimo da se otvore kreditne linije bez tih opterećenja? — upita ga čovjek koji dobro poznaje lovce na glasove u južnom Bostonu.

— *Gospodo* — oštro presiječe Bollinger, ustavši; to su učinili i ostali izražavajući mu poštovanje prije njegova očito neposrednog odlaska. — Obaviješten sam da me čeka jedan hitan posao. Ako vam bilo što ureba, samo slobodno zatražite.

— Mi nećemo dugo, gospodine Potpredsjednice — rekao je Kendrick, znajući zašto se Bollinger mora distancirati od bilo kog razgovora koji će uslijediti; oporecivost je poslovična. — Kao što napomenuh, ovo je problem koji mogu samo ja prikladno riješiti. Samo sam htio biti otvoren s vama.

— To se veoma cijeni, Evane. Prije nego odete, navratite k meni. Bit ću u svom uredu.

Potpredsjednik Sjedinjenih Država je napustio prostoriju u kojoj se zidovi nisu vidjeli od knjiga, a poput šakala koji navaljuju na plijen, prinosnici su se okrenuli kongresmenu iz Colorada. — Sada smo u istoj ravnini, sine — rekao je jedriličar visok metar i devedeset pet, s rukom na polici kamina, oslonjen poput neke ljute travurine.

— Ja vam nisam u rodu, hvala, i odbijam familijarnost.

— Veliki Tom uvijek tako govori — sada će Bostonac. — On time ne misli nikakvo zlo, niti vas želi povrijediti.

— Zlo je u njegovoj smjelosti spram člana Predstavničkog doma.

² Metafora po filmu »Točno u podne« (*High Noon*) u kome je glavnu ulogu razočaranog šefa reda imao Gary Cooper (*op. prev.*)

— Ma nemojte, kongresmenu! — javio se debeli muškarac u modrom blejzeru.

— Haj'mo se uistinu opustiti — rekao je mali muškarac nategnuta lica koji je sjedio u prevelikom naslonjaču. — Svi smo ovdje zbog istog cilja, i zanemarivši učtivosti, hajdemo na posao... Mi vas želimo van trke, Kendrick. Moramo li biti jasniji?

— Budući da ste tako čvrsti, mislim da bi bilo bolje da ste jasniji.

— U redu — nastavi niski prinosnik, kojemu su noge jedva dosezale tepih na podu. — Kao što je netko rekao, budimo otvoreni to ionako ništa ne košta... Mi zastupamo političku filozofiju koja je u svemu legitimna kao što vi mislite za svoju, ali budući da je naša, prirodno osjećamo da je realističnija za ova vremena. U osnovi, mi vjerujemo u mnogo snažniji sistem prioriteta usmjerenih na obranu zemlje, nego vi mislite.

— I ja vjerujem u snažnu obranu — reče Evan. — Ali ne u prekomjerno *ofanzivne* sisteme koji sakate budžet, a četrdeset posto troškova odlazi u gubicima i nedjelotvornosti.

— Dobra misao — suglasio se Kendrickov mali oponent s velike fotelje. — Ali će tržište ispraviti ta područja dobave.

— Ne dok se ne potroše milijarde.

— Prirodno. Kad bi bilo drugačije, vi bi govorili o drugom sistemu vlasti koji ne dozvoljava maltuzijanski zakon ekonomskog neuspjeha. Sile slobodnog tržišta će ispraviti te prekomjernosti. Utakmica, kongresmenu Kendrick. Utakmica.

— Ne, ako je sve to namješteno u Pentagonu ili u onim upravnim vijećima gdje sjedi previše učenika iz Ministarstva obrane.

— *Dovraga!* — uzviknu jedriličar, naslonjen pored kamina. — Ako su tako jebeno očiti, neka vise!

— Veliki Tom je u pravu — rekao je Bostonac rumena lica. — Tu ima mnogo posla a oni pukovnici i generali što prevrću sitnu lovu, oni su samo mazivo, to je sve. Otarasite ih se ako hoćete, ali ne zaustavljajte stroj, za Kristovo ime!

— Jeste li to čuli? — upita modri blejzer sa zlatnom dugmadi. Ne zaustavljaj se sve dok nisi toliko jak da nijedan sovjetski vođa ne bi ni pomislio da prvi udari.

— Zašto mislite da bi bilo koji od njih *uopće* mislio o tome, mislio o dizanju u zrak velikog dijela civiliziranog svijeta?

— Zato jer su marksistički fanatici! — zaurlao je jedriličar, stojeći uspravno ispred kamina, s rukama podbočenim na kukovima.

— Zato jer su glupi — ispravi ga niski čovjek iz fotelje, govoreći naglašeno mirno. — Glupost je temeljni put do globalne tragedije, što znači da će najjači i najmudriji preživjeti... Mi izlazimo lako na kraj s našim kritičarima u Senatu i Domu, kongresmenu, ali *ne* u vladi. *To* ne možemo trpjeti. Jesam li jasan?

— Vi zbilja mislite da sam vam prijetnja?

— Dakako da jeste. Vi ste u kutiji i rulja vas sluša, i sluša ono što kažete — vrlo djelotvorno, mogao bih dodati — a ono što kažete nije u našem interesu.

— Mislio sam da imate takvo poštovanje za tržište.

— Imam, na dugoj stazi, ali u kratkoj trei prekomjerni nadzor i propisi mogu izazvati odgode i osakatiti obranu zemlje. Ovo nije vrijeme za izbacivanje djeteta s prljavom vodom.

— Što znači odbacivanje profita.

— Oni idu s poslom, kao što ste točno objasnili u pogledu ureda Potpredsjednika... Hodite svojim putem, kongresmenu. Ponovo izgradite svoju pobačenu karijeru u jugozapadnoj Aziji.

— S čime?

— Počnimo s kreditnom linijom od pedeset milijuna dolara u Gemeinschaft Bank u Ziirichu, u Švicarskoj.

— To je vrlo uvjerljivo, ali su to samo riječi. Tko će dati kolat?¹

— Gemeinschaft zna. Vi ne morate.

Bilo je to sve što je Kendrick htio čuti. Puna težina vlade Sjedinjenih Država koja je oslonjena na cirišku banku s poznatim vezama s ljudima koji su se dogovorili s teroristima od doline Baaka do Cipra, bila bi dovoljna da razbije švicarske kodekse tajnosti i šutnje.

— Kreditnu liniju iz Zuricha potvrdit ću za trideset šest sati — rekao je, ustajući. — Hoće li vam to biti dovoljno vremena?

— Više nego dovoljno — odgovori mali muškarac u velikom naslonjaču. — A kad dobijete potvrdu, učinit ćete ljubaznost potpredsjedniku Bollingeru ako mu pošaljete telegram u Chicago, kojim neopozivo povlačite svoje ime iz razmatranja za nacionalni tiket.

Kendrick je kimnuo i dobio brz pogled trojici ostalih prinosnika. — Laku noć, gospodo — tiho je rekao i uputio se prema vratima biblioteke.

U hodniku je ugledao crnokosog, mišićavog muškarca oštih, jasnih crta lica sa zelenim znakom Tajne službe na suvratku, koji je ustao sa stolice pored debelih dvostrukih vrata. — Dobra večer, kongresmenu — rekao je ugodno, zakoraknuvši. — Bila bi mi čast da vam stisnem ruku, sir.

— Moje zadovoljstvo.

— Znam da ne smijemo govoriti tko ovdje dolazi i odlazi nastavio je član jedinice Ministarstva financija stežući Evanovu ruku — ali ću možda prekršiti propis radi svoje majke u New Yorku. Možda to zvuči luckasto, ali ona misli da bi trebalo da budete papa.

— Kurija bi mogla zaključiti da mi nešto nedostaje... Potpredsjednik mi je rekao da se oprostim s njim prije nego odem. Rekao je da će biti u uredu.

— Zacijelo. To je tamo, a dopustite mi da vam kažem da će mu biti drago ako dođete k njemu. Kod njega je neki uzrujani čovjek s tako kratkim fitiljem da nisam povjerovao strojevima pa je malo nedostajalo da ga cijelog pregledam nagolo. Nisam mu dopustio da u sobu unese svoju torbu s parafernalijama.

Kendrick je tek tada ugledao ručnu torbu za odjeću namještenu preko stolice, lijevo od dvostrukih vrata. Ispod nje, na podu, bila je nabijena crna torba koju obično svi nazivaju liječničkom torbom. Evan se zagledao u nju; već ju je vidio. Unutrašnji ekran njegove svijesti se tresao, fragmenti slika zamjenjivali su jedan drugog kao u nizu eksplozija! Kameni zidovi u drugom predvorju, druga vrata; visoki vitki muškarac spremna osmijeha — prespremna osmijeha, suviše dodvoran za stranca u nepoznatoj kući — *doktor* koji onako ovlaš i gotovo zabavno kaže da će samo pokucati po prsima i uzeti uzorak krvi za analizu.

— Ako nemate ništa protiv — rekao je Kendrick, nekako kroz izmaglicu, shvaćajući da govori jedva čujno — molim vas otvorite ova vrata.

— Najprije moram pokucati, kongresmenu...

¹ Kolateralno jamstvo, nuzjamstvo, zalog kojim se garantira plaćanje duga (*op. prev.*)

— Ne, *molim* vas!... Učinite kako vam kažem.

— Vipe... Potpredsjednik to ne bi volio, sir. Uvijek moramo najprije pokucati.

— Otvorite ta vrata — naredi mu Evan, čiji je hrapavi glas sada bio šapat; raširenim očima kratko je pogledao u čovjeka iz Tajne službe. — Ja ću preuzeti svu odgovornost.

— Svakako, svakako. Ako itko ima na to pravo držim da ste to vi.

Teška vrata s desne strane polako su se otvorila, pa su se jasno čule riječi koje je prosiktao Bollinger stisnuta grla. — To što govoriš je protivno zdravu razumu, *umobolno!*... *Da, što je?*

Kendrick je prošao kroz strašni prostor i zagledao se u streseno, uspaničeno lice »doktora Eugena Lyonsa«.

— *Vi!* — vrisnuo je Evan dok je trčao preko sobe, s dvjema rukama koje su se pretvorile u pandže manijakalne životinje koja hoće samo ubiti — *ubiti!* — On će *umrijeti* zbog vas — zbog *svih* vas!

U nerazgovijetnom nasilju ščepaše ga ruke; ruke mu udaraše u glavu, a koljena ga udaraše po preponama i trbuhu, dok su mu oči prignječiliiskusni prsti. Usprkos strahovitoj boli, čuo je prigušene uzvike — jedan za drugim.

— Imam ga! Neće se maknuti.

— Zatvori vrata!

— Daj mi moju torbu!

— Nikoga *ovamo!*

— O, Isuse, on sve zna!

— Što ćemo sada?

— Ja znam ljude koji ovo mogu srediti.

— Tko ste, dovraga, *vi?*

— Netko tko se trebao predstaviti... *Viperu.*

— Čuo sam to ime. To je uvreda. *Tko* ste *vi?*

— Za trenutak sam ja vlast, eto tko sam ja.

— O, *Kriste!*...

Tama — zaborav koji dolazi s najdubljim šokom. Sve je crno; ništavilo.

Najprije je osjetio vjetar i vodenu prašinu, zatim kretanje i ljuljanje mora, i napokon široke poveze od tkanine koji su ga stezali, vezivali za metalnu stolicu zabijenu u palubu broda koji se ljuľjao. Otvorio je oči u mraku koji se kretao; bio je na krmi, ispred njega je nastajao i iščezavao zapjenušani trag. Odjednom je postao svjestan svjetla u kabini iza sebe. Okrenuo se, istegnuvši vrat da vidi, shvati. Odjednom se našao licem u lice s tamnokosim, tamnopusim agentom Tajne službe, čija je majka u New Yorku mislila da bi trebalo da je Kendrick papa... i čiji je glas koji je čuo izjavio da je on vlast. Čovjek je sjedio u susjednoj stolici za duboko more, s jednim kajišem oko struka.

— Budimo se, kongresmenu? — uljudno ga upita.

— Što ste dovraga *učinili!* — zagrmio je Kendrick, boreći se protiv kajiševa što su mu onemogućavali kretanje.

— Žao mi je zbog tih kajiševa, ali nismo htjeli da padnete preko ograde. Voda je malo nemirna; samo smo vas štitili dok ne dobijete malo zraka.

— Štitili?... *Prokleti bili*, vi ste me kopilad *drogirali* i odnijeli me od tamo protiv moje volje! Vi ste me oteli! Moj ured zna kamo sam pošao večeras... zbog ovoga ćete izvući dvadeset godina, svaki od vas! A taj kurvin sin Bollinger će biti optužen i provesti...

— Stanite, *stanite!* — podvikne čovjek podigavši ruke, mirno protestirajući. — Vi sve imate krivo, kongresmenu. Nitko vas nije drogirao. Dali su vam *sedative*. Tamo ste poludjeli. Napali ste Potpredsjednikova gosta. Mogli ste ga ubiti da...

— I ubio bih ga. Ubit ću ga! Gdje je taj doktor, gdje je?

— Koji doktor?

— Vi lažljivo *govno!* — vikao je Kendrick u vjetar, natežući se ispod kajiševa. Odjednom ga ošine jedna misao. — Moja limuzina, *šofer!* On zna da nisam otišao.

— Ali ste otišli. Niste se osjećali dobro, niste mnogo govorili i imali ste obojana stakla, ali ste mu dali velikodušnu napojnicu.

Dok se brod propinjao na valovima, Evan odjednom baci pogled na odjeću koju je imao na sebi, žmirkajući na slabom svjetlu koje je dolazilo iz kabine iza njega. Hlače su bile od debele rebraste tkanine a košulja od grubog crnog platna... to nije njegova odjeća.

— *Kopilad!* — opet je riknuo a onda mu je nadošla druga misao. Onda su me vidjeli da izlazim kod hotela!

— Žao mi je, ali vi niste otišli u hotel. Vozaču ste jedino rekli da vas odbaci do Balboa parka, gdje se imate s nekim sastati, pa ćete taksijem kući.

— Pokrili ste se sve do moje odjeće. Vi ste *smeće*, vi unajmljene *ubojice!*

— Vi i nadalje govorite sve krivo, kongresmenu. Mi smo pokrivali za vas, a ne nekog drugog. Mi nismo znali što ste ušmrkali ili šibnuli u vene, ali kao što bi rekao moj razdraživi djed, vidjeli smo vas da postajete *pazzo*¹, lud, znate što mislim?

¹ *Lud* (tal.) (op. prev.)

— Točno znam što mislite.

— Pa je bilo prirodno da nismo mogli dopustiti da vas takva vide u javnosti, vi to možete shvatiti, zar ne?

— *Va bene*¹, ti mafijski kurče. Čuo sam vas »ja imam vlast«, ili sasvim slično, tako ste rekli. »Ja znam ljude koji ovo mogu srediti«, i to ste rekli.

— Znao, kongresmenu, iako vas mnogo cijenim, jako ste me uvrijedili svojim antitalijanskim uopćavanjima.

— To kažete federalnom tužiocu u New Yorku — odgovori mu Kendrick dok je brod oštro utonuo pa se podigao na snažnom valu.

— Giuliani vas hvata na pune kamione.

— Da, dobro, govoreći o čudnim stvarima koje se dešavaju noću, čak se i čamci ludo utrkuju, što se nama nije dogodilo ali smo mogli biti u ovoj vodi. Znatan broj ljudi u parku Balboa vidjeli su čovjeka koji bi lako mogao pristajati vašem opisu — hoću reći odjeven kao što ste vi bili kad ste napustili hotel pa krenuli — do Balthazara.

— Do čega?

— To je kafić u Balboi. Znao da tamo imamo mnogo studenata; dolaze sa svih strana, a ima ih i mnogo sa Sredozemlja. Znao, djeca roditelja koji su živjeli ili žive u Iranu, Saudijskoj Arabiji i Egiptu... čak tamo što neki još nazivaju Palestinom. Pokadšto kafić izmakne iz kontrole — politički, to je — pa policija mora smirivati stanje i konfiscirati predmete kao što su pištolji i noževi. Ti su ljudi vrlo emotivni.

— I vidjeli su me kako ulazim, i normalno je da će biti onih *unutra* koji će potvrditi da sam *ja* bio tamo.

— Vaša srčanost nije nikada bila u pitanju, kongresmenu. Vi idete na najopasnija mjesta tražeći rješenja, zar ne? Oman, Bahrain... čak i kuća Potpredsjednika Sjedinjenih Država.

— Dodaj podmićivanje svom popisu, smećaru.

— Samo trenutak! Ja nemam ništa s tim zašto ste došli posjetiti Vipera, neka to bude jasno. Ja samo osiguravam službu izvan mojih službenih dužnosti, to je sve.

— Budući da »znate ljude koji ovo mogu srediti«, poput nekoga tko nosi moju odjeću, upotrebljava moja kola i hoda po parku Balboa. A možda i nekolicinu drugih koji su me mogli iznijeti iz Bollingerove kuće a da me nitko ne prepozna.

— Privatna ambulantna kola su vrlo pogodna i diskretna kad gosti obole ili si previše dopuste.

— I, nesumnjivo, još jedan ili dvojica koji će skrenuti pažnju novinarima i ljudima iz održavanja ako se tamo zateknu.

— Moji nevladini pomoćnici su spremni za slučaj nužde. Sretni smo da pomažemo kad god možemo.

— Za cijenu, dakako.

— Razumljivo... Oni *plaćaju*, kongresmenu. Oni plaćaju na mnoge načine, sada više nego ikad.

— Što uključuje i motorni brod, brzi motorni čamac i iskusna kapetana.

¹ *U redu* (tal.) (op. prev.)

— O, ne želimo pohvalu koju ne zaslužujemo — prosvjedovao je čovjek iz mafije, uživajući. — To je njihova oprema, njihov kapetan. Postoji i ono što ti ljudi bolje obave sami za sebe, osobito ako jedan od njih ide u gusto patrolirane vode između SAD i Meksika. Postoji udarac a postoji i drugačiji udarac, ako znate što govorim.

Kendrick je osjetio prisutnost treće osobe, ali, okrenuvši se na stolici, nije vidio nikog drugog na palubi jahte. Zatim je podigao pogled prema krmenoj ogradi mosta. Figura se vratila u sjenu ali ne dovoljno brzo. Bio je to visoki prinosnik koji je jako pocrnio od sunca, čovjek kojeg je ugledao u Bollingerovoj biblioteci, a koliko mu je mogao vidjeti lice bilo je iskrivljeno od mržnje. — Jesu li na brodu svi Potpredsjednikovi gosti? — upitao je, vidjevši da je mafioso pratio njegov pogled.

— Koji gosti?

— Prepreden si, Luigi.

— Tu je kapetan i jedan član posade. Nijednog od njih nisam vidio nikad ranije.

— Kamo idemo?

— Na krstarenje.

Brodić je usporio i s mosta se prosuo mlaz svjetla iz jakog reflektora. Vojnik mafije se odvezao i ustao; prošao je preko palube i sišao u donju kabinu. Evan ga je čuo kako govori preko internog telefona, ali su mu vjetar i valovi onemogućili da razazna riječi. Čovjek se vratio za nekoliko trenutaka; u ruci mu je pištolj, standardno ručno oružje, »colt« .45¹ automatik. Potiskujući paniku koju je osjećao, Kendrick se sjetio morskih pasa Katara i pitao se hoće li drugi Mahdi izvršiti smrtnu kaznu koja je donesena u Bahrainu. Ako će tako biti, Evan je odlučio isto kao u Bahrainu: borit će se. Bolje brzi, ekspeditivni metak u glavu nego mogućnost da se utopi ili ga raznesu morski psi ljudožderi Tihog oceana.

— Tu smo, kongresmenu — učtivo će mafioso.

— Gdje tu?

— Proklet bio ako znam. Neka vrst otoka.

Kendrick je zatvorio oči i opet stao disati ne drhteći. Omanski heroj je prevara, razmišljao je. On jednostavno nije htio umrijeti a, nastranu strah, postojala je i Khalehla. Ljubav koja ga je izbjegavala cio život, najzad ga je pronašla pa je svaki dodatni minut koji mu je dozvoljeno da živi minut nade. — Prema vašem izgledu, zaključujem da vam to nije potrebno — rekao je, pokazujuću glavom oružje.

— Ne, ne treba mi zbog vaše sile — odgovori mu čovjek Tajne službe, na jaslama viših ešalona podzemlja. — Ja ću vas razvezati, ali ako učinite neku naglu kretnju nećete stupiti na zemlju, *capisce?*

— *Molto bene*².

— Ne krivite mene, ja samo slušam svoje napute. Kad osiguravate uslugu, prihvaćate razumna naređenja.

Evan je čuo kvrcanje i osjetio kako mu široki kajiševi od tkanine olabavljaju oko ruku i nogu. — Je li vam palo na pamet da se možda više nikad ne bi vratili u San Diego da ste izvršili ta naređenja?

— Zacijelo — odgovori mu mafioso ovlaš. — Zato mi imamo Vipera u opačini. »Ljutica u opačini.«

¹ Kalibar 11,73 mm

² *Razumijete li? Vrlo dobro (tal.) (op. prev.)*

— Pretpostavljam da je »Viper«, Potpredsjednik.

— Da, i rekao je da je čuo to ime i da je ono uvreda. Možete li to zamisliti? Te jebonje su bili tako moralno izopačeni da su prisluškivali našu jedinicu.

— Zabezeknut sam — odgovori mu Kendrick i stade se nespretno dizati s metalne stolice, tresući rukama i nogama, vraćajući krvotok.

Jahta je kružila u nekoj uvali a onda je, polazeći i stajući, napokon pristala uz neko molo dugačko možda tridesetak metara, gdje su se s druge strane nalazila još tri čamca, manja ali snažnija, poskakujući na vodi. Zasjenjena svjetla u žicanim mrežama osvijetljavala su sidrišta u vodi. Dva su lika istrčala iz tame, sa suhog tla, i zauzela mjesta pored određenih pilona. Kapetan je stručno pristao uz molo zaštićeno automobilskim gumama; izbačeni su konopci. Konopac krme prebacio je mafioso, s oružjem u lijevoj ruci, dok je pramčani konopac izbacio jedini član posade. — *Van!* — viknuo je na Kendricka dok je jahta blago udarila u dok.

Evan je hodao otočnim molom prema terenu koji se spuštao i popločanoj stazi koja je također silazila. Mafioso je bio iza njega, Prošao je između dva znaka, oba oslikana rukom; bijela slova na smeđe bojadisanom drvu; svaki je znak bio oslikan ukusno, profesionalno. Znak slijeva bio je na Španjolskom, a onaj zdesna na engleskom.

PASAJE A CHINA

PROPIEDAD PRIVADA

ALARMAS

PROLAZ ZA KINU

PRIVATNO VLASNIŠTVO

ALARMI

Stanite tu — naredi mu čovjek iz Tajne službe. — Ne okrećite se. Gledajte ravno naprijed. — Kendrick je čuo zvuk nogu koje su trčale dokom, zatim tihe glasove, razgovjetne riječi izgovorene na engleskom, ali s hispanskim akcentom. Prenošene su instrukcije. — Okay — nastavio je mafioso. — Hodite stazom i skrenite prvom zdesna... Ne okrećite se!

Evan je poslušao, premda se s teškoćom uspinjao oštrim usponom; dugo putovanje jahtom, za koje je vrijeme bio vezan, otupilo mu je noge. Pokušao je pogledom prodrijeti kroz okolinu u polumraku. Zasjenjena svjetla s doka nisu mogla nadomjestiti male žute svjetiljke duž staze. Zelenilo je bilo bogato, gusto i mokro; posvuda su se dizala stabla visoka Šestsedam, pa deset metara, s gustim penjačicama koje su nicalle pored svakog ili trećeg stabla; grane su obavijale grane i debla. Grozdovi grmlja i travuljine uz stazu bili su precizno podšišani, pa su oblikovali identične visoke zidove što su sezali do pasa, a bili s jedne i druge strane staze.

Žuta svjetla na zemlji podijelila su se u dva niza paralelnih linija, jedna je vodila ravno naprijed i gore, a druga nadesno; Kendrick je skrenuo nadesno. Naprijed se staza izravnala i bila iskopana u brežuljku; vidljivost se povećala. Ravno ispred bila je drvena kućica; svjetlo se vidjelo kroz dva prozora s jedne i druge strane glavnih vrata. To, međutim, nije bila obična drvena kućica i Evan spočetka nije znao zašto to misli. Shvatio je to kad je prišao bliže. Bilo je to zbog prozora; nikad nije vidio takve prozore; iskošeno staklo bilo je debelo najmanje deset centimetara, poput dviju velikih pravokutnih prizmi koje broj svijeća unutrašnjeg svjetla povećavaju mnogo puta. A bilo je još nešto što je pratilo taj maštoviti dizajn. Prozori su bili neprobojni... s objiju strana.

— To je vaš apartman, kongresmenu — rekao je čovjek iz Tajne službe — »Vaša vlastita vila«, taj izraz to bolje opisuje, zar ne? Hodite tamo i otvorite vrata, nema ključa.

— Nema ključa?

— Iznenaduje vas, zar ne? — nasmijao se mafioso. — I mene je iznenadilo, sve dok mi čuvar nije objasnio. Sve je *electronica*. Ja imam mali uređaj, poput onoga za otvaranje vrata garaže, a kad pritisnem dugme dvije čelične motke izlaze iz okvira u vrata ili natrag. Tako i iznutra.

— S vremenom bih i ja to smislio.

— Vi ste sjajni, kongresmenu.

— Ne toliko sjajan koliko je trebalo — odgovori mu Kendrick, hodajući stazom prema vratima. Otvorio ih je. Oči mu je dočekaio prizor rustikalnog sjaja luksuzno namještenog planinskog boravišta u New Englandu; ni na koji način nije podsjećao na južnu Kaliforniju ili sjeverni Meksiko. Zidovi su bili od izbočenih, međusobno povezanih klada, dva debela prozora na svakom zidu; prekid u sredini stražnjeg zida bio je očito za kupaonicu. Vodio se računa o svemu: kuhinjski prostor nalazio se u desnom kutu, a tu je bio i ozrcaljeni bar; u lijevom kutu bio je kingsize¹ krevet a, ispred njega, bio je prostor za sjedenje s velikim televizorom i nekoliko prošivenih naslonjača.

— Vrlo ugodno — rekao je Bollingerov čuvar, ušavši u veliku, jedinu sobu, s oružjem stalno mada neupadljivo uperenim u Kendricka. — Jeste li za piće, kongresmenu? — upita ga, uputivši se prema zrcalu bara ugnutog u zid. — Ja ne znam za vas, ali ja bih mogao trgnuti jedno piće.

— Zašto ne? — odgovori mu Evan, razgledavajući sobu namještenu za sjeverniju klimu.

— Koje je vaše zadovoljstvo?

— Canadian i led, to je sve — rekao je Kendrick, oblazeći polako kuću i ispitujući joj unutrašnju konstrukciju, dok mu je ispraksirano oko tražilo propuste koji bi mu mogli značiti izbjavljenje. Nije ih bilo; kuća je hermetički podignuta, osigurana protiv bijega. Okviri prozora nisu bili pričvršćeni magnezijским čavlima u udubljenjima već s klinovima skrivenim ispod maltera; prednja su vrata imala unutrašnje baglame do kojih je nemoguće doprijeti osim sa snažnom bušilicom, i konačno, ušavši u kupaonicu, vidio je da je bez prozora, već su bila samo dva otvora pod rešetkama, svaki širok desetak centimetara.

Nešto je čudno, pomislio je Kendrick ali se nije mogao sjetiti nečeg određenog. Svjestan oružja u ruci čuvara, prošao je pored bara sa zrcalom i prišao tamno obojanom ovalnom stolu iz hrastovine, gdje se vjerojatno uslužuje s jelom. Nalazilo se dva, do dva i po metra ispred dugačke tezge u čijoj sredini je bio štednjak ispod niza ormarića. Sudoper i hladionik, odijeljeni drugom tezgom, bili su oslonjeni na desni zid. Što ga je tu uznemiravalo? Zatim je ugledao malu mikrovalnu pećnicu ugrađenu ispod posljednjeg ormarića s lijeve strane; opet je pogledao štednjak. To je to.

Električno. Sve je bilo na *elektriku*, a to je i bilo čudno. Onda se sjetio svjetiljaka na molu i žutih svjetala na tlu dužinom staze. Električna. Obilje *elektrike* na otoku udaljenom najmanje dvadeset ako ne i pedeset milja od kopna. Nije znao objasniti što to sve znači, ali je bilo nešto o čemu je trebalo da razmišlja.

Izišao je iz kuhinjskog prostora do prostora određena za sjedenje i odmaranje. Sjeo je, sada jedva svjestan svoje naoružane pratnje; svijest mu se bavila tolikim pitanjima, uključuju-

¹ Veće ili duže od uobičajenih dimenzija (*op. prev.*)

ći — bolno — Khalehlu u hotelu. Očekivala ga je prije više sati. Što radi? Što bi *mogla* učiniti? Evan je podigao čašu i popio nekoliko gutljaja whiskyja, zahvalan osjećaju topline koji ga je brzo obujmio. Bacio je pogled na Bollingerova čuvara koji je neusiljeno stajao pored obojenog hrastovog stola, s oružjem na stolu, ali pri rubu, blizu njegove slobodne ruke.

— U vaše zdravlje — rekao je čovjek iz mafije, podigavši čašu lijevom rukom.

— Zašto ne? — Ne uzvraćajući ljubaznost, Kendrick je opet popio gutljaj i opet osjetio brzo, toplo djelovanje whiskyja... *Ne!* To je prebrzo, preoštro, ne grije već *izgara!* Predmeti u sobi mu stadoše nestajali iz žarišta, pa se opet vraćati; pokušao je ustati, ali nije imao moć nad rukama ili nogama! Zurio je u mafiosa koji se bestidno cerio, pa odluči viknuti, ali ne bijaše zvuka. Čuo je čašu koja se razbila na tvrdom drvenom podu i osjeti strašnu težinu kako se naslanja na nj. Po drugi put te noći došao je mrak dok je on padao, padao u beskrajnu prazninu crnog prostora.

Čovjek iz Tajne službe je prišao konzoli intercoma¹ ugrađenoj u zid blizu bara sa zrcalom. Namrštivši se u mislima, pritisnuo je tri broja koja su mu rekli na brodu.

— Da, Kolibo? — odgovori meki muški glas.

— Vaš dječak opet spava.

— Dobro, spremni smo za njega.

— Moram upitati — sada će *capo* — zašto smo ga uopće doveli ovamo?

— Medicinski postupak, a taj se tebe ne tiče.

— Ja ne bih zauzeo takav stav, da sam na tvom mjestu. Nama se duguje a vi ste dužnici.

— U redu. Ako osoba ne boluje, postoje prihvatljive i neprihvatljive doze.

— Dvije umjerene primjene umjesto jedne prekomjerne?

— Tako nekako. Naš je doktor vrlo iskusan u tim stvarima.

— Ako je to onaj isti, neka ne bude na vidiku. On je na Kendrickovu popisu smrtnih kazni.... I pošaljite svoje hispanike, ja nemam ugovor za tegljenje tjelesa.

— MJ, još se nije vratio a sada su tri sata i petnaest minuta ujutru? — viknula je Khalehla u slušalicu. — Jesi li išta *saznao*?

— Ništa što ima smisla i rep — odgovori joj direktor Specijalnih projekata, tanka i umorna glasa. — Nisam ti telefonirao jer sam mislio da ćeš se malo odmoriti.

— Nemoj meni lagati, ujak Mitch. Nikao ti nije bio problem da mi kažeš da radim cijele noći. Radi se o *Evanu!*

— Znam, znam... Je li ti išta spomenuo da će se s nekim sastati u parku Balboa?

— Nije. Mislim da on ne zna ni što je to ni gdje je to.

— Znaš li ti?

— Dakako. Ovdje žive moji djed i baka, sjećaš li se?

— Znaš li mjesto koje se zove Balthazar?

— To je kafić za vrućoglavce, arapske vrućoglavce da budem preciznija, uglavnom za studente. Bila sam tamo jednom i više nikad. Zašto to pitaš?

¹ Interna komunikacija, kućni telefon (*op. prev.*)

— Dopusti mi da ti objasnim — sada će Payton. — Nakon tvog poziva prije nekoliko sati, telefonirali smo u Bollingerovu kuću kao Kendrickov ured, dakako — i rekli da imamo hitnu poruku za njega. Rečeno nam je da je otišao oko devet sati, što je bilo u suprotnosti s tvojom informacijom da se nije vratio do jedanaest.

U najboljem slučaju, vožnja od Potpredsjednikove kuće do vašeg hotela traje pola sata. Zato sam kontaktirao s Paprenjakom koji je strašno dobar u tim situacijama. On je ušao u trag svemu, uključujući tu i šofera Evanove limuzine... Naš je kongresmen zatražio da izađe kod parka Balboa, pa je Paprenjak učinio ono što zna i »prošušкао susjedstvo«, kako se izrazio. Ono što je saznao može se staviti u dva enigmatska zaključka. Jedan: čovjek koji pristaje Evanovu opisu viđen je kako šeta u parku Balboa. Dva: u Balthazaru je veći broj osoba izjavio da je taj isti čovjek s tamnim naočarima ušao u lokal i dugo stajao pored stroja za kavu, prije nego je otišao za stol.

— *Mitch!* — vrisnula je Khalehla. — Ja sada gledam u njegove tamne naočari! Na stolu su. Kadšto ih nosi po danu da ga ne prepoznaju, ali nikad noću. Kaže da noću privlače pažnju i ne vara se oko toga. Taj čovjek *nije* bio Evan. To je namještaljka. Oni ga negdje drže!

— Loptanje teškim loptama — tiho će Payton. — Moramo ući u igru.

Kendrick je otvorio oči kao osoba koja nije sigurna gdje je i u kakvu je stanju, pa čak ne zna je li budna ili spava. Postojala je samo smetenost, oblaci kaosa natjerivali su mu se u glavi, a ustrašujuća nesigurnost izazvala je potpunu tupost. Negdje je bila upaljena svjetiljka, njen je sjaj obasjavao strop. Pokrenuo je ruku, podigao je s nepoznatog kreveta u nepoznatoj sobi. Gledao je u obje ruke i dlanove, a onda je odjednom, brzo podigao lijevu ruku. Što se *dogodilo?* Zamahnuo je nogama preko kreveta i nesigurno ustao, osjećajući kako ga podjednako stežu i strah i znatiželja. Nestale su grube platnene hlače i košulja od gruba platna. Bio je odjeven u svoju odjeću! Modro odijelo, njegovo kongresno odijelo, kako ga je često spominjao šaleći se, odijelo u kojem je došao u posjet Bollingeru! I njegova bijela oksfordska široka košulja i prugasta regimentalna kravata, sve čisto, oprano i očišćeno. Što se dogodilo? *Gdje* je? *Gdje* je dobro namještena rustikalna koliba s isključivo električnim uređajima i udubljenim barom s ogledalom? Ovo je velika spavaća soba u kojoj nikad nije bio.

Polako, povrativši ravnotežu, stade se kretati po nepoznatom prostoru, dok se dio njega pitao da li sanja ili je prije prosanjao. Ugledao je par visokih uskih francuskih vrata; brzo im je prišao i otvorio ih. Vodila su na mali balkon dovoljno velik za dvije osobe koje piju kavu, ali ne veći od toga — za takav obred su na balkonu bili minijturni okrugli stol i dvije stolice od kovana željeza. Stajao je ispred ograde koja mu je dosizala do prsa i gledao na zamračeni teren, mračan osim praktički nepostojeće mjesečine i paralelnih linija žutih svjetala koja su se odvajala u raznim smjerovima... i još nešto. U daljini, osvjetljen prigušenim svjetlom reflektora bio je ograđeni prostor koji je nalikovao na ogromni žičani kavez. Unutar kaveza bili su blokovi masivne mašinerije, poneki sasvim crni i blistavi, a drugi kromirani ili srebrni, ali koji su se jednako svjetlucali na mjesečini pokrivenoj oblacima. Evan je usredotočio pažnju na taj prizor, a onda okrenuo glavu da sluša. Čulo se stalno, neprekinuto zujanje, pa je znao da je našao odgovor na pitanje koje ga je smelo. Nije morao potražiti znakove s riječima *OPASNOST visoka voltaža*; bili su tamo. Mašinerija zatvorena u žici bila je dio velikog generatora koji se nesumnjivo napajao gorivom iz orijaških podzemnih spremišta.

Ispod balkona je bilo popločano dvorište, najmanje osam metara od balkona ili više, što je značilo iščašeni zglob ili slomljenu nogu ako netko pokuša otići iz kuće na taj način. Kendrick je razgledao vanjske zidove; najbliža odvodna cijev s krova bila je na uglu zgrade, daleko izvan dosega, a nije bilo penjačica za pomoć u spuštanju, obični malter... Pokrivači!

Plahte! Čvrsto vezane mogle bi bjeguncu poslužiti da skoči s visine od samo tri do četiri metra! Ako *požuri...* Odjednom se ukočio i prekinuo razmišljati kako će pojuriti u sobu, do kreveta, jer se na desnoj stazi osvijetljenoj prizemnim žutim svjetlima pojavila figura s puškom preko ramena. Podigla je ruku, signal. Evan pogleda ulijevo; drugi je čovjek vraćao signal; patrole. Kendrick je privukao sat očima, nastojeći uhvatiti pogledom minutnu kazaljku u noćnoj tami. Ako bi mogao uočiti vremenske koordinate kretanja stražara, pa sve *pripremiti...* Opet je bio prisiljen zaustaviti planove koji su mu nicali u očajanju. Otvorila su se vrata spavaće sobe i tako je potvrđena zbilja koja je bila.

— Mislio sam da sam vas čuo kako hodate — rekao je agent Tajne službe iz redova mafije.

— Trebalo je da shvatim da su u sobi svi mogući prislušnici rekao je Evan, vrativši se s balkona.

— Vi i nadalje krivo zaključujete, kongresmenu. Ovo je gostinjska soba glavne kuće. Mislite li da bi ti ljudi slušali privatne razgovore svojih gostiju ili njihova potpuno prirodna ugađanja?

— Mislim da su na sve spremni. Inače, kako ste znali da sam ustao?

— Lako — odgovorio je mafioso i prišao ormaru s ladicama uz desni zid. S vrha komode je uzeo mali ravni predmet. — Jedan od ovih. To nabavljaju roditelji zbog djece. Moja sestra u New Jerseyu se ne miče bez ovih — nabavljaju se u parovima. Utisneš ga u jednu sobu, zatim u drugu i čuješ dijete koje plače. Dopustite mi da vam kažem da njena djeca mnogo plaču. Možeš ih čuti u Manhatanu.

— Vrlo poučno. Kad mi je vraćena odjeća?

— Ne znam. Hispanici su se brinuli o vama, ne ja.

— Imate li ikakvu predstavu o tome što su oni učinili, u što ste se upetljali? Oteli ste ne nepoznatog kongresmena, člana Predstavničkog doma, s istaknutom funkcijom u upravi zemlje.

— Dobri Bože, kad to vi govorite to zvuči kao da je netko oteo šefa sale u Vinnievoj Pasta Palace.¹

— Niste baš duhoviti...

— Ali vi jeste — prekinu ga čuvar, izvukavši automatik iz futrole preko ramena. — Osim toga vas i zovu, kongresmenu. Trebaju vas dolje.

— Recimo da odbijem poziv?

— Onda ću vam prosvirati rupu u trbuhu i nogom odgurati leš niz stepenice. Bilo ovako bilo onako, nije mi stalo. Ja sam plaćen za uslugu, a ne za garantiranu isporuku. Odlučite se, heroju.

Prostorija je bila prirodnjakov košmar. Glave ubijenih životinja visile su s bijelih štukaturnih zidova, a njihove lažne oči, gorljivo umetnute, odražavale su paniku neminovne smrti.

Stražar iz Tajne službe je otvorio vrata i kretanjem pokazao Kendricku da ude, pa ih za njim zatvorio, ostavši u hodniku. Čim je svladao prvotni val znatiželje, Evan je shvatio da iza velikog stola sjedi jedan čovjek, kojemu se jedino vidio stražnji dio glave. Nekoliko trenutaka pošto su se vrata zatvorila, a kao da se želi uvjeriti da su sami, čovjek se okrenuo na stožernoj stolici s prstenom.

¹ Lanac američkih restorana gdje uslužuju isključivo s tjesteninom (<op. prev.)

— Mi se dosad nismo upoznali, kongresmenu — započe Crayton Grinell, svojom mekanom, ugodnom, pravničkom kadencom — a bez obzira na to kako se to doimalo neuljudnim, ja ću radije ostati bez imena... Molim vas, sjednite. Nema razloga da vam bude neudobnije nego je potrebno. Zbog toga vam je vraćena vaša odjeća.

— Držim da je moja odjeća dobro poslužila svrsi na nekom mjestu koje se zove park Balboa. — Kendrick je sjeo u kapetansku stolicu ispred stola; sjedalo je bilo prekriveno leopardovim krznom.

— Omogućavalo nam je opcije, da — suglasi se Grinell.

— Vidim. — Evan je odjednom prepoznao jasan glas koji je već čuo. Bio je to glas s trake koju je snimio plavokosi Evropljanin. Čovjek ispred njega bio je iščezli Crayton Grinell, odvjetnik odgovoran za opće klanje na Cipru, ubojica državnog sekretara. — Ali budući da ne želite da znam tko ste, treba li da zaključim kako bi me jedna od tih opcija mogla vratiti u San Diego.

— Sasvim moguće, ali moram naglasiti dio koji u to sumnja. Iskren sam s vama.

— To su bili i vaši prijatelji u Bollingerovoj kući.

— Uvjeren sam da su bili, a isto i vi.

— Da li ste to morali učiniti?

— Učiniti što?

— Ubiti jednog starca.

— Mi nemamo ništa s tim! Osim toga, on nije mrtav.

— Bit će.

— A tako i svi mi jednog dana... To je bio bezrazložno glup postupak, jednako glup kao nevjerovatne manipulacije njenog muža kroz Ziirich. Mi možemo biti svašta, kongresmenu, ali nismo glupi. Međutim, gubimo vrijeme. Vanvlanderrenovi su otišli, a sve što se dogodilo otišlo je s njima. Nekadašnjeg »doktora Lyonsa« više nitko neće vidjeti a...

— Ja ga hoću! — provali iz Kendricka.

— Ali smo ga mi uzeli i *on* je dobio najtežu kaznu koju sud može izreći.

— Kako mogu biti siguran u to?

— Kako možete sumnjati u to? Da li bi Potpredsjednik, da li bi itko od nas mogao trpjeti takvu povezanost?... Mi duboko žalimo što se dogodilo gospodinu Weingrassu, ali mi s tim nemamo nikakve veze. Ponavljam, doktor i Vanvlanderrenovi su otišli. To je zatvorena knjiga, možete li to prihvatiti?

— Je li bilo potrebno drogirati me i dovući ovamo da bi me se uvjerilo?

— Nismo vas mogli ostaviti u San Diegu da govorite ono što ste govorili.

— Onda, o čemu sada govorimo?

— Druga knjiga — odgovori mu Grinell, nagnuvši se naprijed. — ' Želimo je natrag, a u zamjenu — vi ste slobodni. Bit ćete vraćeni u svoj hotel u svojoj odjeći i ništa se nije izmijenilo. U Zurichu je jutro; kreditna linija u iznosu od pedeset milijuna dolara može biti otvorena na vaše ime.

Zabezекnut, Evan je nastojao ne pokazati zapanjenost. — Druga knjiga?... Nisam siguran da vas slijedim.

— Varak ju je ukrao.

— Tko?

— Miloš Varak!

— Evropljanin?... — Naglo prepoznavanje tog imena učinilo je svoje, pa je nehotice izgovorio tu riječ. To je bio taj Miloš.

— Inver Brassov, vrlo profesionalni, vrlo mrtvi lakej.

— Inver tko?

— Oni koji vas promoviraju, kongresmenu. Valjda ne mislite da biste sami došli tamo gdje jeste?

— Znao sam da me netko gura...

— *Gura?* Katapultira je bliža riječ... Luđaci koji se upliću! Oni nisu shvatili da je jedan od njih bio jedan od nas.

— Što vas navodi na pomisao da je Evropljanin... da je taj Varak mrtav? — upita ga Evan, da bi barem dobio nekoliko trenutaka potrebnih da bi se prilagodio otkrićima koja su ga brzo zapljuskivala.

— To je bilo u novinama — nije mu spomenuto ime, dakako, ali prije nego je umro, bio je negdje drugdje, s nekim drugim koji je radio za nas. *Morao* je biti ili nikad ne bi stigao do aerodroma... On je to *ukrao*.

— Tu drugu knjigu? — upita Kendrick oklijevajući.

— Industrijska kodirana knjiga, bez značaja za ikog osim za izabranu nekolicinu.

— A vi mislite da je ja imam.

— Ja mislim da vi znate gdje je.

— Zašto?

— Zato jer je Varak u svojoj gorljivosti mogao pogrešno povjerovati da bi trebalo da je u vašim rukama. Više nije mogao imati povjerenja u Inver Brass.

— Zato jer je saznao da je jedan od njih također jedan od vas.

— U suštini, da — odgovori mu Grinell. — Samo iznosim hipoteze, dakako. To je profesionalna navika, ali mi je godinama dobro služila.

— Ne ovog puta. Ja ne znam ništa o tome.

— Ja na vašem mjestu ne bih lagao, kongresmenu. Takvo je ponašanje u svakom slučaju nekorisno. U ovo vrijeme postoje toliki načini za razvezivanje usta i mozga.

Ne smije dopustiti droge! Pod njihovim će utjecajem sve otkriti, potpisat će Khalehlinu smrtnu osudu i prinositeljima dati sve informacije koje su im potrebne da bi podigli svoje pojedinačne dimne zavjese a u drugim slučajevima iščezli.

— Slušajte me — sada će Evan čvrstim riječima, naslonivši se i prekrživši noge, zureći u Grinella. — Vi možete misliti što vam drago, ah ja ne želim mjesto potpredsjednika, ja želim kreditnu liniju od pedeset milijuna dolara u Zurichu. Jesam li dovoljno jasan?

— I jasan i sniman, dakako.

— Dobro, *fino!* Snimajte sve i stavite to na videotraku...

— Ali, vidite, to već je — prekinu ga pravnik.

— Izvrsno! Znači da smo obojica u istoj vreloj kupelji, je li tako?

— Ista kupelj, kongresmenu. Dakle, gdje je knjiga?

— Nemam ni najnerazgovjetniju predstavu o tome, ali ako mi je Varak to poslao, ja znam kako ću doći do nje... Telefonirat ću u svoj ured u Washingtonu i reći sekretarici Annie O'Reilly, da je pošalje noćnim ekspresom kamo god vi kažete.

Dvojica pregovarača su zurila jedan u drugoga, a da nijedan ni za sekundu nije oborio pogled. — To je pravedno rješenje — Grinell će, konačno.

— Ako možete naći bolje, upotrijebite ga.

— To je još pravednije.

— Jesam li se ukrcao?

— Ukrcali ste se i na putu ste za Zürich — odgovori Grinell, nasmiješen. — Čim sredite neke stvari na vašem rasporedu, kao Chicago.

— Telegram će otići ujutru. Uredit ću da ga O'Reilly uputi iz ureda.

— S kopijom za našeg uvaženog Potpredsjednika, dakako.

— Dakako.

Predsjednik vijeća prinosnika je čujno uzdahnuo, ugodno. — Oh, kako smo svi potkupljivi — rekao je. — Vi, na primjer, kongresmenu, vi ste svežanj kontradikcija. Vaša javna persona ne bi nikad prihvatila naš dogovor.

— Ako je to zbog vaše videotrake, dopustite mi da nešto kažem. Gorio sam i učinio sam najbolje što sam mogao u Omanu jer su me oni bacili u plamen, ubivši mnogo mojih prijatelja. Ja ne vidim kontradikciju u tome.

— Tako je snimljeno, kongresmenu Kendrick.

Odjednom, bez ikakva nagovještaja, kombinacija nekakvih signala razbila je mirni sastanak. Na konzoli radiotelefona na stolu stade bljeskati jarko crveno svjetlo, a prigušeni zvuk sirene navirao je negdje iz štukaturnog zida, vjerojatno iz usta mrtve životinje. Netko je treskom otvorio vrata i pojavila se visoka figura dobro pocrnjelog kapetana jahte.

— Što to *radiš*? — zagrmio je Grinell.

— Izbaci taj prdac odavde — vikao je jedriličar. — Od početka sam mislio da je on stupica i nisam se prevario! Vladini ljudi koje je uputio Washington preplavili su Bollingerovo imanje tražeći ga, ispitujući svakoga kao da je policijska poredaljka.

— Što?

— Mi s tim izlazimo na kraj, ali imamo veći problem. Knjiga! Bollingeru su telefonirali. Ona je kod kurvina *odvjetnika*!

— Zaveži! — naredio mu je Grinell.

— On govori o deset milijuna, za koje mu je rekla da joj je njen Andy-dječak obećao. Sada ih *hoće*!

— Rekao sam ti da *zavežeš*!... Što si htio reći kazavši da federalni ljudi svakog ispituju?

— To što sam rekao. Ne samo da ih peku na žaru, već imaju i naloge za pretres. Neće ništa pronaći, ali ne zbog svoje nemarnosti.

— U kući *Potpredsjednika*? To je *nečuveno*!

— Igraju vješto. Govore Bollingeru da ga štite od njegovih podređenih. Ali mene neće nitko uvjeriti. — Jedriličar se okrenuo Evanu.

— Tog su kurvina sina uputili da nas uhvati u zamku. Riječ heroja protiv riječi sviju!

Grinell je zurio u Kendricka. — Ne može biti riječi heroja ako ne bude heroja... *Adiós*, kongresmenu. — Grinell je dodirnuo dugme sa strane stola i opet su se otvorila vrata velike sobe pune mrtvih životinja. Mafioso je ušao oprezno, gurajući oružje naprijednatrag.

— Odvedi ga — naredio je odvjetnik. — Meksikanci će ti reći kamo... Zaista ste me namagarčili, kongresmenu. Upamtit ću lekciju. Čuvaj se uvjerljivih filozofirajućih svrziman-tija.

Dok su hodali stazom osvjetljenom žutim svjetlima, šum valova koji su udarali u stjenovitu obalu otoka bio je sve glasniji. Tamo naprijed su završavala prizemna svjetla, a bijela je ograda bila jasno uočljiva između posljednjih kupolastih svjetiljki, gdje je žuto svjetlo osvjetljavalo slova dvaju natpisa na bijeloj prepreci. Kao i prije, lijevi je natpis bio na Španjolskom, a desni na engleskom.

Peligro!... Opasnost!

Iza prepreke bio je rt koji se nadvio nad morem. Ljutite vode su bljeskale na isprekidanoj mjesecini, a zvuk valova koji su se samoubilački razbijali o stijene bio je zaglušujući. Kendricka su vodili na izvršenje smrtne kazne.

Džepovi uspjenušane pare bljuvali su sa stijena rta iznad Tihog oceana. Evan je potiskivao paniku, sjećajući se dogovora sa samim sobom: neće umrijeti pasivno; neće ga ubiti bez borbe, ma kako se činila jalovom. I napori očajnika pretpostavljaju barem neku izvanjsku mogućnost preživljavanja, a svoj je odrasli život proveo proučavajući složenost pojedinosti. Svuda oko njega bile su tropske povijuše, debele i snažne od vlage i vjetrova koji su im stalno napadali debela. S obje strane niza žutih svjetiljaka bila je bogata vegetacija a među travuljinom rahla mokra zemlja, blato koje nikad nije znalo za trenutak suhoće. Meksikanac koji je vodio mafiosa do terena za ubijanje bio je oklijevajući partner u ubojstvu. Glas mu je bio sve slabiji što su se više približavali posljednjim stepenicama pred bijelom preprekom.

— *Al frente, al frente!* — nervozno je uzviknuo. — *Adelante!*¹

— Ili preko nje ili oko nje, kongresmenu — rekao je čovjek iz Tajne službe, hladnim tonom profesionalca koji vrši svoj profesionalni posao, netko kome život i smrt ništa ne znače

— Ne mogu — odgovori mu Kendrick. — Previsoko je da bih preskočio, a sa strane je nekakva bodljikava žica.

— Gdje?

— Ovdje. — Kendrick je pokazao u tamno raslinstvo.

— Ja ne vidim...

Sad! vrisnuo je tihi glas u Evanovu vratu. Strelovito se okrenuo, obje su mu ruke poletjele prema velikom prijetećem oružju koje je zgrabio i okrenuo ustranu odgurnuvši ga istovremeno dok je svinuo mafiosov zglavak i prasnuo ramenom u čuvarova prsa; sad je pištolj povukao prema sebi, i očajnički, sa svom snagom koja je bila u njemu, izbacio je čovjeka iz ravnoteže u grmlje i mokru zemlju. Pištolj je opalio a eksplozija se stopila sa zvukom valova koji su dolje zapjenušano napadali stijene. Kendrick je odbacio oružje na mokru zemlju a, oslobodivši desnu ruku, zgrabio je blato i nabacio ga u lice mafijašu i nabio mu ga u oči.

Stražar je nešto bijesno grgljao, pokušavajući istodobno očistiti oči i zgrabiti pištolj sa zemlje, i osloboditi se Evanova stezanja.

Kendrick je ostao nad ubojicom koji se svijao i mlatarao oko sebe, opetovano ga udarao koljenom u prepone a desnom rukom stalno grabio zemlju i nabijao je u mafiosovo lice i oči. Člancima je udario u neki tvrdi, narošvani predmet — *kamen!* Bio je gotovo prevelik za njegove panično raširene prste, ah ništa, *ništa* ga ne bi moglo zaustaviti, Napevši mišiće koje nije vježbao mjesecima, nategnuvši ih kako već nije učinio godinama, zadržavajući grčevite napade ispod sebe, povukao je teški škrbasti kamen iz blata, podigao ga i svom snagom ga tresnuo u glavu svog namjeravanog ubojice. Ubojicačuvar se otromboljio, a tijelo mu utonulo u mokro žbunje i mekanu zemlju.

Evan je zgrabio pištolj i strelovito pogledao u Meksikanca. Hispanik, čekajući da vidi tko će živjeti a tko umrijeti, bio je metrima udaljen u izmagličastoj zasjenjenoj travurini. Čučao je, leđima okrenut žutom svjetlu. Ustao je i udario ga nogom, razbivši ga. Vidjevši preživjelog, okrenuo se i stopalima zakopao u stazu, spreman da pobjegne.

— *Stani!* — viknuo mu je Kendrick bez daha. Skočio je i izvio se iz raslinstva uz stazu. — Stani ili ću te ubiti! Mislím da ćeš to dobro razumjeti.

Meksikanac je stao i polako se okrenuo, suočivši se s Evanom. — Ja u tome ne sudjelujem, señor — rekao je na iznenađujuće jasnom engleskom.

— Hoćeš reći da ti ne potežeš obarač već im samo kažeš gdje ga *oni* mogu potegnuti!

— Ja nisam dio toga — ponovi čovjek. — Ja sam ribar ali takva su vremena da na brodovima nema poštene zarade. Ja zaradim svoje pesose i odlazim kući svojoj obitelji u El Descanso.

— Želiš li opet vidjeti svoju obitelj?

— *Si*, veoma — odgovori mu Hispanik, kojemu su se usne i ruke tresle. — Ako je to ovo što se događa, ja se više neću vratiti ovamo.

— Govoriš mi da se nije dogodilo nikad prije?

— Nikad, señor.

— A kako si onda znao put! — uzviknu Kendrick nadjačavajući šum vjetra i valova koji su praskali na obali. Povratio je dah, postupno svjestan blata koje ga je pokrivalo i bolova u cijelom tijelu.

— Nas dovode ovamo i daju nam karte otoka koje moramo sasvim naučiti u roku od dva dana ili nas šalju kući.

— Zašto? Za višestruka umorstva?

— Rekao sam vam ne, señor. Ovo su vode droge — *narcoticos* i vrlo su opasne. Meksičke i američke patrole mogu se brzo pozvati, ali ipak otok treba čuvati.

— Brzo pozvati?

— Vlasnik je moćan čovjek.

— Da li se zove Grinell?

— Ne znam, señor. Sve što znam to je samo otok.

— Govoriš tečno engleski. Zašto prije nisi govorio engleski? Evan pokaže na mrtvog mafijaša. — *S njim!*

— Ja to opet kažem, ja nisam htio biti dijelom toga. Rečeno mi je kamo da vas odvedem, ali kako smo bili bliže počeo sam shvaćati... Nikakav dio, señor. Ali ja imam svoju obitelj u El Descanso, a ljudi koji ovamo dolaze vrlo su moćni.

Evan je zurio u čovjeka u nedoumici. Bilo bi lako, tako lako okončati mu život i ukloniti rizik, ali postoji i odsjaj jedne mogućnosti da preplašeni Meksikanac nije lažov. Kendrick je znao da pregovara o svom životu, ali je postojao još jedan Život, pa je to pregovore činilo lakšim. — Ti razumiješ — rekao je, privukavši se bliže čovjeku, podižući glas da bi ga se jasno čulo — da ako se vratiš dolje u kuću bez *njega* a on se ne pojavi ili mu nađu mrtvo tijelo, ili ovdje ili isprano na stijenama, nećeš imati nikakve nade da preživiš. Ubit će te. Ti to razumiješ, zar ne?

Meksikanac je dvaput kimnuo. — *Si*.

— Ali ako te ja ne ubijem, imaš šansu, zar ne? — upita ga Evan, podigavši mafiosovo oružje. Član osoblja je zatvorio oči i jednom kimnuo. — Dakle, nije li u interesu tebi i tvojoj obitelji u El Descanso da mi se pridružiš?

— *Si*. — Meksikanac je otvorio oči. — Pridružim vama u čemu?

— Da odemo odavde — *dalje* odavde. Dolje kod doka blizu spremišta za plin ima čamac. Dovoljno je velik za naše putovanje.

— Oni imaju druge čamce — prekinu ga krvnikov vodič. — Oni idu brže od vladinih čamacu koji progone drogu, a tu je i helikopter s jakim reflektorima.

— *Što?* Gdje?

— Dolje na plaži s druge strane otoka. Tamo je betonirano pristajalište... Jeste li vi pilot, seňor?

— Htio bih da jesam. Kako se zoveš?

— Emilio.

— Ideš li sa mnom?

— Nemam izbora. Źelim otići odavde kući svojoj obitelji pa prijeći u grad u brdima. Inače ja umirem a oni ostaju gladni.

— Upozoravam te, ako mi dadeš razlog da pomislim kako lažeš više nikad nećeš vidjeti El Descanso *ili* svoju obitelj.

— Shvaćeno.

— Ostaj uz mene... Prvo moramo pregledati svog krvnika.

— Vašeg *što*, seňor?

— Svog prijatelja krvnika. Hajdemo! Moramo mnogo toga učiniti a nemamo mnogo vremena za to.

— Do čamca?

— Ne još — odvrati Kendrick, kojemu je nejasan, fragmentirani plan dolazio u žarište — Mi ćemo rastepsti ovaj prokleti otok. Ne samo za tebe i mene već za svakoga. *Svakoga...* Postoji li neka alatnica, mjesto gdje drže stvari kao što su lopate, pijuci, škare za živicu i takve stvari?

— *Mantenimiento*¹ — odgovori mu Emilio. — Za vrtlare, premda često zahtijevaju da im pomažemo.

— Najprije ćemo stati, a onda ćeš me odvesti tamo — nastavi Evan, pa nespretno i u bolovima potrči natrag do mrtvog mafijaša.

— Dođi ovamo!

— Moramo biti oprezni, seňor!

— Znam, stražari. Koliko ih ima?

— Po dvojica uz svaku od četiri obale gdje se može iskrcati i uz molo. Desetorica u svakoj smjeni. Svi nose radioalarmne uređaje s kojima mogu uključiti *sirene* — vrlo jake sirene.

— Koliko traju smjene? — upita Kendrick, sagnuvši se nad tijelom čovjeka iz Tajne službe.

— Dvanaest sati. Dvadeset *guardas*² i Četiri *jardineros*.³ Oni koji nisu na dužnosti nalaze se u, kako to oni zovu, »kasarni«. To je duga zgrada sjeverno od glavne kuće.

¹ *Održavanje* (španj.) (op. prev.)

² *Stražara* (španj.) (op. prev.)

³ *Vrtlara* (španj.) (op. prev.)

— Gdje je oruđe?

— U metalnoj garaži pedeset metara južno od *generadora*.

— Generator?

— *Si*.

— Dobro. — Evan je izvukao mafijaševu lisnicu i crnu plastičnu identifikaciju, zatim je prošao kroz džepove mokre od blata, pronašavši nešto više od tisuću dolara, što mu nesumnjivo nije potjecalo od federalnog platnog spiska. Konačno, izvukao je mali elektronski »ključ« koji otpušta čunjeve i otvara vrata kućicečelije u šumi. Hajdemo — ponovio je, teško ustavši s mekane, mokre zemlje i travuljage.

Krenuli su stazom uz žute prizemne svjetiljke.— *Uno momento!* — prošapće Emilio. — Svjetla. Razbijajte ih, señor. Što je više mraka, za nas je bolje.

Evan i Meksikanac su trčali od jedne do druge svjetiljke i razbijali ih, sve dok nisu stigli do staze koja je vodila prema kućici. Ovim putem! — naredi mu Kendrick, trčeći ispred svjetala. — Zaboravi na svjetla. Porazbijat ćemo ih kad se budemo vraćali.

— *La cabana?*¹

— Požuri! — Opet je jako pojačani mlaz svjetla iz debelih koso rezanih stakala osvjetljavao čistinu ispred male, čvrste kuće. Evan se približio vratima i pritisnuo zeleno dugme na elektronskom ključu. Čuo je zasune kako se vraćaju u zid; okrenuo je ručicu i ušao.

— Dođi ovamo — pozvao je Emilija. Meksikanac je učinio kako mu je rečeno a Kendrick je zatvorio vrata, pritisnuvši crveno dugme.

Potrčao je do kuhinjskog dijela i otvorao ladice i ormariće jedan za drugim, odabirući predmete koji su mu se učinili korisnim: baterijsku svjetiljku, veliki nož za sjeckanje i nekoliko manjih noževa, mesarski nož, tri male limenke »sterno«¹, kutiju dugačkih šibica, lovačkih — obloženih parafinom i kutiju presavijenih kuhinjskih krpa. Uzeo je jedan od noževa i dao ga Emiliju s ručkom prema Meksikancu. — Nadam se da ovo nećeš morati upotrijebiti, ali ako moraš, nemoj promašiti.

— Ima ljudi koje ne bih mogao ubiti a da ih prije ne pokušam privesti razumu, jer su oni očajni kao i ja u potrazi za namještenjem. Ali postoje i drugi, oni koji su ovdje najduže, a s njima ne bih imao takvih problema.

— *Prokletstvo*, ne smiješ imati *nikakvih* problema! Ako netko digne jednu uzbunu...

— *Nikakav* alarm neće dići moji prijatelji, señor, ne ako znaju da sam to ja, Emilio. Osim toga, većina ih je u »kasarni«, spavaju. Na noćne patrole šalju *veteranos*; noću se boje motornih čamaca.

— Bit će bolje da se ne varaš. Uzmi nekoliko kuhinjskih krpa, i šibice. Požuri!

Uzevši preostale predmete i stavivši ih u džepove, Kendrick je mesarski nož ostavio za kraj. Zgrabio ga je i pošao do konzole intercoma na zidu i, stojeći sa strane, zarezao u stražnji dio uređaja, pa ga izvukao iz udubljenja u zidu. — Pođi do onih dviju svjetiljki — rekao je Meksikancu. — Razbij ih. Ja ću se pobrinuti za svjetla štednjaka i svjetlo na drugoj strani prostorije.

Za manje od minute dvojica očajnih bijahu na stazi, a prethodna jako osvjetljena čistina ispred kuće sada je bila avetinjski mračna.

— Alat, vrtlarski alat. Tamo me odvedi.

¹ *Kućica, koliba* (španj.) (op. prev.)

— *Con mucho cuidado!*¹ Moramo biti oprezni dok prolazimo pored glavne kuće. Mi ćemo ugaziti svjetla samo tamo gdje ja kažem. Oni s drugog kata u kući mogu opaziti da nisu upaljena svjetla, pa će biti uzbune. Ako bude patrola, pustite da ih najprije ja osmotrim.

Razbijali su žuta svjetla sve do hrbata ispred ravnog terena glavne kuće. Meksikanac je odjednom zgrabio Kendrickovu ruku i povukao ga kroz grmlje uz stazu, zatim mu je stegnuo rame i povukao ga dolje; poruka je bila jasna: sagni se i budi miran. Stražar, s puškom preko ramena, prošao je pored njih stazom ali u suprotnom smjeru. — A sada brzo, señor! Više nema nikoga do stražnje *galerie*² gdje piju vino i dime ribu!

Veliko dvorište s rupom za barbecue³, pomisli Evan, slijedeći Emilija kroz zeleni gustiš. Kružili su dolje i oko kuće, kad je Evan začuo drugi zvuk. Bio je to veliki generator koji je stalno šumio, u niskom tonu, avetinjaski.

Opet je Meksikanac stegnuo Evanovo rame, ali sada jače, drhtavom rukom. Opet su čučnuli u travuljinu iza dugog podšišanog zida živice. Naprijed, s lijeve strane, iznad živичne granice staze, stražar je nešto čuo ili vidio. Gornji dio tijela mu je bio vidljiv zbog sjaja žutih svjetala; brzo je krenuo naprijed, skinuvši pušku i uperivši je ispred sebe. Išao je ravno prema njima, a onda je udaljen niti pola metra s cijevi puške zakačio grmlje.

— *Quién es?*⁴ — uzviknu patrola.

Odjednom, odskočivši poput divlje mačke, Emilio je zgrabio pušku i povukao stražara kroz zelenilo. Začu se jako ispuštanje zraka što je presjeklo početak krika; čovjek je pao u zelenilo, donji dio vrata bio je krvava masa. Nož je bio u Emiliovoj desnoj ruci.

— Dobri Bože! — prošaptao je Evan dok su on i Meksikanac vukli tijelo dalje u gustiš

— Nisam imao problema s ovim *perro*!⁵ — primijeti Emilio. Ovaj je pas razbio glavu dječaku, mladom vrtlaru koji mu nije htio ugoditi, ako me razumijete, señor.

— Razumijem, a razumijem i to da si nam sad spasio živote... Čekaj tren! Puška, njegova kapa. Možemo uštedjeti vrijeme! Ovdje nema uniformi, samo radna odjeća — oružje je uniforma. Stavi kapu i objesi pušku preko ramena. Onda odšetaj tamo a ja ću se držati tebe što budem mogao bliže. Ako je brže da sam idem stazom, ti se pobrini da bude čista!

— *Bueno*⁶ — rekao je Meksikanac, dohvativši kapu i oružje. Ako me zaustave reći ću da me ovaj *perro* prisilio da ga zamijenim satdva. Smijati će se ali nitko neće posumnjati... Idem. Budite blizu a kad vam kažem izađite iz grmlja i hodajte uz mene. Ne ispred i ne odostraga, već uz mene. Govorite li španjolski?!

— Ne dovoljno dobro da bih s nekim razgovarao.

— Onda ne govorite ništa. Blizu mene! — Emilio je izišao kroz živicu, s puškom oko ramena, pa krenuo stazom. Udarajući po isprepletanom grmlju, Kendrick je činio što je mogao da održi korak, ali bi često šaptao Meksikancu da uspori korak. Jednom, na mjestu koje se ispriječilo osobito neprodornim gustišom, Evan je izvadio mesarski nož iz pasa i stao sjeći gustu mrežu tropskih povijuša, ali je ubrzo čuo Emilija kako mu viče ispod daha. *Silencio!*⁷... — Onda je čuo drugu komandu: — Sada, señor! Izađite i hodajte sa mnom. *Brzo!*

¹ *Veoma pažljivo!* (španj.) (op. prev.)

² *Prostorija, hodnik* (španj.) (op. prev.)

³ *Roštilj* (amer.španj.) (op. prev.)

⁴ *Tko je?* (španj.) (op. prev.)

⁵ *Psina, paščina, nevaljalac* (španj.) (op. prev.)

⁶ *Dobro* (španj.) (op. prev.)

⁷ *Tišina, tiho* (španj.) (op. prev.)

Stigli su do uleknutog dvorišta od cigle, do istog onog dvorišta u koje je Kendrick gledao s malog balkona gostinjske sobe. Sjetio se kako su dvojica stražara signalizirali jedan drugome sa suprotnih staza. Meksikanac, koji je sada gotovo preuzeo inicijativu, zgrabi Evanovu ruku i kimnu nalijevo, pa se dadne u trk. Utrčali su u spuštenu dvorište, koje je bilo mnogo veće nego je Kendrick mislio; prostiralo se cijelom dužinom kuće. Trčali su uz kuću pored balkona, pa zatim uspinjućom lijevom stazom žutih svjetala, sve do ravnog terena koji je graničio s visokom travom. Bila je to uzvisina iznad oceana i dviju plaža odijeljenih stjenovitim obalom udaljenom možda dvjesto metara.

S te pogodne točke, mogao se vidjeti veliki dio stražnjeg dijela otoka na sporadičnoj mjeseci. Ravno zdesna, na udaljenosti ne većoj od trista metara i sav ispran svjetlom reflektora, nalazio se ogromni generator. Iza ograđena dijela bili su nejasni obrisi duge, niske zgrade. Emiliova »kasarna«, pretpostavi Evan. A onda, daleko ispod, nešto iznad plaže na desnoj strani, bio je veliki betonirani dio, helidrom, na kojemu se odmarao veliki vojni helikopter — obojan u civilne boje s meksičkom identifikacijom ali američki vojni helikopter.

— *Dođite!* — prošaptao je Emilio. Meksikanac je pošao niz tamnu, neosvjetljenu stazu usječenu u šumi, šumski put koji se koristi samo na svjetlu dana. Šum vjetra i urlanje valova gotovo su sasvim iščezli.

Metalna »garaža« o kojoj je Emilio govorio bio je prikladan opis. Bila je to ružna masa navoranog aluminijske, u kojoj je bilo nekoliko traktora, raznih šišača trave s pogonom na naftu, raznih pila i strojeva za podrezivanje, ali ništa od toga nije bilo korisno zbog buke koju bi neminovno izazvali. Na zidu sa strane i na podu, međutim, bilo je praktičnijih predmeta. Tu su bili nizovi kanti s benzinom, a gore, na kukama, visile su sjekire, rezači žice s dugačkom drškom, mačete, kose, kratke sjekire i teleskopski rezači grana s gumenim ručkama — sve alat koji je bio potreban da se zadrži širenje tropskog bujnog zelenila, koje napreduje nevjerojatno brzo.

Odlučivanje je bilo jednostavno i instinktivno. Mesarski je nož ustupio mjesto mačeti i sjekiri — i za njega i za Emilija. Njima su dodali rezače žice, jednu punu kantu benzina i rezač grana koji je s produžetkom dug preko tri metra. Sve drugo što su ponijeli iz rustikalne kućice ostalo im je u džepovima.

— Helikopter! — rekao je Kendrick.

Istrčali su iz vrtlarskog skladišta i stigli do prvog zemljanog puta, oprezno držeći i noseći alat, u rukama, džepovima, za pašom, ispod stegnutih ruku. Emilio je vodio; obojica su utrčali u graničnik od visoke trave pa se probijali prema uskoj stazi koja ide preko brežuljka. Sagnuti, trčali su sjevernim putem, pa zatim sišli s njega i stali se spuštati prema betoniranoj površini, pristajalištu za helikopter.

Veliki prebojani vojni helikopter stajao je kao šutljiva neman spremna da udari na neprijatelja kojeg samo ona može noću vidjeti. Nategnuti teški lanci bili su omotani za čelične stupove u betonu na rubovima betonirane plohe; nikakva nagla oluja s mora ne bi mogla pokrenuti helikopter ukoliko nije tako jaka da ga razbije u komade. Kendrick se približio ogromnoj mašini dok je Emilio ostao u travi pored puta pazeći. Evan je proučavao letjelicu imajući samo jednu misao na pameti: imobilizirati ga, ali to učiniti tako tiho da se s mjesta akcije ni glasni dah ne prenese mirnim otočnim brežuljkom. Nije mogao upotrijebiti ni baterijsku svjetiljku; u mraku bi stražari opazili snop svjetla... *Kablovi*. Na vrhu ispod rotorskih sječiva i u repu. Uhvatio se za ručku vrata pa za okvir prozora i uspeo se ispred letačke kabine, dok su mu škare za žicu s dugačkom ručkom virile iz džepa hlaća. Za nekoliko sekundi se uspeo preko nakošena vjetrobrana na vrh trupa; nesigurno, oprezno, na rukama i koljenima, približio se bazi mašinerije rotora. Izvukao je rezače žice, ustao i za tri minute presjekao kablove koje je mogao vidjeti na tamnom noćnom svjetlu.

Zvižduk je bio oštar i kratak! Emiliov signal. Stražar je došao do kreste brežuljka i za nekoliko minuta će stići do pristajališta helikoptera iznad plaže. Inženjer u Kendricku nije bio zadovoljan. Je li imobilizirao letjelicu ili je samo ranio? Mora dopuzati do repa. To je sjedište kontrole u ovo doba mehanike kad svaka leteća mašina ima rezervni mehanizam za slučaj lošeg funkcioniranja za vrijeme leta. Otpuzao je prema repu što je brže mogao a da ne riskira ravnotežu i pad, pad s visine od sedam metara na betonsku ploču. Najzad je došao do iskošena repa ali nije mogao ništa vidjeti; sve je u metalnom kućištu, ne, nije *sve!* Zajašivši elegantno tijelo i držeći se istodobno za rep koji se izdizao, nagnuo se i ugledao dva kabela nalik uzetima kako se razdvajaju u desni eleron. Radeći kao pomaman, dok mu se znoj kotrljao niz blistavi metal, osjetio je kako rezači žice obavljaju svoj posao. U to više nije moglo biti sumnje jer je kabel na vrhu odjednom olabavio. Ali nenadano se *čuo* oštar škljocaj — previše glasan, snažni *krc* u tihoj noći kad je cijeli jedan dio elerona tupo pao u vertikalni položaj. Uspio je. Helikopter je teško ranjen i nesposoban za bijeg.

Koraci koji trče! Uzvici odozdo. — *Que cosa? Quedese!*¹ Ispod repa na betonu stajao je stražar koji je desnom rukom držao pušku uperenu u Evana dok je lijevom posegao za radioalarmom pričvršćenim za pojas.

¹ *Što je? Stani!* (Španj.) (op. prev.)

To se ne smije dogoditi! Kao da je odjednom izgubio ravnotežu, svu vlast nad sobom, Kendrick je uzdigao ruke skližući se niz trup helikoptera, udarivši rezačem žice u kundak puške. Stražar stade vikati od boli dok mu se oružje, izbačeno iz ruke, nalazilo blizu noge, ah prije nego je njegov krik mogao doseći *crescendo* Emilio je bio nad njim i tupim dijelom sjekire tresnuo ga u lubanju.

— Možete li se *kretati*? — upita Meksikanac Evana, šapćući. — Moramo otići odavde! *Brzo!* Drugi će stražar dotrčati ovamo da vidi gdje mu je kolega.

Savijajući se na betonu, Kendrick je kimnuo i teško se uspeo na noge. Ustajući, pokupio je rezač žice i pušku. Emilio je već vukao onesviještena čovjeka preko pristajališta u visoku travu. Šepajući, osjećajući kako mu lijevi zglavak i desno koljeno gore od bolova, Kendrick je išao za njim.

— Ja sam pogriješio — rekao je Meksikanac, tresući glavom i još šapćući. — Imamo samo jednu mogućnost... Gledao sam vas kako hodate. Mi ne možemo doprijeti do doka i čamca a da nas drugi stražar ne opazi prije nego shvati da nema *compañera*.¹ — Emilio je pokazao na sunarodnjaku u nesvijesti. — U mraku ja moram biti on, i privući mu se dovoljno brzo dok on ne shvati da nisam taj.

— Najprije će viknuti, upitati te što se dogodilo. Što ćeš mu reći?

— Ušao sam u travu da se olakšam i u žurbi udario u veliki oštri kamen. Šepat ću kao što vi sad šepate i htjet ću pokazati gdje krvarim.

Meksikanac je ustao i prebacio pušku preko ramena. — Jedna molba, molim — dodao je. — Ovaj *guarda* nije loš čovjek i ima obitelj u El Suazalu, gdje nema nikakva posla. Vežite mu noge i ruke i zapužite mu usta. Ja ga ne mogu ubiti.

— Znaš li tko je drugi stražar? — hrapavo će Evan.

— Ne.

— Recimo da ne možeš ni njega *ubiti*?

— Zašto je to problem? Ja sam ribar iz El Descansa gdje ima brodova koji će me unajmiti. Mogu ga sam vezati — ili nam osigurati još jednog *compañera*.

Drugoj opciji nije bilo suđeno. Čim je Emilo, šepajući, stigao do zemljana puta pored betonske ploče helidroma trkom se pojavio južni stražar. Kad su se približavali jedan drugome izmijenili su nekoliko riječi na španjolskom, a onda se odjednom začula neka vokalna erupcija, ali to nije bio ribar iz El Descansa. Odmah je uslijedila tišina, a nekoliko trenutaka kasnije evo Emilija.

— Nema *compañera* — rekao je Kendrick, ne pitajući.

— Taj bi *rata*² tvrdio da mu je majka kurva ako bi ga *policía* dovoljno platila.

— Mrtav je?

¹ *Drug, prijatelj* (španj.) (op. prev.)

² *Štakor* (španj.) (op. prev.)

— Mrtav, señor, i u travi. Osim toga, imamo manje od trideset minuta prije nego se svjetlo pojavi na istoku.

— Ona hajdemo... tvoj je prijatelj vezan.

— Prema doku? K čamcima?

— Ne još, *amigo*. Moramo još nešto učiniti prije nego tamo stignemo.

— Kažem vam da će uskoro svjetlo.

— Ako učinim kako treba, prije zore će biti mnogo više drugog svjetla. Uzmi benzin i rezač grana. Ne mogu učiniti mnogo više nego imamo alata.

Korak po korak, uz boli koje su mu trzale tijelo, Evan se uspeo uskim putem iza Meksikanca sve dok nisu stigli do ogromna generatora skrivena u visokoj ogradi. Sada je niski šum napadao njihove uši do bolnog treperenja. Znakovi *Peligro!... Opasnost!* bili su posvuda, a jedina ulazna vrata osiguravale su dvije ravne brave koje se moglo otvoriti istodobnim umetanjem oba ključa. Šepajući do najtamnije sjene iza reflektora, Kendrick je predao Emiliju rezač žice i naredio mu: — Počni ovdje. Isijeci otvor, jedan metar je dovoljno.

— A vi, señor?

— Moram pogledati unaokolo.

Pronašao ih je! Tri željezne okrugle ploče sa zavrtnjima u betonu, deset metara jedna od druge, tri ogromna spremnika, cisterne za gorivo, uz pomoć fotovoltlnih ćelija na nekom drugom mjestu — sada mu to više nije bila briga. Otvaranje ploče zahtijevalo je šesterokutni odvijač koji na vrhu završava kao T, s gornje dvije prečke koje moraju biti dovoljno duge da bi dvojica snažnih ljudi uhvatili svaku. Ali je bio i drugi način koji je on dobro znao zbog pustinskih cisterni u Saudijskoj Arabiji — postupak za nuždu u slučaju da karavane cisterni s gorivom stignu bez takva ključa, što nije bilo neobično u pustinjama Jabala. Svaka tobože neprobojna okrugla ploča imala je četrnaest brazda na vrhu, ne mnogo drugačije od poklopaca kanalizacije u većini američkih gradova, mada su oni mnogo manji. Ako ih polako udaraš suprotno od kazaljki sata, ploče će olabaviti sve dok im prstima ne dosegneš rub i ispod njega ih odvijaš.

Kendrick se vratio Emiliju i otočnom generatoru koji je gotovo zaglušivao. Meksikanac je isjekao prolaz kroz dvije paralelne guste mreže, pa se sada spuštao sjekačem niže prema tlu, da bi žicu otvorio koliko je potrebno. — Dođi sa mnom! — rekao je Evan, vičući mu u uho. — Imaš li sjekiru?

— *Pues sí.*¹ — I ja.

Kendrick je odveo Meksikanca do prvog željeznog tanjura i uputio ga kako da upotrijebi kuhinjske krpe iz elektronske kućice kako bi prigušio udarce tupih krajeva sjekira. — Polako — viknuo mu je. — Iskre bi mogle zapaliti isparavanja, *comprende?*

— Ne, señor.

— I bolje je. *Polako*, sada! Udarac po udarac. *Evo! Slobodan* je! Odvij ga do vrha i ostavi tamo. Daj mi tvoje kuhinjske krpe. Gdje si stavio benzin? — Kendrick mu se približio da bi ga Meksikanac mogao čuti.

— *Tamo!* — odgovori Emilio, pokazujući s lijeve strane »vrata« koja je sjekao.

Čučnuvši bolno u sjeni, Evan je povezao kuhinjske krpe jednu s drugom, natežući svaki čvor da se uvjeri da je siguran, pa je tako dobio tri i po metra dugu tkaninu. Iako ga je tijelo *jače* boljelo pri svakom pokretu vrtnje, uspio je odviti vrh limenke s benzinom i namoči-

¹ *Svakako* (španj.) (op. prev.)

ti konopac od krpa, žmikajući ih kao krpe za pranje suda. Za nekoliko je minuta imao tri i po metra dugačak štapin. Koljeno mu je sada kuhalo, a članak sve više oticao; dopuzao je do cisterne s gorivom, vukući krpe pored sebe. Nategnuvši se, odmaknuo je željezni poklopac i u tank gurnuo mokri dugački štapin. Onda je tešku ploču sasvim povukao od sredine kako bi u cisterni ispod njega mogao slobodno cirkulirati zrak. Vraćajući se natrag istim stopama, pritiskao je svaku krpu, svaki dio štapina, čvrsto u zemlju, nabacujući zemlju preko užeta od krpa, ali ih je samo »naprašivao« kako bi usporio brzinu plamena od početka do dodira s plinom.

Postavivši i posljednju krpu na mjesto, ustao je i otšepesao do Emilija. Meksikanac je navlačio dvostruku usku žičanu ogradu prema sebi, savijajući je da bi omogućio pristup do masivne blistave mašinerije koja je kroz dinamoelektrični proces pretvarala mehaničku energiju u elektricitet.

— To je dovoljno — rekao je Kendrick, sagnuvši se kako bi mogao govoriti u Emiliovo uho. — Sada me pažljivo slušaj, a ako me ne razumiješ zaustavi me. Od sada nadalje sve je u točnom vrijemeslijedu — jedno se događa a mi radimo nešto drugo. *Comprende?*

— *Sí*. Mi idemo na druga mjesta.

— Tako otprilike. — Evan je posegnuo u džep jakne od odijela skorene od blata i izvukao upaljač. — Uzmi ovo — nastavio je, kimajući glavom prema rupi u ogradi. — Ja idem tamo i vraški se nadam da znam što radim — ove su se stvari izmijenile otkad sam ih ja uvodio — ali ako ništa drugo, mogu to zatvoriti. Možda će biti mnogo buke i velikih iskara. Ne prilazi ogradi — ne smiješ je *dotaći*, a kad čuješ prvi prasak okreni se i zatvori oči... Uz malo sreće, *sva* će se svjetla ugastiti, a kad se to dogodi baterijom osvijetli otvor u ogradi, okay?

— Okay.

— Čim se provučem na ovu stranu, osvijetli tamo. — Kendrick je pokazao na prvu od krpa vezanih u spojne čvorove, koja je virila iz zemlje. — Drži pušku preko ramena, a jednu spremnu za mene — imaš li kapu koju si uzeo od prvog stražara? Ako je imaš, daj mi je.

— *Sí*, evo je. — Emilio je izvukao kapu iz džepa i predao je Evanu, koji ju je stavio na glavu.

— Kad se vratim kroz ogradu, otići ću tamo i upaliti šibicu kojom ću zapaliti krpe. Iste sekunde kad to učinim mi odlazimo na drugu stranu puta, *comprende?*

— Razumijem, señor. U travu s druge strane puta. Skrivamo se tamo.

— Skrivamo; kroz travu se uspinjemo kosinom, a kad svi stanu trčati unaokolo, mi im se pridružujemo!

— *Como?*

— Dvadesetak članova osoblja — rekao je Kendrick, opipavajući džepove jakne; izvukao je dvije limenke »sterna« i stavio ih u hlače. Zatim je skinuo jaknu i kravatu. — U mraku smo samo dvojica njihovih, ali ćemo se mi zaputiti preko brežuljka pa dolje do doka. S dvije puške i »koltom« četrdeset pet.

— Razumijem.

— Hajdemo — rekao je Evan dok se nespretno i bolno sagnuo da uzme rezač grana s gumenim držačem i mačetu.

Propuzao je kroz otvor koji je isjekao Emilio i ustao, razgledavajući šumne strojeve koji su prijeli životu. Neke se stvari nisu promijenile niti neće. Gore slijeva, snažno pričvršćen u pet metara visoki stup prekriven katranom bio je glavni transformator; tri metra

dalje na tlu i dijagonalno postavljene iznad dva crna niska glavna dinama bili su svici koji su se manijakalno vrtjeli na kotačima zamašnjacima na vrhu mašinerije.

Ono što je prvo ima *biti prvo*, pomisli, skrenuvši ulijevo; produžni rezač grana produžio je do maksimuma. Gore, osvijetljene reflektorom, vilice duge alatke sa zubima kao u pile stegle su gornji kabel. Polako i blago je naslonio produžni metalni štap na ogradu i okrenuo se prvom od dva transformatora.

Da se samo postavljalo pitanje izazivanja kratkog spoja struje na otoku, sve bi bilo mnogo jednostavnije. Međutim, više je bilo u pitanju. Mora izazvati više nego štetu; mora osakatiti sistem. Nije mogao znati što se događa u San Diegu; Paytonovoj je sili mogao jedino dati vremena onesposobivši mašineriju toliko da će trebati proći nekoliko dana dok bude *zamijenjena*, ne popravljena. Otočni logor, to sjedište vlade unutar vlade, treba imobilizirati, izolirati, ostaviti ga bez sredstava komunikacije ili mogućnosti odlaska s njega.

Prišao je dinamu i oprezno pogledao u ogromni rotor zatvoren žicom. Dijelovi svih generatora, kojima je potreban zrak, imaju otvore vrlo malih dimenzija, vertikalne i horizontalne; našao ga je. Ili će biti »njegov« ih će mu donijeti smrt; jedan krivi pomak znači neposrednu elektrokuciju, a čak i da izbjegne smrt od visoke voltaže oslijepio bi od eksplozivajućih strijela bijelog električnog svjetla — ako se odmah ne okrene zatvorenih očiju.

Izvukao je mačetu iz pasa pa stade, centimetar po centimetar približavati sječivo horizontalnom prostoru... Drhteći, povukao je mačetu natrag prema sebi; mora smiriti ruke! Ne smije *dotaći* nijedan rub uskog prostora! Pokušao je opet, umetnuvši dva centimetra, četiri, Šest... ugurao je teško sječivo unutra, ispustivši mačetu prije nego joj je sječivo stvorilo kontakt i odmah se bacio na tlo, pokrivši lice i oči rukama. Samosputane električne detonacije razbijale su bubnjiće, a unatoč čvrsto stegnutim kopcima, bijelo zasljepljujuće svjetlo bilo je posvuda u mraku. Rotor se nije htio zaustaviti! I dalje je griskao primitivni metal mačete pljujući munje Frankensteinova električnog napona i sitne komadiće metala u ogradu i kućište.

Kendrick je skočio, zaštićujući oči, pa je oprezno, korak po korak, došao do rezača grana, kojemu su vilice sa zubima pile bile položene na vod transformatora. Stegnuo je gumene ručke i očajnički ih vukao gore-dolje sve dok ga udarac nije stresao s nogu. Pogodio je sam kabel a teleskopske metalne škarice su pale na metalnu ogradu. Čitav kompleks generatora je poludio; svjetla su se posvuda ugasila, ali su se u smrtonosnom ograđenom prostoru još pojavljivale zasljepljujuće, isprekidane strijele električnih munja. Morao je *izaći!*

Oslonjen na trbuh, dok su ga ruke i noge gurale naprijed poput pauka što žuri, stigao je do rupe u ogradi. Mlaz baterijskog svjetla mu je omogućio da se provuče. Kad je ustao, Emilio mu je gurnuo pušku u ruku.

— *Šibice!* — zaviknuo je Evan, jer nije mogao izvući svoje; Meksikanac mu je dao punu šaku šibica dok je svjetlo usmjerio na prvu kuhinjsku krpu. Kendrick je šepavo dotrčao do svog štapina, bacio se na zemlju i zapalio pola tuceta šibica na kamenu. Kad su prasnule bacio ih je na prvu kuhinjsku krpu; plamen se uhvatio i počeo svoj smrtonosni put, polako, uporno, ne više od sjaja krijesnice koja juri po tlu.

— Požurite! — viknuo je Emilio, pomažući Evanu da ustane i vodeći ga ne stazom natrag do zemljana puta već u visoku travu ispod tog puta. — Mnogi su izašli iz te kuće i trče dalje! *Pronto*, señor!

Trčali su, doslovce su uranjali u travu dok se grupa uspaničenih ljudi, uglavnom s puškama, približavala zasljepljujućem praskajućem generatoru, zaštićujući oči i vičući jedan drugome. Za vrijeme kaosa, Kendrick i njegov meksički kompanjon puzali su kroz travu

ispod gomile preplašene do smrti. Stigli su do puta baš kad je drugi jednako zapanjeni potok ljudi izjurio iz duge niske zgrade, u kojoj se smjestilo osoblje. Većina je bila napola odjevena, mnogi samo u gaćama, a nije ih bilo malo koji su jasno pokazivali učinak prevelike količine alkohola.

— *Slušaj me* — prošaptao je Evan u Emiliovo uho. — Mi ćemo stići tamo noseći puške i zaputiti se cestom... Viči na španjolskom kao da nas dvojica slijedimo nečija naređenja. *Pođimo!*

— *Traenos agua!*¹ — zaorio je Meksikanac, pa su obojica iskočila iz visoke trave pridruživši se zabezegnutoj, vrištavoj grupi iz niske zgrade. — *Agua!*

— *Traenos agua!* — Prošli su kroz masu uzbuđenih tijela, ali su se suočili s uspaničenim kontingentom iz glavne kuće; pola njih je krenulo stazom dolje prema umirućoj, zadimljenoj, bljujućoj mašineriji koja je bila izvor struje na otoku. Mrak je bio strašan, a doimao se još više avetinjski zbog manijakalnih glasova koji su vikali posvuda na slaboj isprekidanoj mjesecini. Mlazovi baterijskih svjetiljki pojavili su se iz gornje kuće.

— *Staza!* — viknu Kendrick. — Idemo prema glavnoj stazi koja vodi do doka. Za ime Božje, *požuri!* Taj će rezervoar eksplodirati svakog trenutka pa će nastati opće bježanje i rasulo, svi će krenuti prema čamcima.

Zemljani put je završio a zamijenila ga je uska staza koja je do prije nekoliko minuta graničila s paralelnim nizovima kupolastih poput jantara žutih svjetiljki. Potrčali su. Kendrick u stalnoj agoniji; našli su se u ukopanom popločenom dvorištu, trčeći preko cigli do stepenica koje su vodile do glavne staze.

— *Stanite!* — zagrmio je duboki glas dok se mlaz snažne baterijske svjetiljke zadržao na njima. Ravno iznad, stojeći na balkonu na kojem je Evan stajao niti pred jedan sat, bio je krupni jedriličar, Čovjek s jahte. U ruci je imao pištolj; podigao ga je i uperio u Kendricka. Evan je ispalio metak iz puške u istom trenu kad se začuo prasak iz pištolja čovjeka s balkona. Osjetio je vrelo zrno koje mu je ušlo u lijevo rame, odbacivši ga s nogu. Ispalio je opet pa opet dok se orijaš na balkonu držao za trbuh, vičući glasno koliko su mu pluća dopuštala. — To je *on!* To je *Kendrick!*... *Zaustavite kurvina sina, zaustavite ga!* Ide prema čamcima!

Kendrick je pažljivo naciljao i ispalio posljednji metak. Čovjek se uhvatio za grlo, istegao vrat i preko ograde se srušio na dvorište od cigle. Evanove se oči stadoše zatvarati, a izmaglice mu se stadoše ganjati u glavi.

— *Ne, señor!* Morate trčati! Ustanite! — Kendrick je osjetio kako mu ruke izvlači iz zglobova, a onda je uslijedio niz oštih šamara. — Ili ćete poći sa mnom ili ćete umrijeti, a ja *neću* umrijeti s vama!

— *Što?* — uzviknu Evan, ne rekavši ništa, suglasivši se ni sa čim, ali odgovarajući na sve dok mu se dio izmaglice čistio. S ramenom u vatri, s krvlju koja mu je natapala košulju, ustao je i krenuo prema stepenicama, dok se u dalekim zapasima svijesti sjetio »kolta« koji je uzeo od mafijaša; izvukao ga je iz stražnjeg džepa, rasparavši hlače da bi izvukao pištolj koji je bio prevelik za džep.

Odjednom je zemlja eksplodirala, zatresavši tlo kao da je u otok udario meteor veličine uličnog bloka; prozori na gornjoj kući su se razbili gotovo u prašinu a vatra je pokuljala visoko u noć. Cisterna s gorivom za generator je eksplodirala dok su dvojica bjegunaca jurila koliko su mogla prema obali. Kendrick je trčao teturajući, poput pijanca, nastojeći svim silama da se usredotoči na ustalasani snop svjetla ispred sebe, dok mu je strašna bol sjekla koljenom i gležnjem.

¹ *Nosimo vodu!* (španj.) (op. prev.)

Pucnjevi. Vatra iz pušaka! Meci su zviždali iznad njih, pored njih, zabijali se u zemlju ispred njih. Emilio je ugasio bateriju i zgrabio Evanovu ruku. — Više nije daleko. Ja znam put i neću vas pustiti.

— Ako se ikad izvučemo odavde, imat ćeš najveći ribarski brod u El Descansu!

— Ne, señor, ja ću sa svojom obitelji u brda. Ovi će ljudi doći za mnom, za mojom *niños*.¹

— Što misliš o ranču? — Mjesec se odjednom pojavio iza niskih jurećih oblaka, otkrivši dok udaljen jedva šezdesetak metara. Paljba je prestala; opet se začula, ali je zemlja opet bila pogođena razornom bombom, kako se činilo onima koji su slušali. — *Dogodilo se!* — uzviknuo je Kendrick dok su se približili početku doka.

— *Señor?* — kriknu Meksikanac, preplašen neočekivanom detonacijom od koje su pucale uši, uspaničen od lopte dima i zapaljenih grančica koja se uzdizala iznad kuće na vrhu. — Ovaj će otok nestati u moru! *Što se dogodilo?*

— Eksplodirao je drugi tank! Nisam mogao predvidjeti, mogao sam se samo nadati.

Pucanj. Emilio je pogođen s doka! Presavio se i stegnuo bedro dok mu krv stade brizgati u hlačama. Čovjek s puškom pomakao se na mjesecini petnaestak metara od njih. Sada je podigao ručni intercom do lica. Evan je čučnuo, dok mu je sada cijelo tijelo ključalo, pa podignu lijevu ruku da umiri desnu s automatikom »kolt«. Ispalio je dvaput, a jedan ili oba njegova metka su pogodila cilj. Stražar se nagnuo natrag, ispustivši i pušku i radio; pao je na debele daske i ostao nepokretan.

— Hajdemo, *amigo!* — uzviknu Kendrick, zgrabivši Emilija za rame.

— Ne mogu hodati! Nemam *nogu!*

— Dakle, ja ne kanim umrijeti s tobom, ti kopile! I ja tamo imam dvoje koje volim. Podigni guzicu i otplivaj do El Descansa i svojih *niños!*

Iako su mu rame i noge jedva funkcionirale, obujmio je Emilija pomažući mu u hod. Tako su se obojica pojavila na tamnom molu.

— Veliki čamac na desnoj strani! — uzviknu Evan, zahvalan što se mjesecina opet vratila iza oblaka. — Je li se razumiješ u čamce, *amigo?*

— Ja sam ribar!

— I u ovakve brodove? — upita Kendrick, usmjerivši Emilija na palubu, dok je automatik položio na rub ograde jahte.

— *Es igual*²... Pa ipak, ja sam bio na mnogim brodovima, mogu pokušati... *Drugi* brodovi, señor. Oni će izaći i pronaći nas, jer su mnogo brži od ovog lijepoga.

— Može li ijedan od njih stići do kopna?

— Nikad. Oni su za mirno more a ne za prave valčine, a osim toga, brzo troše gorivo. Trideset, četrdeset kilometara, pa se moraju vratiti. Ovo je *barca*³ za nas.

— Daj mi »sterno«! — viknu Evan, začuvši uzvike na glavnoj stazi. Meksikanac je izvukao malu limenku iz desnog džepa, a Kendrick je izvukao svoje dvije limenke, pa ih nožem otvorio. — Otvori svoju, ako možeš!

¹ *Djecom* (španj.) (op. prev.)

² *To je isto* (španj.) (op. prev.)

³ *Barka, brodica, lađica* (španj.) (op. prev.)

— Već jesam. Evo, señor. Idem na most.

Kendrick se okrenuo, zgrabio »kolt« automatik s ograde, i s njim i prstima kopao tvrdo gorivo. Brzo je trčkarao dokom i bacao ga preko platna na svakom velikom brzom motornom čamcu, odbacivši po jednu praznu limenku u svako plovilo. Kod posljednjeg broda se zaustavio, izvukao šaku lovačkih šibica i čučnuo. Grozničavo je palio jednu za drugom na drvenom doku i bacao ih u hrpice razbacane hladetinaste mase sve dok se plamen nije digao sa svih pokrivača od gruba »morskog« platna. Iz automatika je gađao u trup svakog motornog Čamca, u razini vode, pa je snažno oružje otvaralo velike rupe u laganoj slitini koja je čamcima omogućavala prekomjernu brzinu.

Emilio je *uspio!* Začula se tiha grmljavina motora ribarske jahte... *Uzvici!* Ljudi su trčali niz strmu stazu od glavne kuće, iza koje se vatra pretvorila u trajnu žarku usijanost.

— *Señor!* Brzo... *konopci!*

Konopci oko stupica! Kendrick je potrčao do debelog stupa na desnoj strani i borio se sa čvrsto stegnutim uzetom; uspio ga je podići i baciti ga u vodu. Krene ustranu, jedva kadar stajati na nogama, pa stigne do drugog stupića, natežući užu u panici sve dok nije olabavilo.

— *Zaustavite ih! Ubijte ih!* — Bio je to pomaman glas Craytona Grinella, predsjednika upravnog vijeća vlade u vladi. Ljudi se uzmuvaše oko baze otočnog mola i odmah otvoriše vatru koja je parala uši. Evan se sagnuo i ukrcao na krmu. Emilio je skrenuo brod u lijevo, pa s motorima pod punom snagom izišao iz dražice u tamu mora.

Treća i konačna strašna eksplozija prsila je preko brežuljka iza glavne kuće. Udaljeno noćno nebo postalo je žuti oblak, a onda se nebo isprugalo bjelilom i crvenilom; eksplozirao je i posljednji tank. Otok ubojničke vlade u vladi bio je imobiliziran, izoliran, incommunicado. Nitko neće otići s otoka. Uspjeli su!

— *Señor!* — vrisnuo je Emilio s mosta.

— *Što?* — viknuo je Kendrick, kotrljajući se po palubi, neuspjelo pokušavajući ustati, dok mu se tijelo trzalo od bolova, a krv iz rane stvarala mu u košulji izbočine od guste nemirne tekućine.

— Morate doći ovamo!

— Ne mogu!

— Morate! Pogođen sam. *Pecho* — prsila!

— U *nogu* si pogođen.

— *Ne!*... *S doka.* Ja padam, *señor.* Ne mogu rukovati *kotačem,*

— Izdrži! Pričekaj! — Evan je izvukao košulju iz hlača; potočići krvi sručiše se na palubu. Dopuzao je do lakiranih ljestava i, oslanjajući se na rezerve snage za koju nije vjerovao da još postoji, stao se povlačiti gore prečku po prečku do mosta. Dospio je gore i pogledao u Meksikanca. Emilio se držao za kotač, ali mu je tijelo utonulo ispod prozora na mostu. Kendrick je stegnuo šipku ograde i nekako se uspravio, ne vjerujući da će izdržati u tom položaju. Krenu prema kotaču, prestrašen tamom i udarcima valova koji su nadizali brodicu. Emilio je pao na pod, ispustivši kružni upravljač. — Što mogu učiniti? — viknu Evan.

— *Radio...* — gušio se Meksikanac. — Postoji kanal kad je *urgencia, numero dieciséis!*¹

— Što?

¹ *Hitnost, broj Šesnaest* (španj.) (op. prev.)

— *Nužda...*

— Kako ih zovem?

— Izvucite *micrófono* i pritisnite dugme. Kažite im da ste *primero de mayo*.

— May Day?¹

— *Si... Madre de Dios...* — Emilio se srušio na palubi mosta, onesviješten ili mrtav.

Kendrick je izvukao iz postolja mikrofón s uvijenom plastičnom žicom, uključio radio i razgledavao brojke ispod konzole. Nesposoban da misli dok su u brod udarali valovi koje nije mogao vidjeti, udarao je u tipke sve dok se nije pojavio broj 16, pa je pritisnuo dugme.

— Ovdje kongresmen Evan *Kendrick!* — viknuo je. — Da li me itko čuje? — Otpustio je dugme.

— Ovdje Obalna straža, San Diego — začu se jednoličan odgovor.

— Možete li me ukrpati u telefonsku liniju hotela Westlake? Riječ je o hitnosti!

— Svatko može reći što hoće, sir. Mi nismo telefonska služba, mada bi to mnogi htjeli.

— *Ponavljam.* Ja sam kongresmen Evan Kendrick iz Devetog okružja, Colorado, a ovo je hitno. Izgubljen sam na moru negdje zapadno ili južno od Tijuane!

— To su meksičke vode i...

— Nazovite *Bijelu kuću!* Ponavljam što sam vam već rekao... Kendrick iz Colorada.

— Vi ste onaj momak koji je otišao u *Oman?*...

— Dobit ćete naređenja od Bijele kuće!

— Držite radio otvorenim, uzet ću vaše koordinate za RDF²...

— Ja nemam *vremena* i ne znam o čemu vi govorite.

— To je radiouređaj...

— Za ime *Krista*, Obalna stražo, ubacite me do *Westlakea* i dobijte naređenja! Ja moram razgovarati s tim hotelom!

— Da, sir, komando Kendrick!

— Titula djeluje — promrmlja Evan sebi dok su iz zvučnika dopirali prasci raznih tonova, sve dok se nije čuo šum zvonjave telefona.

Javila se telefonska centrala hotela.

— Sobu pedeset jedan! Požurite, molim vas.

— *Da?* — uzviknu napeti Khalehlin glas.

— *Ja sam!* — viknuo je Kendrick pritisnuvši dugme za transmisiju, a onda ga je odmah otpustio.

— Za ime Božje, gdje si?

— Negdje na oceanu, *zaboravi* to! Ima jedan odvjetnik, zastupnik koji je služio Ardis, a on ima knjigu koja *sve* objašnjava! Pronađite ga! *Uzmite* to!

— Da, svakako, odmah ću telefonirati MJ-u. Ali što je s *tobom?* Jesi li u redu...

¹ Međunarodni radiotelefolnski signal za nuždu (*op. prev.*)

² Ak. od *Radio District Frequency*, frekvencija radiookružja (*op. prev.*)

Upleo se drugi glas, a duboki tonovi naredbe su se nepogrešivo čitali. — Ovdje Predsjednik Sjedinjenih Država, pronađite taj čamac, pronađite tog *čovjeka*, ili će guzice svih vas biti u omči!

Valovi su se poigrali s jahtom na pobješnjelom moru. Evan više nije mogao držati kormilo. Vratile su se izmaglice i on se srušio preko tijela ribara iz El Descansa.

Kao kroz san mu se učini da ga je zahvatila neka silovita bestjelesnost, zatim su ga pograbile nečije ruke a oštar vjetar mu udario u lice; konačno začu zaglušujuću viku iznad sebe. Otvorio je oči ugledavši nerazgovjetne likove što su se grozničavo muvali oko njega, pa povezi... zatim oštar ubod u meso, u ruku. Htjede ustati ali mu ne dadoše ljudi što su ga nosili u ravnu tapeciranu površinu unutar velikog, podrhtavajućeg metalnog kaveza.

— *Polako*, kongresmenu! — uzviknu čovjek u bijeloj mornaričkoj uniformi. — Ja sam doktor a vi ste prilično izudarani. Nemojte mi otežavati situaciju, jer će me sam Predsjednik izvesti pred ratni sud ako ne obavim svoj posao.

Drugi ubod. Više nije mogao podnositi bol. — Gdje sam?

— Logično pitanje — odgovori mu oficir-liječnik prazneći štrcaljku u Kendrickovo rame. — Vi ste na jednoj brznoj ptici dvadesetak milja od obale Meksika. Bili ste na putu za *Kinu*, čovječe, a ta mora su vrlo neugodna.

— To je to! — Evan je pokušao podići glas, ali je jedva mogao čuti sam sebe.

— Što je »to«? — Doktor se nagnuo dok je bolničar iznad *njega* držao bocu s plazmom.

— Prolaz za Kinu, Putovanje za Kinu — *otok* koji su tako nazvali! *Zatvorite* ga sa svih strana!

— Ja sam doktor, ja nisam član Sealsa¹...

— Uradite kako vam kažem!... Radio San Diego, pošaljite tamo avione, brodove! *Pohvatajte ih sve!*

— Hej, čovječe, ja nisam stručnjak, a ovo su meksičke vode...

— Prokletstvo, pozovite *Bijelu kuću!*... Stupite u vezu sa čovjekom koji se preziva Payton, u CIA-i... Mitchell Payton, *CIA!* Kažite mu to što sam vam sada rekao. Kažite prezime... Grinell, *Grinell!*

— Uau, ovo je teško — rekao je mladi doktor, gledajući u trećeg čovjeka, uz Kendrickove noge. — Čuo si kongresmena, zastavniče. Odi do pilota. Otok koji se zove Prolaz za Kinu, čovjek koji se preziva Payton u Langleyu, i netko drugi tko se preziva Grinell! Poskoči, momak, ovo je Predsjednikov *dječak!*... Hej, je li ovo išta slično onome što ste učinili Arapima?

— *Emilio?* — upita Evan, odbacivši pitanje. — Kako je on?

— Mex?

— Moj prijatelj... čovjek koji mi je spasio život.

— Evo ga točno pored vas; upravo smo ga doveli.

— Kako je on?

— Gore nego vi — mnogo gore. U najboljem slučaju je šezdeset-četdeset protiv njega, kongresmenu. Letimo do bolnice u bazi što brže možemo.

¹ Naziv jedne američke jedinice elitnih komandosa (*op. prev.*)

Kendrick se oslonio na lakat i pogledao u koso položenu figuru Emilija u nesvijesti, nešto više od pola metra iza doktora. Meksikančeva je ruka bila na podu helikoptera, lice pepeljasto, gotovo maska smrti.

Jedna po jedna, elegantne limuzine su prolazile kroz tamne ulice Cynwid Hollowa do imanja u Chesapeake Bayu. Mada su u prethodnim zgodama bile četiri takve limuzine, ove su noći bile samo tri. Jedna je nedostajala; pripadala je kompaniji koju je osnovao Eric Sundstrom, izdajica Inver Brassa.

Članovi su sjedili oko velikog kružnog stola u neobičnoj biblioteci; mjedena svjetiljka ispred svakog od njih. Sve su svjetiljke za stolom bile upaljene osim jedne, one ispred pete, prazne stolice. Četiri mlaza svjetla osvjetljavala su polirano drvo; peti je izvor bio ugašen. Ove večeri nije bilo lagana, duhovita razgovora, blagih šala, zadirkivanja, koja bi ih podsjećala da su smrtnici i ne izvan obična dodira usprkos njihovu bogatstvu i utjecaju koji su izazivali strahopoštovanje. Prazna je stolica bila dovoljna.

— Imate činjenice — rekao je Samuel Winters, čije su se orlovske crte isticale na svjetlu. — Sada vas molim za vaše primjedbe.

— Ja imam samo jednu — čvrsto će Gideon Logan, čija je velika crna glava bila u sjeni. — Mi ne možemo stati, alternativa je sveuništavajuća. Oslobođeni vukovi će preuzeti vladu — ono što još nisu uzurpirali.

— Ali nema se što zaustaviti, Gide — ispravi ga Margaret Lowell.

— Jadni Miloš je u Chicagu sve stavio u pokret.

— On nije završio svoj posao, Margaret — sada će Jacob Mandel, čije se mršavo lice i tijelo vidjelo u uobičajenoj stolici blizu Wintersa.

— Postoji sam Kendrick. On mora prihvatiti nominaciju, mora se uvjeriti da treba da je prihvati. Ako se sjećate, tu je temu potegao Eric, a sada se pitam zašto je to učinio. Mogao je to sasvim lijepo ostaviti na miru, jer bi to mogla biti naša Ahilova peta.

— Sundstroma je, kao uvijek, razjedala njegova neutaživa znatiželja — tužno će Winters. — Ista ta znatiželja koja ga je navela da nas izda kad ju je primijenio na svemirsku tehnologiju. Pošto sam to rekao, međutim, ipak nisam odgovorio na Jacobovo pitanje. Naš bi se kongresmen mogao jednostavno udaljiti.

— Nisam siguran da je to Miloš smatrao ozbiljnim problemom, Jacobe — razmišljala je odvjeticna Lowell, nagnuvši se naprijed, s laktom na stolu, dok je ispruženim prstima dodirivala desnu sljepoočnicu. — Da li je on to uistinu rekao ili nije, sad nije važno, ali je zacijelo prešutno govorio da je Kendrick intenzivno, mada ne pomodno, moralan čovjek. Prezire korupciju, pa je zato ušao u politiku da zamijeni korupcionaše.

— I otišao je u Oman — dodao je Gideon Logan — samo zato jer je vjerovao da bi mogao pomoći svojom stručnošću, ne misleći na ikakvu nagradu za sebe — to nam je dokazao.

— A to je bilo ono što nas je uvjerilo da ga prihvatimo — rekao je Mandel, kimnuvši. — Sve provjereno do u tančine. Izuzetan čovjek na vrlo običnom popisu političkih kandidata. Ali, je li to dovoljno? Da li će pristati na nominaciju čak da se za nj zatalasa nacionalna baza, što je Miloš tako dobro orkestrirao. To je pitanje.

— Bila je pretpostavka da će odgovoriti na poziv, ako bude iskreno pozvan — obeshrabreno će Winters. — Ali, je li ta pretpostavka točna?

— Vjerujem da jeste — odgovori Margaret Lowell.

— I ja vjerujem. — Logan je kimnuo svojom velikom glavom i pomaknuo se najprije u mlaz svjetla koji se odbijao od sjajnog stola. — Pa ipak, Jacob ima donekle pravo. Mi ne možemo biti *sigurni*, a ako smo se prevarili, onda ostaje Bollinger i posao kao do sada, a vukovi preuzimaju slijedećeg siječnja.

— Recimo da se Kendrick sučeli s alternativom, tvojim vucima, s dokazom o njihovoj potkupljenosti i pokvarenosti, s njihovom ukopanom moći iza kulisa koja prožima cijelu vašingtonsku strukturu? — upita Winters, kojemu glas više nije bio tup i monoton već veoma živ. — Pod tim okolnostima, mislite li da će odgovoriti na poziv?

Krupni crnopusi poduzetnik se nagnuo natrag u sjenu, žmirkajući velikim očima. — Na temelju svega što nam je poznato... da, da, vjerujem da hoće.

— A ti, Margaret?

— Slažem se s Gidom. On *jest* izuzetan čovjek — s političkom savješću, vjerujem.

— Jacobe?

— Zacijelo, Samuele, ali kako to postići? Nemamo dokumentacije, nemamo službenih papira — dobra nebesa, mi spaljujemo svoje zabilješke. I tako, osim činjenice da ne bi imao razloga da vam vjeruje, ostaju i činjenice da se mi ne smijemo otkriti, a Varak je *otišao*.

— Imam drugoga koji može uzeti njegovo mjesto. Čovjeka koji, ako to bude potrebno, može zacijelo učiniti da Evan Kendrick dobije istinu. Cijelu istinu, ukoliko je već ne zna.

Zabezegnuti pogledi svih prisutnih bili su na govorniku Inver Brassi. — Što to dovraga govoriš, Same? — uzviknu Margaret Lowell.

— Varak je ostavio instrukcije za slučaj njegove smrti, a ja sam mu dao riječ da ih neću otvoriti ukoliko ga ne ubiju. Održao sam riječ jer, iskreno, nije mi bilo stalo do onoga što bi mi imao reći... Otvorio sam ih sinoć nakon telefonskog poziva Mitchella Paytona.

— Kako ćeš urediti s Paytonom? — upita ga Lowellova, naglo, zabrinuto.

— Sutra se sastajemo. Nijedan od nas nema se čega bojati; on ne zna ništa o vama. Postići ćemo neku pogodbu, ili nećemo. Ako ne postignemo, ja sam živio dugo i produktivno — neće mi biti nikakva žrtva.

— Oprosti mi, Samuele — nestrpljivo će Gideon — ali smo svi mi suočeni s takvim odlukama — ne bismo bili za ovim stolom da je drugačije. Koje su Varakove instrukcije?

— Da uspostavimo vezu s jednim čovjekom koji može nas — ili shvatljivo kolektivno *vas* — potpuno i službeno informirati. Čovjek je bio Varakov doušnik od početka, čovjek bez koga Varak nikad ne bi učinio ono što je učinio. Kad je naš Čeh otkrio nepodudarnosti u dnevnicima State Departmenta prije šesnaest mjeseci, propust kojim je Kendrick ubilježen kao da je ušao u State, ali bez ikakva traga da je izišao, Varak je znao gdje će tražiti. Ono što je pronašao nije bio samo doušnik, ili kako hoćete... Miloš je, dakako, nezamjenljiv, ali u ovim danima visoke tehnologije, naš je novi koordinator među mladim ljudima u vladi koji se najbrže uspinju. Nema veće službe ili vladine agencije u Washingtonu koja se ne natječe za njegove usluge, a privatni mu je sektor ponudio ugovore rezervirane za bivše predsjednike i državne sekretare koji su dvostruko stariji od njega.

— On mora da je vraški dobar pravnik ili najmlađi stručnjak za vanjsku službu za koga se zna — uplela se Margaret Lowell.

— Nije ni jedno ni drugo — suprotstavi joj se sjedokosi govornik Inver Brassi. — Njega smatraju najistaknutijim tehnologom kompjuterske znanosti u zemlji, možda na Zapadu

Na našu sreću, on je potekao iz znatnog bogatstva, pa ga privatna industrija ne može staviti pred kušnju. On je na svoj način poput Miloša Varaka predan ideji vrsnog napredovanja nacije... On je u biti bio jedan od nas kad je shvatio svoju darovitost. — Winters se nagnu preko stola i pritisnu dugme od bjelokosti. — Hoćete li ući, molim vas?

Otvorila su se teška vrata biblioteke i u vratnicama je bio mladi čovjek još u dvadesetim godinama. Ono što ga je najviše razlikovalo od njegovih vršnjaka bio je njegov osupnjujući izgled; kao da je izišao iz elegantne reklame za mušku modu nekog skupog časopisa. Ali mu je odjeća bila skromna, ni šivana kod krojača ni jeftina — već uobičajeno skladna. Zapanjivalo je njegovo izvajano, gotovo idealno grčko lice.

— Izvolite ući, molim vas — reče Winters. — I, ako želite, predstavite se.

Mladić je hodao samouvjereno ali bez arogancije do zapadnog kraja stola ispod crnog cilindra koji se, spušten, pretvara u ekran. Zastao je na trenutak gledajući u mlazeve svjetla na stolu.

— Osobita mi je čast što sam ovdje — rekao je ugodnim glasom.

— Zovem se Gerald Bryce, a trenutačno sam direktor GCO-a u State Departmentu.

— GCO? — upita Mandel. — Drugi alfabet.

— Globalne kompjuterske operacije¹, sir.

Kalifornijsko je sunce prodiralo kroz prozore bolničke sobe dok ga je Khalehla, objumivši ga, postupno puštala. Sjedila je na krevetu iznad njega i izmučeno se smiješila. Oči su joj blistale od ostatka suza, a svijetlomaslinasti ten bio je blijed. — Dobro došao u zemlju živućih — rekla je, stežući mu ruku.

— Drago mi je što sam tu — prošaptao je Kendrick zureći u nju.

— Kad sam otvorio oči nisam bio siguran jesi li to ti ili... ili mi opet nabacuju neke svoje trikove.

— Trikove?

— Uzeli su mi odjeću... navukli su mi neke stare hlače od jeansa i košulju od gruba platna — a onda sam bio natrag u svom odijelu — mom modrom...

— U svojim »kongresnim koncima«, mislim da si ga tako nazvao — blago ga prekinu Khalehla. — Morat ćeš nabaviti novo odijelo, moj dragi. Ono što je ostalo od tvojih hlača nakon što su ih prerezali, bilo je izvan krojačevih mogućnosti.

— Ekstravagantna djevojka... *Kriste*, da li znaš kako mi je drago što te *vidim*? Mislio sam da te više neću vidjeti — to me učinilo prokleta bijesnim.

— Ja znam kako je meni drago što tebe vidim. Hotelski tepih je potpuno izlizan... Sad se odmaraj; poslije ćemo razgovarati. Tek si se probudio a doktori su mi rekli...

— *Ne*... Dođavola s doktorima. Ja hoću znati što se dogodilo. Kako je Emilio?

— Izvući će se, ali mu je jedno plućno krilo otišlo a bedrena kost mu je smrskana. Više neće hodati kao prije, ali je živ.

— On ne treba hodati, već samo sjediti u kapetanskoj stolici.

— Što?

¹ Zanimljivo je da je tek krajem 1988, deset mjeseci pošto je ova knjiga tiskana u originalu, procurilo u javnost da u Sjedinjenim Američkim Državama postoji ovakva služba (*op. prev.*)

— Zaboravi to... *Otok*. Zove se Putovanje u Kinu...

— Znamo — čvrsto će Khalehla. — Budući da si ti tako grozno tvrdoglav, dopusti *meni* da govorim... Ono što ste učinili ti i Carallo — to je nevjerovatno...

— Carallo?... Emilio?

— Da. Vidjela sam fotografije — moj Bože, kakva kaša! Vatra se proširila posvuda, osobito na istočnu stranu otoka. Kuća, zemljišta, čak i dok gdje su eksplodirali drugi čamci — sve je to otišlo. Kad su stigli mornarički čoperi¹ s jurišnim jedinicama, svi su na otoku bili preplašeni na smrt, čekajući na zapadnim obalama. Naše su ljude pozdravili kao osloboodioce.

— Znači da su zgrabili *Grinella*.

Khalehla je pogledala u Evana; zastala je, pa zatresla glavom.

— Nisu, žao mi je, dragi.

— *Kako?*... — Kendrick stade ustajati, trzajući se od bola u ranjenom, sašivenom ramenu. Khalehla ga je opet nježno uhvatila i spustila na jastuk. — On *nije* mogao pobjeći! Nisu *gledali!*

— Nije ni trebalo. Meksikanci su im rekli.

— Što? *Kako?*

— Doletio je hidroavion i pokupio *patróna*.²

— Ja ne razumijem. Sve su komunikacije bile prekinute!

— Ne sve. Ono što ti nisi znao — nisi mogao znati — jer nisi upoznao cio otok, jest činjenica da je Grinell imao male pomoćne generatore u podrumu glavne kuće, s dovoljno energije da uspostavi vezu sa svojim ljudima na aerodromu u San Felipeu — toliko smo saznali od meksičkih vlasti; ne tko već gdje. On može uteći i čak iščeznuti, ali se ne može uvijek skrivati.

— Što je s Ardisinim odvjetnikom i knjigom o kojoj sam ti govorio?

— Opet, stežemo obruč ali još nismo tamo. Nekamo je otišao, ali nitko ne zna gdje. Svi su mu telefoni pod prismotrom, ali prije ili kasnije će se morati poslužiti jednim od njih. Kad to učini, imat ćemo ga.

— Ima li on ikakvu predstavu o tome da ste za njim?

— To je veliko pitanje. Grinell se mogao domoći kopna i kroz San Felipe poslati glas Ardisinom advokatu. Mi jednostavno ne znamo.

— Manny? — Evan će oklijevajući.

— Sinoć sam nazvala bolnicu u Denveru, ali mi je katna sestra jedino mogla reći da je stabilan...

Kendrick je zatvorio oči i polako tresao glavom. — On umire, Khalehla. On umire a mi ne možemo ama baš ništa.

— Svi umiremo, Evane. Svaki je dan jedan dan manje života. To neće mnogo pomoći, znam, ali Mannyu je preko osamdeset, a presuda nije donesena dok ne bude zaista donesena.

— Znam — rekao je Kendrick, gledajući u njihove isprepletene ruke, pa u njeno lice. — Ti si prekrasna djevojka, zar ne?

¹ Helikopteri (amer. slang) (op. prev.)

² *Gospodara* (španj.) (op. prev.)

— To nije nešto na čemu se zaustavljam, ali pretpostavljam da bih prošla kao okay-plus. Ni ti baš nisi Quasimodo.

— Nisam, ja samo hodam poput njega... Nije baš jako skromno ali naša djeca imaju dobre šanse da budu mala kopilad pristojna izgleda.

— Ja sam sva za drugi dio ali donekle sumnjam u prvi.

— Ti shvaćaš da si sada pristala da se udaš *za mene*, zar ne?

— Pokušaj otići od mene pa ćeš saznati kako sam spretna s pištoljem.

Zazvonio je telefon.

— *Prokletstvo!* — uzviknu Khalehla.

Uzela je slušalicu i progovorila oštro: — *Da*, tko god da ste htjela bih objašnjenje. Kako ste se probili do ove sobe?

— Objašnjenje, oficiru Rashad, je srazmjerno jednostavno — rekao je Mitchell Payton iz Langleya. — Povukao sam naređenje mojih podređenih.

— MJ, ti nisi *vidio* ovog čovjeka! Izgleda kao Godzilla¹ koji je izdržao nuklearni napad!

— Za jednu odraslu ženu, Adrienne, jedinu koja je u mojoj nazočnosti priznala da ima više od trideset, za takvu ženu imaš neuredan običaj da se često izražavaš kao adolescentica... A *i* ja sam razgovarao s doktorima. Evanu je potreban odmor i mora imati vezani zglob i mirovati s nogom dan-dva, dok mu rame treba periodički pregledavati, ali osim tih manjih neugodnosti, mogao bi ravno natrag na bojno bolje.

— Ti si smrznuta *riba*, ujače Mitchell! On jedva govori.

— Daj mi telefon — rekao je Kendrick, nespretno uzevši aparat iz Khalehline ruke. — To sam ja, Mitch. Sto se događa?

— Kako si, Evane?... Držim da je to glupo pitanje.

— Vrlo. Odgovori na moje.

— Advokat Ardis Vanvlander je u svojoj ljetnoj kući u brdima San Jacinto. Telefonirao je svom uredu zbog poruka a mi smo ustanovili telefonsko područje. Naša je grupa na putu, trebalo bi da su tamo za nekoliko minuta.

— On ima knjigu! Uđite tamo i uzmite je! Ona očitro govori o cijeloj globalnoj strukturi, o svakom pokvarenom trgovcu kojim su se služili u svijetu! Grinell može pobjeći bilo kojemu od njih i sakriti se. *Zgrabite* je!

— Ti zaboravljaš na Grinellov osjećaj za preživljavanje. Držim da ti je Adrienne.. Khalehla to rekla.

— Da, hidroavion koji je doletio po njega. Pa što?

— On hoće knjigu isto kao i mi, a nema sumnje da je dosad već stigao — ovako ili onako — do tog čovjeka Vanvlanderove. Grinell ipak neće riskirati da sam pođe tamo, ali će poslati po nju nekoga u koga ima povjerenje. Ako zna da stežemo обруč oko njega, a to može saznati sazna li samo za jedan par očiju na pravnikovoj kući, što misliš kakve bi napute dao svom povjerljivom kuriru, koji mora, nakon svega, donijeti tu knjigu u Meksiko?

— Koje ga bi se moglo zaustaviti na granici ili na nekom aerodromu...

¹ Japanska filmska verzija King Konga, gigantskog gorile koji prijete čovječanstvu (*op. prev.*)

— Gdje mi čekamo. Što misliš što bi rekao toj osobi?

— Da spali prokletu stvar — mirno će Kendrick.

— Sasvim točno.

— Nadam se da su tvoji ljudi dobri u onom što rade.

— Dvojica, a jedan je gotovo najbolji kojeg imamo. Ime mu je Paprenjak; upitaj svoju prijateljicu o njemu.

— Paprenjak? Kakvo je to glupo ime?

— Kasnije, Evane — prekinu ga Payton. — Moram ti nešto reći. Ovog poslijepodneva letim za San Diego i moramo razgovarati. Nadam se da ćeš moći jer je hitno.

— Moći ću, ali zašto sada ne razgovaramo?

— Zato jer ne znam što bih rekao... Nisam siguran hoću li znati i poslije, ali ću barem više znati. Vidiš, za jedan sat se sastajem s čovjekom, veoma utjecajnim čovjekom, koji je neobično zainteresiran za tebe — već cijelu godinu.

Kendrick je zatvorio oči, osjećajući se slab, pa utone u jastuke. — On je s grupom ili odborom koji sebe naziva... Inver Brass.

— Ti ih znaš?

— Samo toliko. Nemam nikakve predstave o tome tko su oni ali znam samo to da su mi zajebali život.

Veliki žutosmeđi automobil, čije su šifrirane vladine tablice značile Centralnu obavještajnu agenciju, provezao se kroz impozantna vrata imanja u Chesapeake Bayu; preko kružnog pristupnog puta kola su stigla do glatkih kamenih stepenica ulaza u kuću. Visoki čovjek u otvorenom ogrtaču koji je otkrivao zgužvano odijelo i košulju — dokaz o gotovo 72 sata stalnog nošenja — izišao je sa stražnjeg sjedišta i stepeništem se umorno uputio do velikih, upečatljivih ulaznih vrata. Nakratko je zadrhtao na hladnom jutarnjem zraku dana s prevučeni nebom koji je obećavao snijeg — snijeg za Božić, razmišljao je Payton. Bio je Badnjak, jednostavno još jedan dan za direktora Specijalnih projekata, ali ipak dan kojeg se bojao. Tokom svoje duge karijere učinio je mnogo toga što mu je izazivalo erupciju žuči u stomaku, ali ga ništa nije više pogađalo od uništenja dobrih i moralnih ljudi. Takvog će čovjeka uništiti ovog jutra i mrzio se zbog toga, ali ipak nije bilo alternative. Pozvonio je.

Kućna pomoćnica je išla pred Paytonom pa ga kroz ogromnu sobu za dnevni boravak sprovedla do drugih otmjenih vrata. Otvorila ih je i direktor je ušao u biblioteku. Samuel Winters je ustao iz fotelje pored zida i zakoraknuo s ispruženom rukom.

— Prošlo je tako dugo, MJ — mogu li vas tako zvati? — rekao je povjesničar svjetskog glasa. — Kao što se sjećam, svi su vas zvali MJ.

— Zacijelo, gospodine Winters. — Rukovali su se a sedamdeset-godisnji učenjak je mahnuo rukom, obuhvativši cijelu prostoriju.

— Htio sam da sve vidite. Da znate da imamo prste na bilu svijeta — ali ne zbog osobnog profita, to morate razumjeti.

— Razumijem. Gdje su ostali?

— Molim vas, sjedite — rekao je Winters, pokazavši kretnjom na stolicu na suprotnoj strani okruglog stola. — Skinite kaput, svakako. Kad čovjek dosegne moje godine sve su prostorije pretople.

— Ako vas to ne smeta, ostavit ću ga na sebi. Ovo neće biti dug sastanak.

— Jeste li sigurni u to?

— Vrlo — odgovorio je Payton i sjeo.

— *Dobro* — rekao je Winters mekano ali naglašeno, pošavši do svoje stolice — samo izuzetan um odabire svoj položaj bez obzira na parametre diskusije. A vi *imate* takav um, MJ.

— Hvala vam na velikodušnom komplimentu, mada je izgovoren malo s visine.

— To je malo prijeporan način izražavanja, nije li?

— Nije više od vašeg odlučivanja za zemlju tko treba da se natječe za nacionalnu službu.

— On je pravi čovjek u pravo vrijeme iz svih pravih razloga.

— Ne bih se mogao više složiti s tim nego se slažem. Riječ je o načinu kako ste to učinili. Kad netko oslobodi zlu silu radi postizavanja nekog cilja, on ne može znati sve posljedice.

— *Drugi* to rade. Rade to upravo *sada*.

— To vam ne daje pravo. Na otvoreno s njima ako možete, a uz vaše resurse uvjeren sam da možete, ali ih nemojte ni pokušati imitirati.

— To je sofisterija! Mi živimo u životinjskom svijetu, politički orijentiranom svijetu kojim vladaju *grabežljivci!*

— Ne moramo postati i sami grabežljivci da bi se borili protiv njih... Dovođenje na čistinu, otkrivanje, ne imitiranje.

— U trenutku kad se čuje glas o tome, od trenutka kad će čak nekolicina shvatiti što se dogodilo, divljačka stada će nas zgaziti. Oni mijenjaju pravila, mijenjaju zakone. Oni su nedodirivi.

— Neće ako ih razumni ljudi razotkriju. Vaša je ideja mogla biti u redu, ali ste u svom *ekscesu* povrijedili zakone — pisane i nepisane — i izazvali smrt nevinih ljudi jer ste sebe smatrali iznad zakona zemlje. Umjesto da kažete zemlji što znate, vi ste odlučili da manipulirate s njom.

— To je vaš zaključak?

— Točno. Tko su drugi u ovom Inver Brassu?

— Vi znate to ime?

— Upravo sam ga rekao. Tko su?

— To nećete nikad saznati od mene.

— Mi ćemo ih pronaći... naposljetku. Ali zbog moje osobne znatiželje, gdje je ova organizacija počela? Ako ne želite odgovoriti, nije važno.

— O, ali meni je stalo da vam odgovorim — rekao je stari povjesničar, kojemu su mršave ruke tako drhtale da ih je morao stegnuti na stolu. — Prije više desetljeća Inver Brass je rođen u kaosu, kad se nacija raspadala, bila na rubu samouništenja. To je bio vrhunac velike depresije;¹ zemlja je stala a nasilje je posvuda buktalo. Gladnim ljudima nije do praznih parola i još praznijih obećanja, a produktivni ljudi koji su izgubili ponos, ali ne vlastitom krivnjom, bili su svedeni na čisti bijes... Inver Brass je osnovala mala grupa veoma bogatih utjecajnih

¹ Razdoblje 1922-32. (*op. prev.*)

ljudi koji su slijedili savjete Barucha¹ i sličnih pa ih nije dotakao ekonomski slom. To su bili i ljudi od društvene svijesti koji su svoje resurse upotrebljavali na praktične načine, zadržavajući pobune i nasilje ne samo masivnom infuzijom kapitala i isporuka u uzavrela područja, već i tihim guranjem zakona kroz Kongres koji su doveli do olakšanja. U toj tradiciji mi slijedimo...

— U toj? — upita Payton tiho, hladna pogleda, proučavajući starca.

— *Da* — naglašeno će Winters.

— Inver Brass... Što to znači?

— To je ime jezera u močvarama Highlandsa, koje nije ni na kakvoj karti. Skovao ga je prvi predsjedavajući, bankar škotskog porijekla, koji je znao da grupa mora djelovati u tajnosti.

— I tako bez odgovornosti bilo kome?

— Ponavljam: mi ne tražimo *ništa* za sebe!

— Zašto onda tajnovitost?

— Potrebna je, jer premda svoje odluke donosimo bestrasno i za dobrobit zemlje, one nisu uvijek ugodne ili, u očima mnogih, čak obranjive. Ali su *ipak* bile za dobrobit nacije.

— »Čak obranjive«? — ponovi Payton, iznenađen onim što je čuo.

— Dat ću vam jedan primjer. Prije više godina, naši neposredni prethodnici su se suočili s vladinim tiraninom koji je imao vizije o tome kako će preoblikovati zakone ove zemlje. Čovjek se zvao John Edgar Hoover, gigant koji je u podmaklim godinama postao opsjednut, i išao izvan granica racionalnosti, ucjenjujući predsjednike i senatore — poštene ljude — svojim sirovim dosjeima, koji su obilovali ogovaranjima i niskim udarcima. Inver Brass ga je eliminirao prije nego što je on izvršnu i zakonodavnu vlast, u suštini vladu, natjerao na koljena. A onda se pojavio mladi pisac Peter Chancellor koji se previše približio istini. On i njegov netrpeljivi rukopis izazvali su tadašnje »pražnjenje« Inver Brassa — ali nisu mogli spriječiti njegovo uskrsnuće.

— O, moj *Bože!* — tiho uzviknu direktor Specijalnih projekata. — Dobro i zlo, o čemu zaključujete samo vi, osude donosite *samo* vi.

— Nije bilo drugih rješenja.

— Ne, to nije istina. — Payton je ustao, gurnuvši stolicu iza sebe. — Ja više nemam što reći, doktore Winters. Odlazim.

— Što kanite činiti?

— Ono što treba. Napisat ću izvještaj Predsjedniku, vrhovnom javnom tužiocu i kongresnim nadzornim komitetima. To je *zakon*. ... Vaš je posao okončan, doktore. I nemojte me otpratiti do vrata. Naći ću put.

Payton je izišao na hladni sivi jutarnji zrak. Disao je duboko, nastojeći ispuniti pluća, ali nije u tome uspijevaao. Bio je previše iscrpljen, previše tužan i povrijeđen. Došao je do stepeništa i stao silaziti kad se odjednom, zatresavši zemlju, začuo prasak — *pucaanj*. Paytonov šofer je izletio iz kola, čučnuo na prolazu i držao pištolj objema rukama.

MJ je polako zatresao glavom i nastavio prema stražnjim vratima svog automobila. S Inver Brassom je svršeno; vođa je mrtav — ubio se svojom rukom. Bez ugleda i autoriteta Samuela Wintersa, organizacija je u raspadu, a način njegove smrti poslat će poruku o slomu

¹ Bernard Mannes Baruch (1870-1965), američki financijer i državnik, ekon. savjetnik predsjednika Wilsona i Roosevelta (*op. prev.*)

onima koji su preostali... Evan Kendrick? Njemu treba ispričati cijelu priču, sve njene strane, pustiti ga da sam odluči. Ali to može pričekati — barem jedan dan. Sve o čemu je MJ mogao misliti dok mu je vozač otvorio vrata bilo je da ode kući, da popije nekoliko čašica više nego je dobro za njega i da odspava.

— Gospodine Payton — rekao je šofer — imali ste radiovezu Kôd Pet, sir.

— Kakva je bila poruka?

— Uspostaviti vezu sa San Jacintom. Hitnost.

— Vratimo se u Langley, molim te.

— Da, sir.

— Ah, u slučaju da zaboravim: Sretan ti Božić.

— Hvala vam, sir.

566

— Mi ćemo ga obilaziti najmanje jednom svakog sata, gospođice Rashad — rekla je sredovječna mornarička bolničarka iza pulta. — Budite uvjereni u to... Da li ste znali da je Predsjednik telefonirao kongresmenu poslije podne?

— Da, bila sam tamo. A govoreći o telefonima, ne smije biti telefonskih poziva prosljeđenih u njegovu sobu.

— Razumijemo. Evo zabilješke; to je kopija koju svaki telefonist ima pred sobom u centrali. Svi pozivi moraju biti javljeni vama u hotel Westlake.

— Točno. Mnogo vam hvala.

— To je šteta, zar ne? Noću uoči Božića, i umjesto da je s prijateljima i pjeva božićne pjesme ili što bilo, on je vezan za bolnicu a vi za hotelsku sobu.

— Reći ću vam nešto, sestro. Činjenica da je on ovdje i da je živ znači mi najveseliji Božić kojemu sam se mogla ponadati.

— Znam, draga. Vidjela sam vas zajedno.

— Pazite na njega. Ako malo ne odspavam, ujutro me neće smatrati baš nekim poklonom.

— On je naš pacijent broj jedan. A vi se odmorite, mlada gospođo. Izgledate prilično oronulo, to je medicinsko mišljenje.

— Sva sam zbrkana i neuredna.

— U svojim najboljim danima htjela bih biti tako zbrkana i neuredna.

— Vi ste dragi — rekla je Khalehla i stavila ruku na sestrinu, stegnuvši je. — Laku noć. Vidjet ćemo se sutra.

— Sretan Božić, draga.

— *I jest.* Neka i vama bude sretan. — Adrienne Rashad je krenula bijelim hodnikom do niza liftova, pa pritisnula donje dugme. Govoreći kako joj je potreban san, ona je to itekako mislila ozbiljno, jer osim kratkih dvadesetak minuta kad su i ona i Evan zadrijemali, gotovo četrdeset osam sati nije zatvorila oči. Vrući tuš, toplo jelo preko sobne službe, i krevet — to je raspored za noć. Ujutro će posjetiti jednu od onih trgovina koje su otvorene za dobrobit onih grijешnika koji su nešto zaboravili kupiti, nekoliko smiješnih poklona za njenog... namjeravanog? Moj Bože, pomisli. Za mog *fiancéa*.¹ Previše.

Zaista je čudno kako Božić neporecivo povlači ugodnije, blaže vidove ljudske prirode — bez obzira na rasu, uvjerenje. Ta bolničarka, na primjer. *Bila* je doista slatka, a vjerojatno je prilično usamljena žena prekrupna tijela i nezgrapna lica, s malo vjerojatnoće da će je izabrati za poster Wave.² A ipak je nastojala biti topla i ljubazna. Rekla je da zna kako se osjeća kongresmenova lady jer ih je vidjela zajedno. Nije. Khalehla je upamtila svaku osobu koja je ušla u Evanovu sobu a ta sestra nije bila jedna od njih. Ljubaznost... izlazi na površinu,

¹ *Zaručnik* (franc.) (op. prev.)

² *Wave* ili *WAVE* je amer. akr. za *Women Accepted for Volunteer Emergency (Service)*, žene primljene za dobrovoljačku službu u nuždi; rezervna služba američke ratne mornarice (op. prev.)

a kako je god nazvao, Božić je. A njen je čovjek siguran. Vrata lifta su se otvorila. Ušla je u kavez koji se spušta, osjećajući sigurnost, toplotu, opuštenost.

Kendrick je otvorio oči u mraku. Nešto ga je probudilo... Što je to bilo? Vrata od njegove sobe?... Da, svakako, to su bila vrata. Khalehla mu je rekla da će cijelu noć provjeravati kako mu je. Gdje misli da bi otišao? Na ples? Opet je utonuo u jastuke, dišući duboko, bez snage u sebi, sva energija kao da pluta u izmaglici... *Ne*. To nisu vrata. Nečija prisutnost. Netko je u sobi!

Polako je pomicao glavu, centimetar po centimetar. Ugledao je nerazgovjetnu bijelu mrlju, bez gornjeg ili donjeg nastavka, samo nejasna površina bjelila u tami.

— Tko je to? — rekao je smogavši jedva čujan glas. — Tko je tamo?

— Tišina.

— Tko si dovraga ti? Što *hoćeš*?

A onda, poput munjevita napada, bijela masa je pojurila iz mraka i udarila mu u lice. *Jastuk*. Nije mogao *disati!* Potegao je desnu ruku i stao gurati jastuk suprotstavivši se mišićavoj ruci, ali mu je ruka ubrzo naišla na lice, mekano lice, a onda na skalp... *ženske kose!* Svom snagom koju je mogao skupiti potegao je dugu kosu, okrenuvši se na desnu stranu uskog bolničkog kreveta, povukavši grabežljivca na pod ispod sebe. Pustio je kosu i stao udarati lice ispod sebe; rame mu je trzalo od praskovite boli, šavovi su popucali, krv je namakala poveze. Pokušao je viknuti, ali sve što se čulo bio je tihi grleni grč. Teška žena mu je stezala vrat kao s pandžama, prsti su joj bili oštri vršci koji su mu sjekli kožu... zatim krenuše do njegovih očiju, hvatajući kapke, stružući po čelu. Naglo se podigao i oslobodio njene stege, izvan njenog dodira, ali je tresnuo o zid. Bol je bila nepodnosiva. Izvinuo se prema vratima, ali je opet bila na njemu, bacivši ga na rub kreveta. Ruka mu je udarila u vrč s vodom na stolu; zgrabio ga je, okrenuo se i udario s njim u glavu, u manijakalno lice iznad sebe. Žena je bila omamljena; gornjim dijelom tijela sjurio se naprijed, udarivši desnim ramenom teško tijelo koje je tresnulo o zid, zatim skoči prema vratima i širom ih otvori. Bijeli antiseptički hodnik bio je okupan prigušenim sivim svjetlom, osim jarke svjetiljke iza katnog pulta, na polovini hodnika. Opet je pokušao viknuti.

— *Netko!... Pomozite mi!* — Riječi su se izgubile; iz usta mu je dopirao samo grleni nijemi krik. Šepao je. Nateknuti gležanj i oštećena noga jedva su mu držali tijelo. Gdje su *svi*? Nikoga nema... nikoga nema za pultom! Onda su dvije bolničarke ovlaš izašle iz neke sobe na dnu hodnika. On je podigao ruku i stao grozničavo mahati, a najzad mu se pojavise i riječi. — *Pomozite mi!*

— Bože! — vrisnula je jedna od žena dok su obje potrčale prema njemu. Istodobno je Kendrick čuo još neke noge u trku. Okrenuo se i bespomoćno gledao kako krupna, mišićava sestra bježi iz njegove sobe pa hodnikom do vrata ispod crvenog natpisa IZLAZ. Treskom je otvorila vrata i iščezla.

— Pozovi doktora dolje u Hitnim slučajevima! — uzviknu mornarička sestra koja je prva stigla do njega. — *Požuri!* Sav krvvari!

— Onda je bolje da telefoniram Rashadovoj! — rekla je druga sestra, trčeći prema pultu. — Njoj treba telefonirati zbog bilo koje promjene stanja, a, *Isuse*, ovo je zacijelo to.

— *Ne!* — viknuo je Evan, čiji je glas najzad čisto zagalamio, mada bez daha. — Ostavite je na miru!

— Ali kongresmenu...

— Molim vas učinite kako vam kažem. *Nemojte je zvati!* Nije spavala dva ili tri dana. Samo pozovite doktora i pomozite mi da se vratim u sobu... Onda ja moram telefonirati.

Poslije četrdeset pet minuta rame mu je bilo ponovo sašiveno, a lice i vrat očišćeni. Kendrick je sjedio u krevetu, s telefonom u krilu, pa je stao birati broj u Washingtonu koji je upamtio. Usprkos snažnom protivljenju, naredio je doktoru i sestrama da ne zovu vojnu policiju, pa čak ni bolničku sigurnost. Ustanovilo se da nitko na katu nije ništa znao o krupnoj ženi osim njena imena, očito lažnog, koje su pročitali u njenim papirima o premještanju. Te im je papire predala tog poslijepodneva, a bili su iz bolnice baze u Pensacoli, na Floridi. Bolničarke s oficirskim činom veoma su poželjne u svakoj vojnoj bolnici; nitko nije postavljao pitanje u vezi s njenim dolaskom i nitko je nije zaustavljao prilikom brzog odlaska. A sve dok cijela slika ne bude jasnija, neće biti ni službene istrage koja bi izazvala nove članke u medijima. Potamnjenje je još uvijek na snazi.

— Žao mi je što sam te probudio, Mitch...

— *Evan?*

— Bit će bolje da znaš što se dogodilo. — Kendrick je opisao sav taj zbiljski košmar koji je proživio, uključujući i svoju odluku o izbjegavanju policije, civilne i vojne. — Možda nisam u pravu ali sam smatrao da u trenutku kad iziđe iz bolnice više neće biti mnogo mogućnosti da je se uhvati, ali bi iskrsla mogućnost da se to pojavi u novinama ako je pokušaju zaustaviti.

— Bio si u pravu — suglasio se Payton, govoreći brzo. — Ona je unajmljeni pištolj...

— *Jastuk* — ispravi ga Evan.

— Jednako smrtonosan — da se nisi probudio. Unajmljene ubojice planiraju unaprijed, obično se upoznaju s nekoliko raznih izlaza a toliko se i preoblače. Učinio si pravo.

— Tko ju je unajmio?

— Rekao bih da je to prilično očito. Grinell je to učinio. Čim se izbavio s tog otoka, bio je prilično zaposlen.

— Što to znači? Khalehla mi nije rekla.

— Khalehla, kako je ti nazivaš, ne zna. Ima dovoljno stresa s tobom na rukama. Kako je primila noćasnji događaj?

— Nisu joj rekli. Nisam im dopustio da joj telefoniraju.

— Bit će bijesna.

— Barem će malo odspavati. Što je s Grinellom?

— Advokat Ardis Vanvlanderen je mrtav a knjige nigdje nema. Grinellovi su ljudi prvi stigli u San Jacinto.

— *Prokletstvo!* — hrapavo će Kendrick. — Izgubili smo je!

— Tako bi se činilo, ali ima nešto što se ne zbraja... Sjećaš li se kako si mi rekao da sve što je Grinellu potrebno je to da sazna da li sužavamo obruč oko njega — samo netko njegov tko će promatrati advokatovu kuću?

— Zacijelo.

— Paprenjak ga je pronašao.

— *I?*

— Ako su se domogli knjige, zašto postaviti tog promatrača nakon te činjenice? Zaista, zašto riskirati?

— Prisilite promatrača da vam kaže! Drogirajte ga kao i prije.

— Paprenjak tako ne misli.

— *Zašto ne?*

— Dva razloga. Taj je čovjek možda samo čuvar niskog ranga koji ne zna apsolutno ništa, i drugo, Paprenjak ga želi pratiti.

— Hoćeš reći da je Paprenjak pronašao osmatrača i da osmatrač to ne zna.

— Rekao sam ti da je dobar. Grinellov čovjek čak ne zna da smo našli mrtvog odvjetnika. Sve što je vidio bio je kamionet kompanije s dvojicom vrtlara u kombinezonima Green Thumb¹ koji su se odmah bacili na šišanje trave.

— Ali ako je osmatrač tako niskog ranga, što će Paprenjak — Kriste, kakvo glupo ime — što će saznati prateći ga?

— Rekao sam da je *možda* niskog ranga, čovjek s relejnim telefonskim brojem koji periodički telefonira, što nam ne bi ništa reklo. S druge strane, možda i *nije* tako. Ako je višeg ranga, odvest će nas drugima.

— Za ime božje, Mitch, drogirajte ga i ustanovite!

— Ti me ne slijediš, Evane. Relejni telefon se poziva *periodički*... u određeno vrijeme. Ako je red poremećen, Grinellu šaljemo krivu poruku.

— Svi ste vi zapetljani čudaci — rekao je oslabjeli Kendrick.

— Nije baš neka vraški ugodna profesija... Stavio sam ti pred vrata nekoliko obalnih patrola. Pokušaj se odmoriti.

— Što je s tobom? Znam da si rekao da nećeš doletjeti ovamo i sada znam zašto, ali si ti još u uredu, zar ne?

— Da, čekam da čujem Paprenjaka. Odavde mogu brže raditi.

— Ne želiš govoriti o događaju jučer ujutru — o sastanku s honchom iz Inver Brass.

— Možda sutra. Više nije hitno. Bez njega nema Inver Brass.

— Bez njega?

— Ubio se... Sretan Božić, kongresmenu.

Khalehla Rashad je bacila pakete iz ruku i vrisnula. — Što se *dogodilo?* — viknula je i pojurila prema krevetu.

— Medicare² je gomila govana — odgovori joj Evan.

— To nije *smiješno!*... Pred vratima su ti SP³ a način kako su me provjeravali ID⁴ dolje na ulazu kad sam rekla da ti idem u posjetu... Što se *dogodilo?*

Ispričao joj je, izostavljajući nove šavove i krv u hodniku. -Mitch se slaže s onim Što sam učinio.

¹ Dosl. *Zeleni prst*; amer, firma za održavanje vrtova i parkova (*op. prev.*)

² Američka savezna zdravstvena služba za građane (*op. prev.*)

³ Ak. od engl. *Shore Patrol*, obalna straža (*op. prev.*)

⁴ Ak. od engl. *ID card*, karta ili dokumenat koji služi za identifikaciju osobe (*op. prev.*)

— Ja ću mu skinuti *glavu!* — vikala je Khalehla. — Trebalo je da me *pozove!*

— Onda ne bi izgledala tako lijepo kako izgledaš. Sjene oko očiju su ti samo napola crne. Spavala si.

— Dvanaest sati — priznala je, sjednuvši na rub kreveta. — Ta *slatka* zdepasta *sestra?* Ja to ne mogu vjerovati!

Pozvonio je telefon. — To je vjerojatno Mitch. — Bio je.

— *Prodor!* — uzviknuo je direktor Specijalnih projekata iz Langleya, u Virginiji. — Je li ti Evan rekao? O Grinellu?

— Ne, ništa.

— Daj mi ga, on ti može objasniti situaciju...

— Što je, Mitch?

— Prodor koji nam je trebao — sada ga imamo!

— Paprenjak?

— Prilično je čudno, ali ne on. Iz sasvim drugog izvora. U ovom poslu tražiš lude stvari i pokadšto ih nađeš. Mada ne vjerujući u uspjeh, poslali smo čovjeka u ured advokata Vanvlandereneve s lažnim dokumentom koji mu dozvoljava pristup papirima Potpredsjednikovog pokojnog šefa osoblja. U odsutnosti svog poslodavca, sekretarica nije nikome htjela dopustiti da šara po dokumentima, pa je telefonirala u San Jacinto. Znajući da ona neće dobiti odgovor, naš se čovjek tamo muvao nekoliko sati glumeći ljutitog vašingtonskog službenika s naređenjem Vijeća nacionalne sigurnosti dok je ona nastojala negdje pronaći odvjetnika. Vidjelo se da je iskreno uznemirena; on je s važnim klijentima na sastanku koji će potrajati cio dan... Je li to bilo zbog osjećaja osujećenosti ili u samoobrani, ne znamo i nije nam stalo, ali je blebnula podatak da naš čovjek vjerojatno želi sve te povjerljive papire koje je ona kserokopirala¹, ali ako je tako, neće ih moći dobiti jer su svi pohranjeni u bankovnom trezoru.

— *Bingo* — tiho će Evan, ali vičući u sebi.

— Bez sumnje. Čak je opisala knjigu... tu glavnu knjigu sa svim transakcijama i podacima... Naš prepredeni zastupnik apsolutno je voljan prodati knjigu Grinellu, pa ga je nastavio ucjenjivati govoreći mu da ima knjigu. Grinellov je osmatrač bio u San Jacintu iz čiste znatiželje, ništa više, a knjiga će najkasnije za jedan sat biti naša.

— Uzmi je, Mitch, rastavi je! Potraži nekoga tko se zove Hamendi, Abdel Hamendi.

— Trgovac oružjem — rekao je Payton, potvrdivši informaciju. — Adrienne mi je rekla. Fotografije u apartmanu Vanvlanderenovih — Lausanne, Amsterdam.

— To je jedan. Oni imaju za nj šifrirano ime, dakako, ali je tu trag novca, transferi u Ženevi i Zürichu — Gemeinschaft Bank u Zürichu.

— Prirodno. To se može očekivati.

— Ima nešto drugo, Mitch. Očistimo kuću koliko je god moguće. Čovjek kao Hamendi isporučuje oružje svim fanatičnim rascjepkanim grupacijama koje može naći, a svaka strana ubija drugu s onim što im on prodaje. Zatim traži druge ubojice, one u odijelima od tisuću dolara, koji sjede u luksuznim uredima, kojih je jedina ideja — novac, pa ih uvodi u svoju mrežu... Proizvodnja raste deset puta više nego je bila, pa dvadeset, a onda su nova ubijanja, novi razlozi za prodaju, novi fanatici koje treba podmazati... Zgrabimo ga, Mitch. Dajmo dijelu ovog zajebanog svijeta mogućnost da diše — bez njegovih isporuka.

¹ Fotokopirala; engl. izraz je nastao po imenu firme *Xerox*, prvog proizvođača uređaja za fotokopiranje u svijetu (*op. prev.*)

— To je teško ostvarivo, Evane.

— Daj mi nekoliko tjedana da se pokrpam, a onda me opet pošalji u Oman.

— Što?

— Naručit ću toliku količinu oružja o kojoj Hamendi nije mogao ni sanjati.

Prošlo je šesnaest dana. Božić je ostao kao bolna uspomena. Nova godina je dočekanu oprezno, sumnjičavo. Četvrtog dana Nove godine Evan je posjetio Emilija Caralla i dao mu fotografiju lijepog novog ribarskog broda, zajedno s vlasničkim papirima, potvrdom o unaprijed plaćenom tečaju za dobivanje kapetanske dozvole, bankovnom knjižicom i garancijom da ga nitko s otoka Putovanje u Kinu neće uznemiravati u El Descansu. To je bila istina; odabrana braća interne vlade koja su se sastajala na otoku Što je pripadao toj podmukloj vladi, nisu bila raspoložena da to priznaju. Sklonili su se iza baterija odvjetnika, a nekolicina je pobjegla iz zemlje. Nisu vodili brigu o osakaćenom ribaru u El Descansu. Vodili su brigu isključivo o svom životu i bogatstvu.

Osmog dana je stigao kopneni val iz Chicaga, kotrljajući se po srednjem zapadu. Započeo je u četirima nezavisnim dnevnicima unutar radijusa od šezdeset milja; listovi su uvodničarski predložili kandidaturu kongresmena Evana Kendricka za potpredsjedničku nominaciju. Unutar sedamdeset dva sata javila su se još dva dnevnika s istom idejom, dakako, a uz njih i šest televizijskih stanica u vlasništvu pet spomenutih dnevnika. Prijedlozi su se pretvorili u snažnu podršku, a glasovi žurnalističkih kornjača čuli su se u cijeloj zemlji. Od New Yorka do Los Angelesa, od Bismarcka do Houstona, od Bostona do Miamijsa, bratstvo medijskih giganata stalo je proučavati ideju, a urednici *Timea* i *Newsweeka* sazvali su hitne sastanke. Kendricka su preselili u odijeljeno krilo mornaričke bolnice a ime mu izbrisali iz popisa pacijenata. U Washingtonu su Annie Mulcahy O'Reilly i osoblje izvijestili stotine pozivača da je predstavnik iz Colorada izvan zemlje i da nije na raspolaganju onima koji ga traže.

Jedanaestog dana su se kongresmen i njegova dama vratili u Mesa Verde, gdje su se iznenadili ugledavši Emmanuela Weingrassa, koji je sa strane nosio mali cilindar s kisikom u slučaju respiratorne nužde. Nadgledao je armiju tesara koji su popravljali kuću. Manny je radio sporije i često je sjedao i odmarao se, ali njegova bolest nije imala nikakav učinak na njegovu razdraživost. To je bila konstanta; jedini put kad je spustio glas samo za decibel bio je kad je govorio s Khalehlom — svojom »lijepom, novom kćerkom, koja je zaslužila mnogo više nego je tumaralo koje se stalno skita«.

Petnaestog je dana Mitchell Payton, radeći s mladim kompjuterskim genijem kojeg je posudio od Franka Swanna u Stateu, prodro u šifre Grinellove knjige, biblije unutrašnje vlade. Radeći cijelu noć s Geraldom Bryceom za tipkama, njih su dvojica sastavili izvještaj za predsjednika Langforda Jenningsa, koji im je točno rekao koliko primjeraka da načine. Jedan je dodatni primjerak izišao iz »obrađivača riječi« prije nego je disk uništen, ali MJ nije znao za to.

Jedna po jedna limuzina su stizale noću, ne na zamračeno imanje na Chesapeake Bayu, već do južnog trijema Bijele kuće. Putnike su pratili marinci do Ovalnog ureda Predsjednika Sjedinjenih Država. Langford Jennings je sjedio za stolom, podigavši noge na najugodniju počivaljku za noge, lijevo od stolice. Kimanjem je pozdravljao svakog pridošlicu — sve osim jednog. U potpredsjednika Orsona Bollingera je samo pogledao, bez ikakva pozdrava, ispoljavajući samo prezir. Stolice su bile postavljene u polukrugu ispred Jenningsova stola. Među prisutnima, od kojih je svaki imao u ruci tvrdu omotnicu, bile su vođe većine i manjine obaju Domova Kongresa, vršilac dužnosti državnog sekretara, ministar za obranu, direktori Centralne obavještajne službe i Vijeća nacionalne sigurnosti, članovi generalštaba, vrhovni javni tužilac i Mitchell Jarvis Payton, direktor Specijalnih projekata CIA-e. Svi su sjeli i čekali u tišini. Čekanje je potrajalo.

— Mi smo u debeloj hrpi govana — rekao je Predsjednik Sjedinjenih Država. — Kako se to dogodilo, neka budem proklet ako znam, ali bit će bolje da večeras dobijem neke odgovore ili će jedan broj ljudi u ovom gradu provesti dvadeset godina u tesanju kamena. Da li sam dovoljno jasan?

Nekolicina su kimnuli, ali ih se više od nekoliko usprotivilo; ljutitim glasom i licem odbijali su Predsjednikove implikacije.

— *Stanite!* — nastavio je Jennings, utišavajući nezadovoljnike. — Želim da osnovna pravila budu u cijelosti shvaćena. Svaki je od vas dobio a vjerojatno i pročitao izvještaj koji je pripremio gospodin Payton. Svi ste ga donijeli sa sobom i pretpostavljam da izvještaj, kao što je naređeno, niste kopirali. Jesu li te tvrdnje točne?... Molim vas da odgovarate pojedinačno, počinjući meni slijeva, od vrhovnog tužioca.

Svaki je od okupljenih ponovio kretnju i riječi vrhovnog čuvara reda i zakona u zemlji. Svaki je podigao omotnicu i rekao: — Nema kopija, gospodine Predsjedniče.

— Dobro. — Jennings je povukao noge s tapecirane klupice i nagnuo se naprijed, oslonivši se na podlaktice. — Omotnice su numerirane, gospodo, i ograničene samo na ljude u ovoj sobi. Osim toga, omotnice će ostati ovdje kad budete odlazili. Opet, shvaćeno? — Kimanja i mrmljanja bila su afirmativna. — Dobro... ne moram vam reći da je informacija koju sadržavaju ove stranice toliko razorna, koliko je i nevjerojatna. Mreža lopova, ubojica i ljudskog smeća, koja je unajmljivala ubojice i plaćala usluge *teroristima*. Opće klanje u Fairfaxu, u Coloradu — i, o moj Bože — na Cipru, gdje je čovjek koji je vrijedio koliko bilo koja petorica od vas kopiladi dignut u zrak s cijelom delegacijom... To je litanija užasa, o direktorskim vijećima diljem zemlje u stalnoj koluziji, u stalnom potajnom paktiranju, o nabijanju cijena radi prekomjernih profita, o tim ljudima koji kupuju utjecaj u svim sektorima uprave i vlade, pretvarajući nacionalnu obrambenu industriju u vreću za stjecanje bogatstva. To je i litanija prevara, ilegalnih transakcija s trgovcima oružjem u cijelom svijetu, laganja odborima za kontrolu naoružanja, kupovanja izvoznih dozvola, rerutiranja isporuka koje nisu odobrene. *Kriste*, kakva je to jebena zbrka!... A ovdje među vama nema nikoga tko je netaknut time. A sada, jesam li čuo neke prigovore?

— *Gospodine Predsjedniče...*

— *Gospodine Predsjedniče...*

— Proveo sam trideset godina u *Korpusu* i nitko se nije usudio...

— *Ja se usuđujem!* — zagalamio je Jennings. — A tko si ti dovraga da mi kažeš da se ne mogu usuditi? Netko *drugi*?

— Da, gospodine Predsjedniče — odgovori mu ministar obrane.

— Posluživši se vašim jezikom, ja ne znam na koju određenu *jebenu* stvar vi aludirate i... protivim se vašoj zajedljivosti.

— *Određenu? Zajedljivost?* Jebi se, Mac, čitaj brojke! Tri milijuna dolara za tenk, čija proizvodnja ugrubo košta milijun i po. *Trideset* milijuna za avion, lovac, koji je tako pretrpan pentangonskim igračkama da ne funkcionira, onda se vraća natrag na projektni stol pa košta još *deset* milijuna po mašini? Zaboravite na zahodska sjedala i proklete francuske ključeve, jer imate mnogo većih problema.

— Sve su to manji izdaci u usporedbi s ukupnošću, gospodine Predsjedniče.

— Kao što bi moj prijatelj rekao na televiziji, kaži to jadnom kurvinom sinu koji mora uravnoteživati svoje troškove da bi preživio. Možda vi radite krivi posao, gospodine sekretaru. Mi stalno govorimo zemlji da je sovjetska privreda u neredu, da je njihova tehnologija

svjetlosnim godinama iza nas, a ipak svake godine kad primete svoj budžet, govorite nam kako smo u govnu jer je Rusija ispred nas i ekonomski i tehnološki. Tu postoji manja kontradikcija, ne mislite li tako?

— Vi ne razumijete složenost...

— I ne moram. Ja razumijem kontradikciju... A što je s vama, s vama četvoricom nepokolebljivih zagovornika iz Doma i Senata — članovima moje stranke i lojalne opozicije? Vi niste nikad ništa namirisali?

— Vi ste izuzetno popularan Predsjednik — rekao je vođa opozicije. — Politički je teško protiviti se vašim pozicijama.

— Čak i kad riba smrdi?

— Čak i kad riba smrdi, sir.

— Onda bi trebalo da vi odete... A naša oštroumna vojna elita, naš olimpijski generalštab. Tko pazi na prokletu trgovinu ili ste vi u tako razrijeđenu zraku da ste zaboravili adresu Pentagona? Pukovnici, generali, admirali, svi marširaju iz Arlingtona u redove obrambenih kontraktora, a porezne obveznike puštaju s kišnicom.

— Ja se *protivim!* — uzviknuo je šef Generalštaba. — To nije naš posao, gospodine Predsjedniče, da vodimo računa o zaposlenju svakog oficira u privatnom sektoru.

— Možda nije, ali vaše odobravanje preporuke čini prokleta sigurnim tko će dobiti čin koji to *čini* mogućim... A šta je s našim superšpijunima, s CIA-om i NSA? Gospodin Payton je isključen — ako ga itko od vas pokuša otjerati u Sibir, odgovarat će mi za to idućih pet godina — ali gdje ste *dođavola* vi bili? Oružje je upućivano posvuda po Sredozemlju i Perzijskom zaljevu — u luke za koje smo Kongres i ja rekli da su van *granica!* Niste mogli ući u trag tom *prometu?* Tko je dovraga bio kod telefona?

— U nizu slučajeva, gospodine Predsjedniče — rekao je direktor Centralne obavještajne agencije — kad smo imali razloga da ispitujemo stanovitu aktivnost, uzimali smo da se ti poslovi vrše s vašim dopuštenjem, jer su odražavali vaše političke pozicije. Kad su zakoni zemlje bili u pitanju vjerovali smo da vas savjetuje ministar za pravdu, što je prihvaćena praksa.

— I tako ste zatvorili oči i rekli »neka se Joe Blow bakće s tanjurom vrelih krumpira«. ¹ Vrlo pohvalno za spašavanje vašeg dupeta, ali zašto niste provjerili kod mene?

— Govoreći u ime NSA — reče direktor Vijeća nacionalne sigurnosti — mi smo nekoliko puta razgovarali i s vašim šefom osoblja i vašim savjetnikom za nacionalnu sigurnost o nekoliko neuobičajenih situacija koje su nam se našle na stolu. Vaš savjetnik za NSC² je ustrajao da on ne zna ništa o onome što je nazvao »zlobnim govorkanjima«, a g. Dennison je tvrdio da je to, a ja ću ga točno navesti, gospodine Predsjedniče — »hrpa govana koju šire ultraliberalni³ pederi gađajući vas nisko«. To su bile njegove riječi, sir.

— Opazite ćete — hladno će Jennings — da nijedan od tih ljudi nije u ovoj sobi. Moj NSC savjetnik je otišao u mirovinu, a moj šef osoblja je na dopustu i brine brigu o svojim privatnim poslovima. U obranu Herba Dennisona, on je možda upravljao strogim, prilično autokratskim brodom, ali njegova plovidba nije uvijek bila točna... Sada dolazimo do našeg glavnog čovjeka za čuvanje reda, čuvara sistema zakonitosti naše zemlje. Uzimajući u obzir

¹ Američko-australijski slang; *Joe Blow* je prosječan građanin, običan čovjek (*op. prev.*)

² Akkr. od *National Security Council*, Vijeće nac. sigurnosti — posebno tijelo koje pomaže Predsjedniku (*op. prev.*)

³ U očima američkih konzervativaca *liberali* i osobe takvih shvaćanja vrlo su neprihvatljive i opasne za tzv. tradicionalne američke ideale; njima liberal gotovo zvuči kao komunist (*op. prev.*)

zakone koji su prekršeni, savijeni ili obidjeni, meni se čini da si ti otišao na ručak prije tri godine i više se nisi vratio. Čime se vi bavite tamo u Pravdi? Organizirate turnire, igrate bingo ili jai alai?¹ Zašto tamo plaćamo nekoliko stotina pravnika da pronalaze kriminalno djelovanje protiv vlade, a *nijedan* od bogomprokletih zločina navedenih u ovom izvještaju nije otkriven?

— Oni nisu bih u našem domašaju, gospodine Predsjedniče. Mi smo se usredotočili na...

— Što je dovraga *domašaj*? Fiksiranje cijena kojim se bave korporacije i prekomjerno pretjerani troškovi nisu u vašem *domašaju*? Dopusti mi da ti nešto kažem, tebi i tvojim prosipačima vremena, bit će bolje da to bude u prokletom domašaju... Dvraga s tobom, obratimo se sada mom cijenjenom tiket-kolegi — ono što je sada na kraju nikako nije beznačajno, ili najmanje važno, ako uzmemo u obzir životni značaj onoga o čemu govorim. Naše ulizičko, slabičko oruđe *vrlo* specijalnih interesa je veliki čovjek u *kampu*! To su sve tvoji momci, Orsone! Kako si to mogao *učiniti*?

— Gospodine Predsjedniče, to su i *vaši* ljudi! Oni su sakupili novac za vašu prvu kampanju. Sakupili su milijune više od vaše opozicije, gotovo vam osigurali pobjedu. Vi ste zastupali njihove stavove, podupirali njihove zahtjeve za nesputanim proširenjem poslova i industrije...

— Razumno nesputanim, da — rekao je Jennings, kojemu su se sada isticale vene na čelu — ali ne *manipuliranje*. Ne *korumpirana* mešetarenja s trgovcima oružja u Evropi i Sredozemlju i, neka te Bog prokune, ne putem koluzije, iznuđivanja i *unajmljivanja* terorista!

— Ja nisam *ništa* znao o takvim stvarima! — uzvikne Bollinger, skočivši na noge.

— Ne, vjerojatno nisi, gospodine Potpredsjedniče, jer si ti tako lako krčmio utjecaj za njih da bi riskirali da te izgube u uzbuni. Ali si ti bio paklenski siguran da ima mnogo više slanine u vatri nego dima u kuhinji. Ti jednostavno nisi htio znati što je to zagorilo i tako vraški smrdi. *Sjedi!* — Bollinger je sjeo, a Jennings je nastavio. — Ali neka ti ovo bude jasno Orsone. Ti nisi na tiketu i ne želim te blizu konvencije. Ti si gotov, *svršen*, a ako ikad saznam da opet krčmiš ili sjediš u nekom vijeću koje se ne bavi isključivo dobrotvornom aktivnošću... dakle, nemoj ni pokušati.

— Gospodine Predsjedniče — rekao je predsjedavajući Združenih šefova štabova, ustajući; lice mu je bilo nategnuto kao da je od umjetne kože. — U svjetlosti vaših primjedbi i vrlo očitog stava, ja podnosim ostavku koja odmah stupa na snagu!

Tu je izjavu slijedilo pola tuceta drugih; svi su ustajali i govorili vrlo naglašeno. Langford Jennings se naslonio na naslon stolice i govorio mirno, ledenog glasa: — O, ne, nećete se izvući tako lako, nijedan od vas. U ovoj administraciji neće biti obrnutog pokolja subotne večeri,² neće biti bježanja s broda pa petama vjetra u brda. Vi ćete ostati točno tamo gdje jeste i prokleta voditi računa da se vratimo svom kursu plovidbe... Razumijete li me jasno, meni nije stalo što ljudi misle o meni ili o vama, ili o kući koju privremeno zauzimam, ali mi je stalo do zemlje, do toga mi je duboko stalo. Toliko duboko, zapravo, da će ovaj preliminarni izvještaj — preliminaran jer nije ni izdaleka gotov — ostati isključivo vlasništvo ovog Predsjednika po statutima egzekutivnog prava na neotkrivanje sve dok ne pomislim da je vrijeme da se objavi... Što će *biti*. Kad bismo to sada objavili to bi značilo sakaćenje najjačeg predsjedništva koje je ova zemlja imala u posljednjih četr-deset godina što bi izazvalo nepopravljivu štetu za zemlju, ali ponavljam, *bit* će objavljeno... Dopustite mi da vam nešto kažem. Kad muškarac, a uvjeren sam jednog dana i žena, stigne u ovaj ured, ostaje

¹ Verzija pelota koju igraju dva ili četiri igrača (baskijski)

² Aluzija na postupke nekih američkih predsjednika koji su baš u subotu uvečer izvršili značajne personalne promjene u vladi (*op. prev.*)

jedno, a to je njegov otisak u povijesti. Dakle, unutar idućih godina mog života ja ću sebe izvući iz te trke za besmrtnošću, jer će kroz to vrijeme ovaj *kompletan* izvještaj, sa svim njegovim strahotama, biti objelodanjen... Ali ne prije nego svako krivo postupanje koje se dogodilo za vrijeme moje straže ne bude ispravljeno, i dok ne bude plaćeno za svaki zločin. Ako to znači raditi dan i noć, onda ćemo se tako ponašati — svi osim mog ortačkog, ulizičkog Potpredsjednika, koji će izbljedjeti i koji će si, uz sreću, prosvirati glavu... Konačna riječ, gospodo. Ako bilo koji od vas bude u kušnji da skoči s ovog pokvarenog broda koji smo svi izgradili propuštanjem i preplaćivanjem, molim vas da se sjetite da sam ja Predsjednik Sjedinjenih Država s velikom moći. Ona u najširem smislu uključuje život i smrt — to je samo iznošenje činjenica, ali ako vam se dopadne da to uzmete kao prijetnju... dobro, to je vaša povlaštenost. A sada izađite i počnite misliti. Paytone, vi ostajete.

— Da, gospodine Predsjedniče.

— Jesu li primili poruku, Mitch? — upita Jennings, točeći sebi i Paytonu piće iz bara u udubljenju lijevog zida Ovalnog ureda.

— Kažimo to na ovaj način — odgovori mu direktor Specijalnih projekata. — Ako za nekoliko sekundi ne dobijem taj whisky, opet ću se početi tresti.

Predsjednik se nasmiješio donoseći Paytonu piće kod prozora. — Nije bilo loše za prijana koji navodno ima IQ telefonskog stupa, ha?

— To je bila izvanredna izvedba, sir.

— Bojim se da je to ono na što se ovaj ured uglavnom sveo.

— Ja to nisam mislio na takav način, gospodine Predsjedniče.

— Dakako da jeste i imali ste pravo. To je razlog zašto kralj, sa svim ruhom na sebi ili gol, treba snažnog premijera koji, opet, stvara svoju kraljevsku obitelj — od obiju stranaka, usputice.

— Oprostite, jesam li vas razumio?

— Kendrick. Ja ga želim na tiketu.

— Onda ćete ga morati uvjeriti, bojim se da je tako kako vam kažem. Prema mojoj nećakinji — zovem je nećakinjom iako mi ona to zapravo nije...

— Ja znam sve o tome, sve o njoj — prekinu ga Jennings. — Što ona kaže?

— Da je Evan sasvim svjestan onoga što se dogodilo — što se događa — ali se nije odlučio. Njegov najbliži prijatelj, Emmanuel Weingrass, teško je bolestan i ne očekuje se da će živjeti.

— I to znam. Niste upotrijebili njegovo ime, ali je u izvještaju, sjećate se?

— O, oprostite. U posljednje vrijeme nisam baš mnogo spavao. Zaboravljam stvari... U svakom slučaju, Kendrick inzistira da se vrati u Oman, a ja ga ne mogu razuvjeriti. Opsjednut je trgovcem oružja, Abdelom Hamendijem. On sasvim točno zaključuje da Hamendi prodaje barem osamdeset posto ukupne sve vatrene moći koja se upotrebljava na Bliskom istoku i u jugozapadnoj Aziji, i uništava njegove voljene arapske zemlje. On je na svoj način današnji Lawrence¹, koji pokušava svoje prijatelje izbaviti međunarodnog prezira i, naposljetku, zaborava.

— Što točno misli da će postići?

¹ Lawrence od Arabije (1888-1935), brit. vojnik i pisac, koji je imao veliku ulogu u arapskoj pobuni protiv Turaka (1916-18) (*op. prev.*)

— Na osnovu onoga što mi je rekao, to je u osnovi operacija-žao. Mislim da mu još nije sasvim jasna, ali cilj je. To znači razotkriti Hamendija i predstaviti ga onim što on jest, čovjek koji pravi milijune i milijune prodajući smrt svakome tko je hoće kupiti.

— Što Evana navodi na pomisao da je Hamendiju uopće stalo do toga što njegovi kupci misle o njemu? On se bavi prodajom oružja, a ne evangelizmom.

— Možda mu bude stalo ako mu pola oružja ne bude funkcioniralo, ako eksplozivi ne eksplodiraju, a puške i topovi ne pucaju.

— Dobri *Bože* — prošaptao je Predsjednik, okrenuvši se polako i vrativši se svom stolu. Sjeo je i stavio naočari na bugaćicu, zureći u tišini u zid. Naposljetku se okrenuo na stolici i pogledao na Paytona pored prozora. — Pusti ga da ode, Mitchell. On nikad ne bi oprostio nijednom od nas ako ga zaustavimo. Daj mu sve što mu treba, ali se vraški pobrini da se vrati... Ja ga želim natrag. Zemlja ga želi natrag.

Džepovi izmaglice tjerali su se Perzijskim zaljevom, pokrivajući bahrainsku cestu Tujjar i izazivajući obrnute vijence svjetla ispod uličnih svjetiljki, koje su zaklanjale noćno nebo. Bilo je točno četiri i trideset ujutru kad se crna limuzina pojavila na napuštenom priobalnom dijelu usnula grada. Zaustavila se pred staklenim vratima zgrade Sahalhuddin, koja je do prije šesnaest mjeseci bila kraljevskim sjedištem čovjeka-čudovišta koji se nazivao Mahdijem. Dva Arapina u haljama pojavili su se na stražnjim vratima impozantnog automobila pa odšetala do snopa neonskog svjetla koje je osvjetljavao ulaz; limuzina se tiho odvezla. Viši muškarac je blago pokucao na staklo; stražar za stolom u recepciji pogledao je svoj ručni sat, ustao i brzo pošao k vratima. Otključao ih je i poklonio se posjetiteljima koji su došli u to čudno doba dana.

— Sve je spremno, velika gospodo — rekao je glasom koji je bio jedva više od šapata. — Vanjskim stražarima je dozvoljeno da se povuku prije kraja smjene, a jutarnja smjena dolazi u šest sati.

— Nama treba manje od pola tog vremena — rekao je mlađi, niži posjetilac, očito vođa. — Da li tvoja dobro plaćena pripremljenost uključuje i nezaključana vrata gore.

— Sasvim sigurno, veliki sir.

— I samo jedan lift u upotrebi? — upita stariji, viši Arapin.

— Da, sir.

— Mi ćemo ga gore zadržati.

Dvojica su stigla do liftova a viši, potčinjeni, pritisnuo je dugme; vrata su se odmah otvorila. Ušli su i vrata su se zatvorila. — Je li taj čovjek sposoban? — upita niži Arapin dok je mašinerija zazujala a lift se stao dizati.

— On radi ono što mu se kaže a što mu je rečeno nije komplicirano... Zašto je Mahdijev ured bio zapečaćen toliko mjeseci?

— Zato jer su vlasti tragale za ljudima poput nas, čekale na ljude poput nas.

— Rasturili su cijelu sobu, kako čujem?... — potčinjeni će oklijevajući, pitajući.

— Kao i s nama, nisu znali gdje da traže. — Lift je usporio pa se zaustavio, a onda su se otvorila vrata. Ubrzanim korakom dvojica posjetitelja su došla do stepeništa koje je vodilo na Mahdijev kat i u bivši »hram«. Stigli su do vrata ureda i niži je muškarac stao, s rukom na ručici. — Više od godine dana sam čekao na ovaj trenutak — rekao je, dišući duboko. — Sada kad je taj dan došao, ja drhćem.

Unutar velike prostorije koja je podsjećala na džamiju, s kupolastim stropom ispunjenim mozaičkim pločicama jarkih boja, dvojica upadača su stala u tišini, kao da su u prisutnosti nekog duha koji izaziva jezu od strahopoštovanja. Oskudni namještaj od tamno poliranog drveta bio je na svom mjestu, kao i stari kipovi surovih vojnika koji čuvaju unutrašnju grobnicu velikog faraona; veliki je stol djelovao simbolično kao sarkofag mrtvog obožavanog vođe. A uz desni zid, u naglašenoj kontradikciji, bile su suvremene metalne skele u visini od gotovo tri metra, s prečkama sa strane koje su omogućavale pristup do vrha. Progovorio je viši Arapin.

— Ovo bi moglo biti odmorište Alaha — neka bude njegova volja.

— Ti nisi poznao Mahdija, moj nevini prijatelju, u obima stvarima — odgovori mu pretpostavljeni. — Pokušaj s frigijskim Midom. Brzo sada, gubimo vrijeme. Pomakni skele do mjesta gdje ti kažem, a zatim se uspni. — Potčinjeni je brzo prišao podignutoj platformi i pogledao u svog kompanjona. — Nalijevo — nastavi vođa. — Do iza drugog prozorskog proreza.

— Ja te ne razumijem — rekao je visoki muškarac, uspinjući se do vrha skela.

— Ima mnogo toga što ti ne razumiješ a nema ni razloga da razumiješ... Sada, broji ulijevo, šest pločica od ruba prozora, a onda pet gore... Pritisni četiri ugla pločice na samim rubovima, a onda dlanom ruke svom snagom pritisni u sredinu. *Sad!*

Mozaička pločica je doslovce prsnula sa svog mjesta; visoki Arapin ju je jedva zadržao pazeći da ne padne. — *Voljeni Alahu!* — uzviknuo je.

— Jednostavno usisavanje uravnoteženo težinom — rekao je niži muškarac, ne raspredajući dalje. — Sada izvuci papire koji su unutra; trebalo bi da su svi zajedno. — Potčinjeni je učinio kako mu je bilo rečeno, izvukavši urednu hrpu drugih kompjuterskih ispisa povezanih s dvije gumene trake. — Baci ih meni — nastavi vođa — a onda stavi pločicu točno kako si je izvukao, počinjući s pritiskom na sredinu.

Visoki Arapin je nespretno izvršio naređenje, pa se spustio sa skele na pod. Prišao je svom pretpostavljenom koji je razvio nekoliko stranica ispisaka i napeto ih proučavao. — Je li ovo blago o kome si govorio? — upita ga tiho.

— Od Perzijskog zaljeva do zapadnih obala Sredozemlja — nema većeg — odgovori mu mlađi čovjek, kojemu je pogled jurio po papirima. — Oni su ubili Mahdija ali nisu mogli uništiti ono što je on stvorio. Povlačenje je bilo potrebno, ukopavanje itekako nužno — ali ne komadanje. Mirijada ogranaka poduzeća niti je uništena niti čak otkrivena. Ogranci su samo otpali i vratili se zemlji, spremni da jednog dana izniknu i pretvore se u debla.

— To ti kažu te čudne stranice? — Pretpostavljeni je kimnuo, još čitajući. — Što u Alahovo ime kažu?

Niži je muškarac oprezno pogledao svog višeg kompanjona. — Zašto ne? — rekao je, nasmiješivši se. — To su popisi svakog muškarca, svake žene, svake tvrtke, kompanije i korporacije, svakog kontakta i kanala do terorista do kojih je mogao doći. Potrajat će mjesecima, možda i nekoliko godina dok se to opet sve ne vrati i sakupi, ali će biti učinjeno. Vidiš, oni čekaju, jer je Mahdi u konačnici imao pravo: ovo je *naš* svijet. Mi ga nećemo nikome dati.

— Glas će se *proširiti*, moj prijatelju! — viknu stariji, viši, potčinjeni. — Hoće, zar ne?

— Vrlo oprezno — odgovori mu mladi vođa. — Mi živimo u različitim vremenima — dodao je zagonetno. — Prošlotjedna oprema je zastarjela.

— Ne mogu se graditi da te razumijem.

— Opet, to nije ni potrebno.

— Odakle si *ti*? — upita ga zbunjeno potčinjeni. — Rečeno nam je da te slušamo, da ti znaš ono što ljudi poput mene nisu povlašteni da znaju. Ali *kako, odakle?*

— Od tisuća milja daleko, a godinama sam se spremao za ovaj trenutak... Sada me ostavi. Sidi dolje i kaži čuvaru da što prije ukloni skele, a onda da daje znak kolima koja kruže ulicom. Vozač će te odvesti kući; sutra ćemo se sastati. Isto vrijeme, isto mjesto.

— Neka Alah i Mahdi budu s tobom — rekao je visoki Arapin, poklonivši se. Potrčao je k vratima i zatvorio ih iza sebe.

Mladi je čovjek gledao kako njegov kompanjon odlazi, a onda je posegnuo ispod halje i izvukao mali ručni radio. Pritisnuo je dugme i progovorio. — Bit će izvan zgrade za dva ili tri minuta. Povezi ga do stijena na južnoj obali. Ubij ga, svuci ga a pištolj baci u more.

— Po naređenju — odgovorio je vozač limuzine udaljene nekoliko ulica.

Mladenački je vođa stavio radio u halje i dostojanstveno se uputio do velikog stola od ebanovine, Svukao je ghotru i bacio je na pod. Prišao je stolici koja se doimala poput prijestolja i sjeo. Otvorio je veliku visoku ladicu s lijeve strane i izvukao Mahdijev omotač za glavu ukrašen draguljima. Stavio ga je na glavu i meko se obratio mozaičkom stropu.

— Zahvaljujem ti, moj oče — rekao je baštinik s doktoratom kompjuterskih znanosti sveučilišta u Chicagu. — Biti izabran između svih tvojih sinova je i čast i izazov. Moja slaba bijela majka neće nikad razumjeti, ali kao što si mi neprekidno davao do znanja, ona je bila samo sredstvo... Međutim, moram ti reći, oče, da je situacija sada drugačija. Suptilnost u akciji i dalekometni ciljevi su zahtjevi ovog vremena. Mi ćemo upotrijebiti tvoje metode kad to bude potrebno — ubijanje nam nije problem — ali mi zahtijevamo mnogo veći dio Globusa nego si ga ti tražio. Imat ćemo ćelije u cijeloj Evropi i Sredozemlju, a komunicirat ćemo na način koji ti nisi mogao ni zamisliti — tajno, putem satelita, ubacivanje i prislušivanje nemoguće. Vidiš, moj oče, svijet više ne pripada ovoj ili onoj rasi. Pripada mladima i snažnima i sjajnim, a to smo mi. Vrijeme glupih prilagođivanja je daleko iza nas; budućnost će stići našim koracima, u okvirima naših projekcija. A mi nismo samo mladi, snažni i sjajni, mi smo i nesmiljeni.

Novi Mahdi je prestao šetati i spustio pogled na ploču stola. Uskoro će ono što mu je potrebno biti ovdje. Veći sin velikog Mahdija nastavit će marširati.

Mi moramo *vladati*.

Posvuda !

TREĆI DIO

45

Bio je trideset drugi dan od divljeg bijega s otoka Putovanje za Kinu, a Emmanuel Weingrass je polako ušao na staklenu verandu u Mesa Verde; međutim, riječi su mu bile brze. — Gdje je tamaralo? — upitao je

— Trči na jugu četrdeset — odgovori mu Khalehla s kauča, pijući jutarnju kavu i čitajući novine. — Ili je sada već u planinama, tko zna?

Weingrass je prišao i skinuo kratki valjak s kisikom da bi se spustio na kauč. — Tamaralo izgleda dobro — nastavi naslonivši se i teško dišući.

— Čovjek bi pomislio da vježba za olimpijadu.

— Kako stvari u Omanu?

— Moj stari prijatelj sultan je malo zbunjen, ali će ga moja mlađa prijateljica, njegova žena, »izravnati«... Usput, Ahmet ti šalje svoje najbolje.

— I trebalo bi da mi šalje svoje »najbolje«. Duguje mi za svoj uspjeh na Harvardu, a nikad mi nije platio ni za kurvice koje sam mu nabavio u Los Angelesu.

— Ti nekako uvijek dopreš do srca stvari... Kako su svi tvoji u Jeruzalemu?

— Kad već govorimo o slanju pozdrava, Ben-Ami ti šalje svoje najbolje pozdrave.

— *Benny?* — uzviknu Adrienne nagnuvši se naprijed. — Dobri Bože, već godinama nisam mislila o njemu! Da li još nosi one svoje smiješne jeans hlače, posebno krojene za njega i drži oružje preko svog repa?

— Vjerojatno će tako ostati uvijek, a Mossadu će podnositi dvostruki račun za jedno i drugo.

— On je dobar momak i jedan od najboljih kontrolnih agenata koje je Izrael ikad imao. Radili smo zajedno u Damasku; on je malen i malo ciničan, ali dobar čovjek kad ga imaš na svojoj strani. Jak kao čavao, zapravo. On će nam se pridružiti u Muskatu?

— Pridružiti će se *vama*, ti ne-baš-lijepa osobo koja me izdvojila iz svega.

— Ma hajde, Manny...

— Znam, znam. Ja sam teret.

— Što ti misliš?

— U redu, ja jesam teret, ali i terete izvještavaju.

— Barem dvaput dnevno. Kad će nam se Ben-Ami priključiti? I kako? Ja ne mogu zamisliti da se Mossad želi bilo kako upetljivati u ovo.

— Poslije iranske svaštarije mjesec je previše blizu, osobito zbog CIA-inih podataka i banaka u Švicarskoj. Ben će ostaviti telefonski broj telefonskoj centrali palače, za gospođicu Adrienne — moja ideja... Osim toga, netko će doći s njim.

— Tko?

— Umobolnik.

— To pomaže. Ima li i ime?

— Samo je jedan koga sam poznavao bio kôd Plavi.

— *Azra!*

— Ne, to je drugi.

— Znam, ali je Izraelac ubio Azru, arapskog Plavog. Evan mi je rekao da je osjetio duboku mučninu; dvoje djece s toliko mržnje.

— Sve je mučno s djecom. Umjesto lopte oni nose repetirke i bombe... Je li Payton sredio vaš transport?

— Jučer ga je razradio s nama. Teretnim avionom do Frankfurta pa do Kaira, gdje pod *pokrivačem* odlazimo malim plovilom u Kuvait i Dubaj; posljednji dio puta s helikopterom. Stići ćemo u Oman noću, spustiti se u Jabal Shamu, gdje će nas dočekati jedna od Ahmatovih neoznačenih kola, i odvesti nas u palaču.

— To je uistinu podzemlje — rekao je Weingrass, kimnuvši, impresioniran.

— Tako mora biti. Evan će iščeznuti dok će štampi biti servirani podaci da je viđen na Havajima i da je, po svemu sudeći, nestao na jednom imanju u Mauiu. Grafičari izrađuju neke fotografije koje ga prikazuju tamo, na Havajima, a pojaviti će se u štampi, dakako.

— Mitchellova domišljatost se popravlja.

— Nema boljega od njega, Manny.

— Možda bi trebalo da on vodi Agenciju.

— Ne, on mrzi administrativne poslove i strašno je loš političar. Ako nekoga ili nešto ne voli, svi to znaju. Najbolji je tamo gdje je sada.

Začuo se zvuk otvaranja i zatvaranja prednjih vrata. Ušao je Evan, odjeven u modru trenirku, dok mu se znoj cijedio s lica. — *Ikakvih poziva?* — upitao je.

— Tek je prošlo sedam, dragi.

— Ne u Zürichu. Tamo je prošao jedan sat poslije podne. Razgovarao sam s njima prije nego sam izašao.

— Razgovarao s kim? — upita ga Rashadova.

— Uglavnom s direktorom Gemeinschaft Bank. Mitch mu je nabio toliko straha s informacijom koju imamo da pokušava surađivati... Čekaj trenutak. Je li itko provjerio telex u radnoj sobi.

— Nije, ali sam prokletu stvar čuo kako klaka prije dvadest minuta — odgovorio mu je Weingrass.

Kendrick je odložio čašu i brzo se zaputio kroz verandu u dnevnu sobu do vrata iza kamenog hodnika. Khalehla i Manny su ga gledali, onda pogledali jedno u drugoga i stresli ramenima. Kongresmen se vratio za nekoliko trenutaka držeći papir iz telexa, s izrazom lica koje je govorilo o uzbuđenju. — *Uspjeli su!* — uzviknuo je.

— Tko je učinio što? — upita Weingrass.

— Banka. Sjećate li se kreditne linije od pedeset milijuna koju su Grinell i njegov konzorcij lopova u Kaliforniji otvorili da me kupe?

— Pa nisu mogli ostaviti da to stoji! — uzviknu Khalehla.

— Dakako da nisu. To je otkazano istog trenutka kad je Grinell zbrisao s otoka.

— *Tako?* — sada će Manny.

— U ovo doba zamršenih telekomunikacija, kompjuterske greške pojave se tu i tamo, a jedna divna se upravo pojavila. Nema nikakve potvrde o povlačenju kredita. Kredit je *aktivan*; jedino, premješten u sestrinsku banku u Bernu s novim, šifriranim brojem računa. Sve je tamo.

— Oni to neće nikad isplatiti! — naglasio je Weingrass.

— To će biti zaračunano njihovim rezervama koje su deset puta pedeset milijuna.

— Oni će se *boriti* protiv toga, Evane — inzistirala je Khalehla, naglašavajući svaki slog poput starca.

— I paradirati sobom pred švicarskim sudom? Nekako sumnjam u to.

Helikopter »cobra« bez oznaka letio je nad pustinjom na visini ne nižoj od sto pedeset metara. Evan i Khalehla, iscrpljeni od gotovo dvadeset šest sati provedenih u zraku i u trci do prekrivenih veza na zemlji, sjedili su jedno uz drugo. Khalehla je imala glavu na Kendrickovom ramenu, a on je svoju spustio na prsa; oboje su spavali. Čovjek u kombinezonu khaki boje s kožnatim pojasevima, ali bez ikakvih oznaka, izišao je iz pilotske kabine i stresao Evanovu ruku na slabom svjetlu.

— Bit ćemo tamo za petnaest minuta, sir.

— O? — Kendrick je uzdigao glavu, trepteći očima. — Hvala. Ja ću probuditi svoju prijateljicu.

Prošlo je šesnaest minuta i začuo se pilotov glas preko intercoma. — Ravno naprijed opažen je svjetlosni signal. Vežite se radi spuštanja, molim vas. — Helikopter je usporio i lebdio nad zemljom, gdje su reflektori dvaju automobila zamjenjivali svjetlosni signal. Polako se helikopter spustio na određeno mjesto. — Izađite iz letjelice što je prije moguće, molim vas — nastavio je pilot. — Odavde moramo *brzo* krenuti.

Čim su sišli s metalnih ljestava, »cobra« se uzdigla na nebo uz grmljavinu rotora; okrenula se kao da šepa na pustinjskoj mjesečini, stresla pustinjski pijesak i usmjerila se na sjever. U snop svjetla iz automobila ušetao je mladi sultan Omana.

— Pusti me da govorim prvi, okay? — rekao je kad su mu se približili Kendrick i Khalehla.

— Okay — odgovori mu Kendrick.

— Prva reagiranja mogu ne biti jako mudra, slažeš se?

— Slažem — složio se Evan.

— Ali se pretpostavlja da sam ja mudar, pravo? ¹

— Pravo.

— Pa ipak, dosljednost je proizvod malih umova, je li tako?

— Unutar razumnih granica.

— Nemoj kvalificirati.

— Ne igraj se pravnika. Jedini bar¹ koji si ikad prošao bio je s Mannyem u Los Angelesu.

— Gle, ono hipokritsko izraelsko spadalo...

¹ Igra riječi: *bar* na engl, znači *lokal, kafić, bar*, ali i *mjesto na sudu za odvjetnike* (op. prev.)

— Barem nisi rekao Židov.

— Ne bih. Taj zvuk ne volim ništa više od izraza »prljavi Arapin«... Bilo kako bilo, Manny i ja nismo prošli pored mnogo barova u L.A. u koje nismo ušli.

— Dakle, imaš li neku tezu, Ahmate?

Mladi vladar je duboko uzdahnuo i brzo odgovorio. — Sada znam cijelu priču i osjećam se kao prokleti idiot.

— *Cijelu* priču?

— Sve. O grupi Inver Brass, o Bollingerovim municijskim banditima, o tom kopilu Hamendiju, kojeg bi moja kraljevska saudijska braća trebalo da smaknu onog trenutka kad ga ulove... o svim tim nepojmljivostima. A trebalo je da ja znam da ti ne bi mogao učiniti . ono što sam pomislio da si učinio. »Komando Kendrick« nasuprot pokvarenim Arapima — to nisi ti, *nikad* nisi ni bio... Žao mi je, Evane. — Ahmat je istupio i zagrlio kongresmena iz koloradskog Devetog okružja.

— Ti ćeš me natjerati da se rasplačem — sada će Khalehla, smijući se prizoru ispred sebe.

— *Ti*, ti kairska tigrice! — zaviknu sultan, pusti Kendricka i obujmi Rashadovu. — Dobili smo djevojčicu, to znaš. Polu Američanka, polu Omanka. Zvuči poznato?

— Znam. Nije mi bilo dozvoljeno da kontaktiram s vama...

— Razumjeli smo.

— Ali sam bila veoma dirnuta. Ime joj je Khalehla.

— Da nije bilo tebe Khalehle jedan ne bi bilo ni Khalehle dva... Hajde, pođimo. — Kad su se zaputili prema Ahmatovoj limuzini, sultan se okrenuo Evanu. — Ti izgledaš prilično pristalo i čvrsto za momka koji je prošao kroz toliko toga.

— Za starca brzo zacjeljujem — odvrati Kendrick. — Kaži mi nešto, Ahmate. Tko ti je ispričao cijelu priču o »tim nepojmljivostima«.

— Čovjek koji se zove Payton, Mitchell Payton, CIA. Telefonirao mi je vaš predsjednik Jennings i rekao da mogu očekivati telefonski poziv od Paytona i »da li bi ga molim vas prihvatili, jer je hitnost«. Hej, taj je Jennings očaravajuća ličnost, zar ne?... Premda nisam siguran da zna sve što mi je Payton ispričao.

— Zašto to kažeš?

— Ne znam, to je samo osjećaj. — Mladi je sultan stajao pored vrata automobila i gledao u Evana. — Ako uspiješ u ovome, moj prijatelju, učinit ćeš više za Bliski istok i nas u Zaljevu nego sve diplomate u Ujedinjenim narodima.

— Uspjet ćemo. Ali samo uz tvoju pomoć.

— Imaš je.

Ben-Ami i kôdno ime Plavi došetali su uskom ulicom do bazara Al Kabir tražeći kavanu sa servisom na ulici gdje uslužuju večernjom kavom. Bili su odjeveni u eleganta poslovna odijela, kao što i priliči njihovim bahrainskim vizama, u kojima stoji da su funkcioneri Bank of Englanda u Manamahu. Ugledali su kafić sa stolovima vani, probili se kroz gomilu i sjeli za prazan stol najbliži ulici, kako im je bilo rečeno. Poslije tri minute pridružio im se visoki čovjek u bijelim haljama s arapskim omotačem za glavu.

— Jeste li naručili kavu? — upita Kendrick.

— Nitko nas nije došao poslužiti — odgovori mu Ben-Ami. — Vrlo poslovna večer. Kako ste vi, kongresmenu?

— Pokušajmo s »Evan«, ili još bolje »Amak«. Ovdje sam što je na neki način i odgovor na vaše pitanje.

— A Weingrass?

— Bojim se da nije jako dobro... Zdravo, Plavi?

— Zdravo — odgovori mladić, zureći u Kendricka.

— Djelujete vrlo poslovno, vrlo nevojnički u toj odjeći. Nisam siguran da bih vas prepoznao da nisam znao da ću vas ovdje susresti.

— Više nisam s vojskom. Morao sam napustiti *Brigadu*. — Nedostajat ćete im.

— Oni meni nedostaju, ali rane mi nisu zacijelile kako treba — razne tetive, kažu mi. Azra je bio dobar borac, dobar komandos.

— Još mržnja?

— Nema mržnje u mom glasu. Ljutnja, dakako, zbog mnogo toga, ali nema mržnje spram čovjeka kojeg sam morao ubiti.

— Što sada radite?

— Radim za vladu.

— Radi za nas — prekinu ga Ben-Ami. — Za Mossad.

— Govoreći o tome, Ahmat se ispričava što vas nije pozvao na dvor jer...

— Je li *lud*? Samo mu trebaju članovi Mossada u kući. To ne bi ni nama učinilo mnogo dobra kad bi to netko saznao.

— Koliko vam je Manny rekao?

— Nakon što ste otputovali iz Država, telefonirao je i dao više informacija nego ih je Plavi mogao upotrijebiti.

— Kako, Plavi?... Usputice, imaš li drugo ime?

— Uz uvažavanje, sir, ne za jednog Amerikanca. S obzirom na obojicu.

— U redu, prihvaćam to. Što je Weingrass rekao a mogli biste upotrijebiti i kako?

Mladić se nagnuo preko stola; svi se približiše glavama. — Dao nam je brojku od pedeset milijuna...

— *Sjajna* manipulacija! — tiho uzvikne Ben-Ami. — A ne vjerujem ni na sekundu da je to bila Mannyeva ideja.

— Što?... Dakle, mogla je biti. Zapravo, banka nije imala izbora. Washington se teško naslonio na to. Što je s pedeset milijuna?

— Južni Jemen — odgovori Plavi.

— Ne razumijem.

— Pedeset milijuna je veliki iznos — rekao je bivši šef brigade Masada — ali postoje veći iznosi, osobito u kumulativnom smislu. Iran, Irak, itd. I tako se moramo mjeriti s ljudima s novčanikom. Prema tome, Južni Jemen. To je teroristička i siromašna zemlja, ali je daleka, gotovo nepristupačna lokacija, u sendviču između Adenskog zaljeva i Crvenog mora, što je

čini strateški važnom drugim terorističkim organizacijama koje podupiru mnogo bogatiji izvori. Oni stalno traže zemlju, tajne terene za obuku, da bi razvili svoju silu i raširili svoj otrov. Baaku stalno infiltriraju, a nitko se neće bakćati s Gadafijem. Mnogi mu ne vjeruju, a u pitanju je i čvrstina njegova režima.

— Trebalo je da ti kažem — Ben-Ami opet presiječe — da Plavi slovi kao jedan od naših boljih poznavalaca i stručnjaka za protuterorizam.

— Počinjem to shvaćati. Nastavi.

— Vaša je zamisao, kako je ja shvaćam, da sve zračne isporuke oružja i municije od Hamendijevih dobavljača iz Evrope i Amerike prolaze kroz Muskat, gdje korumpiram službenici zatvaraju oči i puštaju oružje da leti dalje — u Libanon, dolinu Baaka, i drugdje. Točno?

— Da, a po slijetanju teretnih aviona, dok je posada u karanteni, tovar će oštetiti sultanovi gardisti koji će pozirati kao Palestinci koji pregledavaju robu koju su platili Hamendiju. Svaki avion drži, recimo, šezdeset do sedamdeset sanduka, koje će otvoriti grupe od deseterice po avionu i natopiti korodirajućom kiselinom. Taj postupak neće potrajati više od petnaest do dvadeset minuta po avionu; raspored dolaska i trajanje operacije su prihvatljivi i mi smo osvojili inicijativu i držimo sve u rukama. Muskatski garnizon će zatvoriti cijelo područje i unutra neće biti pušten nitko osim naših ljudi.

— Pohvalno — rekao je Plavi — ali moje je mišljenje da će to biti suviše ubrzano i rizično. Piloti se ustručavaju napustiti svoj avion u ovom dijelu svijeta, a posada, uglavnom prostaci i kavgadžije snažnih leđa i bez mozga, neće rado trpjeti da ih stranci gurkaju amotamo; oni odmah namirišu nešto službeno, vjerujte mi... Umjesto toga, zašto ne uvjeriti najistaknutije vođe u dolini Baaka da odu u Južni Jemen sa svojim veteranima. Nazovimo to novim provizornim pokretom koji financiraju neprijatelji Izraela, kojih ovdje ima više nego nekoliko. Kažite im da postoji početnih pedeset milijuna u oružju i opremi za naprednu obuku kao i za upućivanje njihovih jurišnih snaga u Gazu i na golansku visoravan — a opreme ima više nego je potrebno. To će tim manijacima biti neodoljiv poziv... A umjesto mnogih zračnih teretnih isporuka, zašto ne jedan *brod*, natovaren izvan Bahraina, koji će ovdje zaobići Zaljev i nastaviti plovidbu na jug duž obale do luke Nishtum u Južnom Jemenu.

— Gdje će se nešto dogoditi? — upita Kendrick.

— Ja bih rekao u vodama zapadno od Ra's al Hadda.

— Što se događa?

— Gusari — odgovori mu Plavi, kojemu je osmijeh samo nakrivio usne. — Čim zauzmu vlast nad brodom imat će dva dana na moru da obave što moraju, i to mnogo pažljivije i temeljitije, nego bi mogli ovdje trčkarajući po teretnom dijelu aerodroma gdje bi Hamendi, doista, mogao postaviti svoje ljude.

Konobar se užurbano pojavio, jadikujući s ispricama i psujući gomilu. Ben-Ami je naručio kardamom-kavu dok je Kendrick gledao u mladog izraelskog protuteroristu. — Kažeš »vlast nad brodom« — rekao je Evan — ali pretpostavimo da se to ne dogodi? Pretpostavimo da nešto pođe kako ne treba... recimo, naši otimači ne uzmu brod, ili se u Bahrain uputi samo jedna poruka — samo riječ »pirati«. Tada *nema* vlasti nad brodom. Neoštećeno oružje prolazi i dolazi a Hamendi slobodno šeće, s još više milijuna u džepu. Riskirali bismo previše za premalo.

— Mnogo više riskirate na aerodromu u Muskatu — branio je Plavi svoju tezu, naglašenim šapatom. — *Morate* slušati što vam govorim. Prije godinu i po dana ste se ovdje vratili samo na nekoliko dana. Ovdje vas nije godinama bilo; vi ne znate u što su se pretvorili

aerodromi. To su zoološki vrtovi korupcije!... Tko donosi što? Tko je potkupljen i kako će ga ucijeniti? Zašto je promjena normalne rutine? Sefovi aerodroma su često obične pokvarene bitange koje služe samo svojim osobnim interesima, a vladi tvrde da su njihovi ljudi. To su zoološki vrtovi! *Kažite* mi, moj arapski *astiga*¹, ili moj dobri hebrejski *prijatelju*, samo mi recite što želite! Ništa ne izbjegne oku šakala koji traže novac, a novac se *plaća* za takvu informaciju... Otploviti s brodom je manji rizik uz mnogo veću korist, *vjerujte* mi.

— Uvjerljiv si.

— U pravu je — rekao je Ben-Ami kad je stigla kava. — *Shukren*² — rekao je Mossadov nadzorni agent, plativši konobaru, koji je odmah potrčao do drugog stola. — To mora biti, dakako, tvoja odluka, Amal Bahrudi.

— Gdje ćemo naći te gusare? — upita Evan. — *Ako* ih je moguće naći i *ako* su prihvatljivi.

— Kako sam bio uvjeren u svoje projekcije — odgovori mu Plavi, ukočena pogleda na Kendrickovu licu — objasnio sam mogućnost takvog zadatka svojim bivšim drugovima iz Masade. Imao sam više dobrovoljaca nego sam ih mogao izbrojiti. Kao što ste vi mrzili Mahdija tako mi mrzimo Abdela Hamendija, koji dobavlja metke što ubijaju naše ljude. Izabrao sam šestoricu.

— Samo *šesticu*?

— Ovo ne smije biti samo izraelska operacija. Stupio sam u dodir i sa šestoricom drugih koje sam znao na Zapadnoj obali... To su Palestinci kojima je mučno od Hamendija ovog svijeta kao i meni. Zajedno ćemo formirati jedinicu, ali ni to nije dovoljno. Trebaju nam još šestorica.

— Odakle?

— Iz domaćinskih arapskih zemalja koje će s voljom i energijom slomiti vrat Abdela Hamedija. Može li ih vaš sultan pronaći među svojim gardistima?

— Većina su mu srodnici — rođaci, mislim.

— To će pomoći.

Ilegalna kupovina oružja na međunarodnom tržištu je sraz-mjerno jednostavan postupak, što objašnjava i činjenicu da je mogu svladati i srazmjerno jednostavni ljudi iz Washingtona i Bejruta. Uglavnom postoje tri preduvjeta. Prvi je neposredan pristup poznatim ili neobjavljenim fondovima. Drugi je ime posrednika koje se obično sazna za ručkom — ne preko telefona. Tu informaciju, ime, obično daje viši rukovodilac kompanije koja proizvodi oružje ili potkupljivi pripadnik neke obavještajne organizacije. Taj posrednik uspostavlja vezu s glavnim posrednikom, koji će »sastaviti paket« i koordinirati izradu certifikata za krajnjeg korisnika. To u Sjedinjenim Državama jednostavno znači da se izvozne dozvole daju samo za naoružanje prijateljskih zemalja; onda se oružje na ruti rerutira, kako se izražavaju trgovci oružjem u svom žargonu. Treći preduvjet bi trebalo da je najlakši, ali je obično najteži zbog izuzetne raznolikosti i složenosti robe. To je priprema popisa oružja i pomoćne opreme koja je kupljena. Očigledno je da nema pet kupaca koji se mogu složiti oko pitanja smrtonosnih svojstava i djelotvornosti jednog inventara oružja, a u vrućim raspravama oko tih odluka nije izgubljeno samo nekoliko života, jer su kupci skloni izljevimima histerije.

To je bio razlog zašto je upravljačka vještina kôda Plavi bila tako dragocjena u smislu vrijemeslijeđa i specifičnosti. Mosadovi agenti u dolini Baaka poslali su popis trenutačno naj-

¹ *Prijatelj* (arap.) (op. prev.)

² *Hvala* (jidiš) (op. prev.)

najtraženije robe, uključujući uobičajene sanduke automatskog oružja, ručnih granata, eksploziva za vremensko podešavanje, crnih PVC čamaca za iskrcavanje, daljinskih uređaja za podvodna razaranja, i raznovrsnu opremu za obuku i napad, kao što su kuke-prihvataljke, teški konopci, ljestve od užadi, infracrveni dvogledi, elektronski bacači, bacači plamena, i protuavionske rakete. Bio je to impresivan inventar koji je odgrizao približno osamnaest od proračunatih dvadeset šest milijuna dolara robe koliko se moglo kupiti od trgovaca oružjem za pedeset milijuna američkih dolara — a ploveći tečaj je uvijek u prilog trgovcu. Zbog toga je Plavi dodao tri mala kineska tenka pod tehničkim kišobranom »obrane lokacije«, pa je popis bio potpun — ne samo potpun već u cijelosti i vjerodostojan.

Nepoznati, neobilježeni nadzorni agent Ben-Ami, djelovao je iz Mossadove *sigurne kuće* blizu portugalskog groblja u Jabal Sa'aliju. Razbjesnjela ga je činjenica da je posrednik za Abdela Hamendija bio Izraelac u Betu Shemeshu. Skrio je svoj prezir i pregovarao o kupnji velike količine robe, ne lišavajući se pomisli kako će se dogoditi jedna smrt u Bet Ahemeshu ako i kad svi oni prežive.

Dvije jedinice od po šest komandosa stigle su jedna za drugom, noću, u pustinju Jabam Shama, iznad signalnih svjetala koja su dva helikoptera usmjeravala gdje će aterirati. Omanski sultan je pozdravio dobrovoljce i predstavio ih njihovim drugovima, šestorici vrlo vještih i obučениh osobnih čuvara iz garnizona u Muskatu. Osamnaest ljudi — Palestinci, Izraelci i Omanci — stegoše si ruke znajući za zajednički cilj. Smrt trgovcu smrću.

Obuka je počela idućeg jutra iza prudova Al Ashkaraha u Arapskom moru.

Smrt trgovcu smrću.

Adrienne Khalehla Rashad ušla je u Ahmatov ured držeći u naručju djetesce koje se zvalo Khalehla. Iza nje je bila djetetova majka, Roberta Yamenni, iz New Bedforda, Massachusetts, među omanskom elitom poznata kao Bobbie. — Tako je *lijepa!* — uzviknula je obavještajka iz Kaira.

— Morala je biti — rekao je otac koji je sjedio iza stola, a pored njega Evan Kendrick. — Ime koje treba opravdati.

— O, gluposti.

— Nije glupost, barem s mjesta na kojemu ja sjedim — rekao je američki kongresmen

— Ti si preseksirani medvjed.

— Sve je u redu, večeras odlazim.

— A isto tako i ja — doda sultan Omana.

— Ti *ne možeš!* — visoki ženski glasovi začuše se u koncertu. — Što dovraga misliš da ćeš učiniti? — viknu sultanova žena.

— Ono što želim učiniti — mirno će Ahmat. — Na ovim područjima kraljevskih prerogativa, ne moram se savjetovati ni sa kim.

— To je *govno!* — vikala je supruga i majka.

— Znam, ali ima učinka.

Obuka je trajala sedam dana, a osmog dana su se dvadeset i dva putnika ukrcala na ribaricu blizu obale Ra's al Hadda, s opremom koju su sakrili ispod palube. Devetog dana, za sutona u Arapskom moru, radar je »uhvatio« teretni brod iz Bahraina. Kad je pao mrak ribarica je krenula prema jugu do koordinata presreta.

Smrt trgovcu smrću.

Teretni brod se dizao i spuštao na valovima tamnog mora; pra-mac, u gornjo-donjoj putanji, djelovao je kao ljuti grabežljivac koji se nakanio nahraniti. Ribarica iz Ra's al Hadda se zaustavila u vodi pola milje od desnog boka broda koji se približavao. U vodu su spuštene dva velika PVC čamca. U prvome je bilo dvanaest muškaraca, a u drugome deset i jedna žena. Khalehla Rashad je bila između Evana Kendricka i mladog sultana Omana.

Svi su bili u nepromočivoj odjeći, a zacrnjena lica su se jedva mogla nazirati iznad crne gume koja im je prijanjala uz tijelo. Osim platnenih naprtnjača na leđima i oružja osiguranog protiv vode, pričvršćenog za pojase, svaki je na koljenima i podlakticama imao velike okrugle »čaaše« za usisavanje. Dva su broda sada bila jedan uz drugi ali je teretni brod plovio dalje. Dok se iznad njih uzdizao veliki crni zid broda, čamci su pristali uz njegov trup, a rad osobito tihih motora gušili su valovi što su pljuskali o brod. Jedan po jedan »pirati« su se penjali zahvaljujući gumenim usisnim »čaašama« što su ih držale uz trup. Svaki je pogledom pratio kompanjona s lijeve strane da vidi je li siguran.

Polako, kao grupa mravi koji se uspinju prljavom kantom za smeće, ekipa iz Omana se uspjela do vrha, do razme, gdje su otpustili usisne čaaše i bacili ih u more.

Palestinci su se pobrinuli za jedva budne mornare koji su bili na osmatranju na krmi, pramcu i sredini broda, dok su Izraelci pojurili do gornje palube i zarobili petoricu mornara koji su sjedili uz nepropusnu pregradu i pili vino. Budući da je brod bio u vodama Omanskog zaljeva, Omanci su otišli na kapetanski most i službeno izvijestili kapetana da je brod pod njihovom vlašću na temelju kraljeva ukaza, a sadašnji smjer plovidbe treba zadržati. Posadu su okupili i pregledali ih zbog oružja, oduzevši im sve noževe i pištolje. Zatvorili su ih u dvije prostorije s Omancem, Palestincem i Izraelcem, koji su ih čuvali u rotirajućim trojkama. Kapetan, mršavi fatalist neobrijane brade, prihvatio je okolnosti slegnuvši ramenima. Ostao je za kormilom i samo zatražio da ga prvi i drugi oficir zamijene u dogovoreno vrijeme. Zahtjevu je udovoljeno, a njegov je slijedeći komentar sažeo njegovo filozofsko reagiranje:

— Arapi i Židovi zajedno sada gusare na debelom moru. Svijet je nešto luđi nego sam mislio.

Dva dana je grupa iz Omana, na moru prema luci Nishtum, radila u smjenama cijelom putanjom kazaljki sata. Radili su u skladištima, u »štivi« teretnjaka. Bili su temeljiti, a svaki je čovjek znao robu kojom se bavi, pa ju je djelotvorno uništavao. Sanduke su opet zapečatili, ne ostavljajući nikakva znaka vidljive sabotaze; oni su tako uredno prepakirali oružje i opremu kao da je izišla s pokretnih traka u cijelom svijetu, da bi je na jednom mjestu sakupio Abdel Hamendi, trgovac oružjem. U zoru trećeg dana, brod je uplovio u luku Ishtum, u Južnom Jemenu. »Pirati« sa Zapadne obale, iz Omana i brigade Masada, kao i agentica iz Kaira i američki kongresmen, promijenili su odjeću i uzeli onu koja im je bila u nepromočivim torbama na leđima. Obučeni poluarapski, poluzapadnjački, djelovali su tipično neuredno poput privremeno zaposlenih mornara koji se bore da prežive u nepravednom svijetu. Pet Palestinaca, pozirajući kao bahrajnski istovarivači tereta, stajali su uz pokretno brodsko stepenište koje će za nekoliko trenutaka biti spušteno na obalu. Ostali su bezizražajno gledali dok se gomila okupljala na ogromnom molu u centru lučkog kompleksa. U zraku je bila histerija; bila je posvuda. Brod je simbol izbavljenja, jer su bogati i moćni ljudi na nekom

mjestu mislili da su ponosni borci Južnog Jemena, koji su toliko propatili, *važni*, značajni, dostojni njihove brige i pažnje.

Bio je to karneval osvete, mada se okupljeni nisu mogli kolektivno dogovoriti zbog čega je ta osveta, ali su divlja usta i divlje oči na molu vrištali vrisak nasilja. Brod je pristao a ludilo na obali paralo je uši.

Odabrani članovi brodske posade, pod pomnim čuvarskim okom i pred oružjem omanske grupe, stadoše raditi oko poznatih strojeva, pa je počelo veliko istovarivanje. Grupe sanduka izlazile su iz utrobe broda ovješene za zube brodskih dizalica i pristajale na obalu, a svaka je dočekivana s pomamnim oduševljenjem. Dva sata nakon početka istovara, operacija je završena pojavom triju malih kineskih tenkova, a ako su sanduci izazivali pomamu gomile, tenkovi su ih bacali u delirij. Dronjavo uniformirani vojnici morali su suzdržavati svoje sunarodnjake da u masi ne zajaše armirana vozila; i ona su bila simbolom velike važnosti, velikog priznanja — odnekud.

— Isuse Kriste! — rekao je Kendrick, stegnuvši Ahmatovu ruku, gledajući na stranu doka. — *Pogledaj!*

— Gdje?

— Ja vidim! — uzvikne Khalehla, u hlačama, začušljane kose ispod kape grčkog mornara. — Ja to ne *vjerujem!* To je *on*, zar ne?

— Tko? — ljutito će mladi sultan.

— *Hamendi!* — odgovori mu Evan, pokazujući na čovjeka u bijelom svilenom odijelu, okruženog ljudima u uniformama i haljama. Procesija se približavala, a vojnici su joj čistili put. — Pokazao je da ima jaja, ostavivši svoj naoružani logor u Alpama i došavši ovamo, što je samo nekoliko sati leta od Riyadha.

— Zašto? — upita Ahmat. — Čuvaju ga; Saudijski se ne bi usudili raspaliti ove luđake poduzimajući bilo kakvu akciju preko granice.

— Saudijski se ne bi usudili — nastavi Kendrick, ponavljajući Ahmatove riječi. — Omanci se ne bi usudili...

— Postoje sasvim zdravi razlozi da izvor ostaviš na miru kad su fanatici u pitanju, pa neka se utope u vlastitoj pišalini — obrambeno će sultan.

— Nije o tome riječ.

— O čemu je?

— Mi računamo na činjenicu da će svi ovi ljudi, osobito vođe iz doline Baaka, ubrzo ustvrditi da je ono što im je prodao Hamendi samo hrpa smeća, pa će Hamendi ispasti kao kradljivac koji je zgrabio tuđih pedeset milijuna dolara. Odmah je parija, Arapin koji izdaje Arape zbog novca.

— Riječ o tome će poletjeti poput sokola na vjetru, kako su moji ljudi govorili prije nekoliko desetljeća — suglasio se sultan. — Na osnovu onoga što ja znam o Baaki, poći će deseci udarnih grupa sa zadatkom da ubiju gada, i to ne samo zbog novca već i što ih je namagarčio.

— To je optimum — rekao je Kendrick. — Tome se nadamo, ali on ima milijune u cijelom svijetu a ima na tisuće mjesta gdje se može sakriti.

— Što je tvoja riječ, koja je tvoja misao? — zainteresirano će Khalehla.

— Možda ćemo moći požuriti red i uz malo sreće *osigurati* optimum.

— Govori engleski, ne latinski — inzistirala je Khalehla.

— Dolje je cirkus. Vojnici jedva zadržavaju gomilu. Sve što je potrebno je pokret u startu — treba započeti zajedničku viku kao jedan, *pjevati* sve dok im glasovi ne stanu tresti prokleti grad... *Farjunna! Farjunna! Farjunna!*¹

— Bit će otvoren sanduk-dva, puške će pobjedonosno izvući... zatim će se naći municija.

— Pa će umobolnici strijeljati nebo — dovrši Khalehla — ali puške neće pucati.

— Onda će otvoriti *druge* sanduke — nastavi sultan, kojega je hvatao zajednički entuzijazam. — Oprema oštećena, čamci izbodeni, bacači plamena koji samo pište. A Hamendi je usred svega toga!... Kako *možemo* sići među njih?

— Ti ne možeš, i nitko od vas — odlučno će Kendrick, dajući znak članu tima iz Masade. Čovjek je dojurio a Evan je nastavio brzo ne dajući Ahmatu ili Khalehli priliku da govore dok su buljili u njega, osupnuti. — Ti znaš tko sam ja, zar ne? — upita Izraelca.

— Pretpostavlja se da ne znam ali, dakako, znam.

— Ja se smatram vođom cijele jedinice, je li tako?

— Vi ste vođa.

— Zahtijevam da ove dvije osobe budu odmah pritvorene u kabini. Smjesta! — Evan je potrčao prema brodskom izvanpalubnom stepeništu i histeričnoj gomili na obali.

Kendrick je našao prvoga od pet palestinskih »istovarivača« i povukao ga iz grupe vojnika i građana koji su vrišteći od strahopoštovanja okružili jedan od kineskih tenkova. Brzo mu je progovorio u uho; Arapin je odgovorio kimnuvši i pokazao na jednog svog kompanjona u gomili, pokazujući kretnjom da će on otići drugamo.

Svaki je od njih trčao obalom od jedne pomamne grupe do druge, vičući svom snagom pluća, ponavljajući poruku, sve dok uzbuđeni krik nije shvaćen kao naredba, što je i bila. Poput ogromnog kotrljajućeg vala koji je udario preko ljudskog mora, zapraskala je vika, a tisuće odijeljenih glasova se polako slilo u zajednički zbor.

— *Farjunna! Farjunna! Farjunna!*... — Gomila se u masi stala stiskati oko istovarnog dijela, a mala elitna procesija u kojoj je Abdel Hamendi bio centar pažnje, bila je doslovce odgurnula, izgurana *unutra* kroz velika vrata zapuštenog magazina uz kraj mola. Izvikivane su isprike koje je trgovac oružjem uvažavao s lažnom dobrohotnošću.

— *Ovuda!* — viknuo je glas koji je Evan itekako poznao. To je bila Khalehla! A pored nje bio je Ahmat; oboje se jedva držalo na nogama u bučnoj, pomamnoj gomili.

— Što vi, dovraga, radite ovdje? — zagrmio je Kendrick, pridruživši im se u moru tjelesa koja su se gurala.

— *Mister kongresmen* — s visine će sultan Omana — vi možda jeste vođa jedinice, što je predmet temeljita razgovora, ali *ja* komandiram brodom! Moji prokleti vojnici su ga zauzeli!

— Znaš li što će se dogoditi ako ona izgubi kapu ili košulju, pa ovi umobolnici ustvrde da je to žena? A imaš li ikakvu predstavu o tome na kakav bi doček *ti* naišao kad bi netko i pomislio da si to ti...

— Hoćeš li *prestati!* — uzviknu Khalehla naređujući a ne pitajući.

¹ *Pokažite! Pokažite! Pokažite!* (arap.) (op. prev.)

— Požurimo! Vojnici bi svakog trena mogli izgubiti kontrolu a mi se moramo pobrinuti da se sve dogodi na naš način.

— Kako? — viknu Evan.

— *Sanduci!* — odgovori mu Khalehla. — Hrpa na lijevoj strani s crvenim oznakama. Hajde ispred mene, držat ću te za ruku.

Njih troje se stadoše probijati sa strane kroz gustu, stalno pokretnu, sudarajuću gomilu, otvarajući put prema hrpama složenih sanduka, postavljenih jedan na drugoga u visini od najmanje tri metra. Sanduci su bili osigurani crnim metalnim kajišima. Kordon gotovo uspaničenih vojnika, kojih je bilo premalo da isprepletu ruke već su se samo držali za dlanove, formirali su krug oko smrtonosne robe, ne dopuštajući prolaz sve nestrpljivoj, sve ljućoj gomili koja je sada gromoglasno zahtijevala — *Farjunna! Farjunna!* Htjeli su vidjeti robu koja je značila njihovu važnost. — Ovo su pištolji i svi to znaju! — vikao je Kendrick u Khalehline uho. — Oni postaju sve luđi!

— Dakako, oni to znaju a i sve su pomamniji. Pogledaj oznake.

— Na drvenim sanducima bili su deseci istih znakova; tri crvena kruga, dva progresivno manja unutar najvećeg. — Središta meta, univerzalni simbol cilja — objasni Khalehla. — A ta središta meta znače oružje. To je bila zamisao Plavoga; kaže da teroristi žive pored oružja i s njim, pa će se rado okupiti oko njega.

— Gdje je *municija*? — upita Ahmat, izvukavši dva mala viljuškasta oruđa iz džepova

— Za to se brinu oni sa Zapadne obale — odgovori mu Khalehla, sagnuvši se od ustalasnih ruku oko sebe, — Ti sanduci nisu označeni ali oni znaju koji su, pa će ih otvoriti. Čekaju na nas!

— Onda hajdemo — viknu mladi sultan, predajući Evanu jedno od oruđa koje je izvadio iz džepa.

— Što?

— Mala kliješta! Moramo prerezati toliko metalnih kajiša koliko uzmognemo, kako bi se sanduci razbili.

— *Sada!* — riknuo je Kendrick, pa su on i mišićavi mladi vladar udarili naprijed u likove ispred sebe, gurajući ramenima i ispruženim rukama vrišteće teroriste u krug vojnika. Linija je prsila! Nastao je opći napad na tri metra visoke redove teških sanduka. Evan i Ahmat su upotrebljavali svoje oruđe kako su mogli: između nečijih nogu, uzvitlanih ruku, napadajući i metal i drvo, radeći kliještima nevideno brzo i, pod mogućnostima, vješto. Povezi su pucali, a sanduci su se rušili kao da su eksplodirali, jer nisu mogli izdržati težinu i snagu stotine napadača koji su se divljački bacili na plijen. Kad se sanduci ne bi sami raspali ili otvorili, razbijale su ih manijakalne ruke. Poput izglednijih skakavaca koji napadaju slatko lišće stabala, teroristi Južnog Jemena i doline Baaka uspuzaše se po sanducima, vadeći oružje iz plastičnih postolja i držača, bacajući ga braći koja su oduševljeno vrištala.

Istodobno je palestinski tim sa Zapadne obale bacao unaokolo kutije s municijom, zasipajući njome srušena drvena brda smrti, koja je spakovao prodavač smrti, Abdel Hamendi. Pištolji su bili svih tipova i veličina, proždirani pogledima. Mnogi nisu znali koja municija ide u koje oružje, ali su mnogi drugi znali uglavnom oni iz Baake, koji su podučavali svoju slabije verziranu braću iz Južnog Jemena.

Prva mašinska puška ispalila je metak koji je raznio lice čovjeka koji je potegao obarač. Pucali su i iz drugih, čulo se nekoliko stotina jalovih klikova, ali i deseci eksplozija koje su raznijele glave, dlanove, cijele ruke. *Raznijeli!*

Histerija se hrani histerijom. Teroristi su pobacali oružje, uplašeni, dok su drugi pokušali otvoriti druge neoznačene sanduke, služeći se golim rukama ili bilo kakvim pomagalom. Bilo je onako kako je predvidio mladi sultan Omana. Po cijelom gatu su navlačili oružje, izvlačili ga iz sanduka, kutija, ležišta, rastavljali ga — i izlagali svima da ga vide. Prilikom ispitivanja svakog komada okupljeni su bili sve više izvan sebe, ali ne više kao znak pobjede, već životinjskog bijesa. Među izvađenim predmetima su bili infracrveni dvogledi s razbijenim lećama, ljestve od užadi s razbijenim prečkama, hvataljke bez kvačila, podvodni tankovi za kisik s izbušenim rupama u njima, bacači plamena smrskanih cijevi, koje su garantirale neposredno spaljivanje onoga tko njima rukuje ali i ostalih u promjeru od trideset metara; bilo je tu i lansera za rakete bez detonirajućih kapica. I, opet kao što je Ahmat predvidio, ljudi su podigli u zrak čamac za iskrcavanje pokazujući gdje su rasparani šavovi. Sve je to maničnu gomilu bacalo u paroksizam bijesa zbog izdaje.

U kaosu, Evan je krčio put kroz histerična tijela do sredine velikog gata; naslonio se na zid, pa je postrance koračao do metra udaljenosti od velikih otvorenih vrata. Hamendi u bijelom odijelu vikao je na arapskom da će sve biti zamijenjeno; njegovi i *njihovi* neprijatelji u skladištima Bahraina, koji su to učinili, bit će ubijeni, svaki će biti *ubijen!* Njegova svečana i ljutita uvjerenja sumnjom su suzivala oči onih kojima se obraćao.

A onda se pojavio čovjek u tamnom konzervativnom odijelu sa sitnim prugama, obilazeći ugao skladišta. Kendrick se sledio. To je bio Crayton Grinell, odvjetnik i predsjednik vijeća direktora vlade unutar vlade. Nakon prvotnog šoka, Kendrick se pitao zašto se čudi. Gdje bi Grinell mogao poći ako ne u srce međunarodne mreže trgovaca oružjem? To je bilo njegovo posljednje i jedino sigurno utočište. Odvjetnik se kratko obratio Hamendiju, koji je odmah preveo Grinellove riječi, objasnivši da je njegov pomoćnik već uspostavio vezu s Bahrainom i saznao što se dogodilo. To su bili *Židovi!* uzviknuo je. Izraelski su teroristi napali jedno skladište izvan otoka, poubijali sve stražare i učinili te strašne stvari.

— Kako se to moglo dogoditi? — upitao je krupni muškarac u jedinjoj izglačanoj revolucionarnoj uniformi, s najmanje tucet odličja na grudima. — Sva se roba nalazila u originalnim sanducima, Čak male kutije u velikima. Sva ambalaža nedirnuta. Kako se to moglo dogoditi?

— Židovi mogu biti vrlo domišljati! — vrisnuo je Hamendi. — Ti to znaš kao i ja. Odmah ću odletjeti natrag, zamijeniti cijelu narudžbu i saznati istinu!

— Što ćemo mi u međuvremenu? — upita čovjek koji je očito bio ., vođa — Što ću reći našoj braći u dolini Baaka? Mi smo svi, svi smo osramoćeni! *Osramoćeni!*

— Imat ćete i osvetu i oružje, budi siguran u to. — Grinell je opet nešto govorio trgovcu oružjem, a Hamendi je opet prevodio. — Obavijestio me pomoćnik da su naše radarske dozvole djelotvorne još samo tri sata pa moramo odmah otići.

— Povrati nam naše dostojanstvo, prijatelju Arapine, ili ćemo te pronaći i izgubit ćeš život.

— Imaš moju garanciju da će se prvo dogoditi, a neće biti potrebe za drugim. Ja odlazim.

Oni će otići! pomisli Kendrick. Prokletstvo, oni će *pobjeći!* Grinell je dao Hamendiju svoju neiskrenu riječ, a sada će obojica odletjeti iz ovog vrela umobolnosti i nastaviti svoju luđački, bestidni posao kao da ništa nije bilo ! Mora ih *zaustaviti!* Mora nešto učiniti !

Dok su dvojica trgovaca oružjem brzo izašli kroz vrata skladišta pa oko ugla zgrade, Evan je pojurio pored vrata — još jedan histerični terorist — i izgurao si put prema dvojici dobro odjevenih muškaraca koji su prolazili kroz uzbuđenu gomilu na gatu. Bio je samo

metar-dva od Craytona Grinella, a onda svega nekoliko centimetara od njega. Izvukao je nož s dugim sječivom iz tuljca iz pasa i bacio se naprijed, obuhvativši lijevom rukom vrat američkog odvjetnika, prisilivši ga da se okrene i suoči s njim, nekoliko centimetara jedan od drugoga.

— *Vi!* — vrisnuo je Grinell.

— Ovo ti je za jednog starca koji umire i tisuće drugih koje si ubio! — Zario je nož u pravnikov trbuh, izvukao ga i zario ga u njegove grudi, zaokrenuvši oružjem u ogromnoj rani. Grinell je pao na tlo usred mnoštva terorista koji su jurili, nemajući nikakvu predstavu o tome da je ubijen drugi terorist i da sada leži ispod njihovih nogu.

Hamendi! On je trčao naprijed nezainteresiran za svog poslovnog kolegu, odlučan da što prije stigne do vozila koje će ga odvesti do njegova aviona s radarskom dozvolom, izvan Južnog Jemena preko neprijateljskih granica. On ne smije stići do aviona! Evan je doslovce probijao put poput velikog čekića, ne osvrćući se ni na koga. Ispred je bio neki prostrani betonirani dio koji je vodio do zemljane ceste, gdje je čekala ruska limuzina »zia«. Dim iz ispušne cijevi značio je da motor grmi, čekajući na putnike koji bježe od nevolje. Hamendi, sa svojom bijelom svilenom jaknom koja je lepršala iza njega bio je svega nekoliko metara od izbjavljenja! Kendrick je sakupio svu svoju snagu i potrčao po betoniranoj površini koja se blago uspinjala, misleći da će mu noge otkazati svaku poslušnost, a to se i dogodilo šest-sedam metara od »zia«, kad se Hamendi približio vratima. Ležeći nauznak, jedva stežući oružje obima drhtećim rukama, pucao je metak za metkom.

Abdel Hamendi, kralj međunarodnog zbora trgovaca oružjem, uhvatio se za grlo i srušio pored kola.

Još nije *gotovo!* viknuo je glas u Kendrickovoj svijesti. Treba još nešto učiniti! Puzao je po betonskom usponu pa iz džepa izvukao mapu koju je kôd Plavi podijelio svima u slučaju da se razdvoje. Poderao je komadić, izvukao malu tupu pisaljku iz drugog džepa i napisao na arapskom ove riječi:

Lažljivac Hamendi je mrtav. Uskoro će svi trgovci umrijeti, jer je posvuda počela izdaja, kao što ste danas sami vidjeli. Posvuda ih plaćaju Izrael i velika sotona Amerika kako bi nam prodavali neupotrebivo oružje. Posvuda. Kažite našoj braći što sam vam rekao i što ste danas sami vidjeli. Od današnjeg dana ne treba vjerovati nikakvu oružju. Potpisano od tihog prijatelja koji to zna.

Bolno, kao da su mu se vratile rane s otoka nedaleko Meksika, Evan je ustao i potrčao koliko su ga bolne noge mogle ponijeti prema ljutitoj gomili koja je još vriskala, pa prema vratima skladišta. Glumeći histerično obraćanje Alahu zbog tobožnje smrti brata, legao je ničice ispred male skupine rukovodilaca, među kojima su sada bili i oni iz doline Baaka u Libanonu. Kad su se ruke spustile da ga utješe on je bacio papir pred njih i naglo ustao vrišteći; istrčao je kroz vrata skladišta i iščezao u sada tužnoj gomili koja je posvuda klečala pored iznakaženih leševa. U panici je čuo niski ton zvižduka s teretnog broda — signali za odlazak! Probio se do kraja mola gdje je ugledao Khalehlu i Ahmata kako stoje kod stepeništa, vičući ljudima na palubi.

— Gdje si dovraga bio! — vrisnula je Khalehla, bijesna pogleda.

— Pokušavali su se lažima izvući iz opasnosti! — sada je vikao Kendrick, dok ih je Ahmat oboje izgurao na spuštenu stepenište, koje se, na njegov znak, stalo povlačiti u brod.

— Hamendi? — upita ga Khalehla.

— I Grinell...

— *Grinell?* — uzviknu Khalehla, kad su troje dobauljali na brod. — *Dakako* Grinell — doda Rashadova. — Gdje *drugdje*...

— *Ti si prokleta budala, kongresmenu!* — zagraktao je mladi sultan Omana, gurajući ih i dalje, ali sada na brodskoj palubi. Brod se već udaljio od mola. — Još trideset sekundi i ti bi ostao tamo. Ta bi se gomila svakog trenutka okrenula protiv nas, a ja ne bih mogao ugroziti živote tih ljudi!

Gerald Bryce je ušao u kompjuteriziranu radnu sobu svoje kuće u Georgetownu i uputio se ravno glavnoj kompjuterskoj jedinici. Sjeo je ispred nje i okrenuo prekidač. Kad se ekran zasvijetlio, stade tipkati u šifri. Odmah su odgovorila zelena slova.

ULTRA MAKSIMALNA SIGURNOST
NEMA PREPREKA
NASTAVI

Mladi stručnjak se nasmiješio i nastavio tipkati.

Sada sam pročitao sve maksimalno povjerljive ispise koji su stigli u CIA-u i kodirani su samo za modem M.J. Paytona. Jednom riječju, čitav je izvještaj nevjerojatan i već se vide učinci operacije. Do danas, jedva dva tjedna nakon događaja u Južnom Jemenu, ubijena su sedmorica najistaknutijih trgovaca oružjem, a procjenjuje se da su isporuke oružja Bliskom istoku smanjene za šezdeset posto. Naš je čovjek nepobjediv. Međutim, opet bliže našoj temi, u kombinaciji s prethodnom informacijom koju posjedujemo, Bijela kuća nas mora — ponavljam mora — slušati ako nam do toga bude stalo. Mi ćemo, dakako, vršiti tu prerogativu s krajnjom smotrenošću, ali je, usprkos svemu, na nama da je vršimo. Jer bez obzira na ishod, pozitivan ili negativan, povrijeđeno je nacionalno i međunarodno pravo, a administracija je izravno ili neizravno povezana s ubojstvima, terorizmom, korupcijom, pa se uistinu približila rubu te sveobuhvatne osude, zločinu protiv čovječanstva. Kao što se slažemo, uvijek mora postojati dobrostiva, nesebična moć iznad Bijele kuće koja će ju usmjeravati, a sredstvo do te moći jest poznavanje najintimnijih i najdubljih tajni bilo koje administracije. U tom pogledu uspijevamo na način o kojemu nisu mogli ni sanjati oni koji su došli prije nas. Ako ima Boga, neka nam podijeli da se mi i naši nasljednici odnosimo s istinom spram naših uvjerenja. Pretposljednje, pada mi na pamet da zvuk i djelomična kadenca Inver Brassa nisu predaleko od medicinskog termina: intravenozno. Vjerujem da je to sasvim primjereno. Na kraju, radim na nekoliko drugih projekata o kojima ću vas izvještavati

Na jahti »bertram«¹ nedaleko Glorious Caya na Bahamskom otočju, veliki i krupni Crnac sjedio je u luksuznoj kabini proučavajući kompjuterski ekran ispred sebe. Nasmijao se riječima koje je pročitao. Inver Brass je u dobrim rukama, mladim sposobnim rukama čovjeka ogromne inteligencije, koji je osim toga neobično pošten. Gideon Logan, koji je znatan dio svog odraslog života u bogatstvu proveo boreći se za poboljšanje života svog naroda — išavši čak dotle da je tri godine iščezao i bio tihi, nevidljivi javni pravobranilac Rodezije za njena prijelaza u Zimbabve — osjetio je olakšanje koje je došlo s principijelnim, izvanrednim nasljednikom. Vrijeme polako prolazi i za njega i za Margaret Lowell a i za starog Jacoba

¹ Tip veoma luksuzne jahte (op. prev.)

Mandela. Smrtnost je zahtijevala da budu zamijenjeni; a taj mladi čovjek, taj privlačni časni mladi genije, izabrat će njihove nasljednike. Oni će se pobrinuti da naciji i svijetu bude bolje.

Vrijeme ga napušta.

Gerald Bryce je natočio čašu madeire¹ i vratio se opremi. Osjećao se uznesenim zbog mnogo razloga, a ono što je okrstio »bratstvom oštroumnosti« nije bio posljednji razlog. Ono što je bilo izuzetno jest običnost njegove neizbježnosti. Njihovo je bratstvo bilo predodređeno, neizbježno, njegovo je porijeklo nađeno u najopćenitijim događajima: spoj ljudi sličnih interesa, a istaknuti dijelovi tih interesa zahtijevaju superioran um — i, da budemo realni, malo strpljivosti s društvom kojim vladaju mediokriteti. Jedna stvar uvijek vodi drugoj, uvijek prikrivano ali usprkos svemu neizbježno.

Kad mu je vrijeme dopuštalo, Bryce je predavao i držao seminare, traženi vođa na polju kompjuterske znanosti, koji je oprezno vodio računa da ne istražuje javno vanjske granice svoje stručnosti. Ali bi svako malo postojala ta izuzetna osoba koja je shvaćala kamo se usmjerio. U Londonu, Stockholmu, Parizu, Los Angelesu i Chicagu — Čikaško sveučilište. Tih nekoliko ljudi bilo je ispitano i proučeno na način koji je izvan bilo čega što bi im mašta mogla zamisliti, a do danas, sa četvoricom je imao ponovni dodir, drugi put, više puta. Novi Inver Brass je slabašan ali određeni obris na horizontu. Sada će uspostaviti vezu s najizuzetnijim od te četvorice.

Bryce je unio kôd, pritisnuo tipke za *Dopunu*, pa stao čitati slova na ekranu.

SATELITSKA TRANSMISIJA.

MOD-SAHALHUDDIN. BAHRAIN.

NASTAVI.

Emmanuel Weingrass je smutio medicinske specijaliste, osobito one u Centrima za kontrolu bolesti u Atlanti. Nije da se oporavljao no njemu nije bivalo mnogo gore; stupanj slabljenja bio je mnogo sporiji nego se očekivalo. Doktori ne bi ni u snu proglasili njegovu bolest zaustavljenom; jednostavno su bili zbunjeni. Kao što se izrazio patolog u Denveru: — Ako uzmemo skalu od jedan do minus deset, a minus deset je vrijeme posljednjeg trenutka, stari momak lebdi oko minus šest i ne silazi dolje.

— Ali je virus još tu — rekao je Kendrick dok su on i Khalehla šetali s doktorom u vrtu kuće u Coloradu, daleko od Manyjevih ušiju.

— I dalje je raspojasan. Jedino ga ne onesposobljuje do stupnja do kojeg bi mogao. Molim vas shvatite, kongresmenu, ja vam ne želim dati neku lažnu nadu. On je strašno bolestan čovjek od osamdeset šest godina...

— Osamdeset šest? — uzviknu Evan.

— Zar niste znali?

— Ne. On je rekao da ima *osamdeset jednu!*

— Uvjeren sam da on u to vjeruje, ili je barem sebe uvjerio u to. On je od one vrste koja kad navrši šezdesetu slijedeći rođendan slavi kao pedeset peti. U svemu tome nema ništa loše, usput rečeno, ali smo mi htjeli imati kompletnu povijest bolesti, pa smo se vratili njegovim danima u New Yorku Cityju. Dakle, trebalo bi da idem. Do podneva se moram vratiti u Denver. I, kongresmenu, hvala na privatnom mlažnjaku. Tako sam uštedio mnogo vremena.

— Jesam li mogao učiniti nešto manje, doktore. Ja cijenim sve što činite, sve što ste učinili.

Patolog je zastao i pogledao u Evana. — Rekao sam »kongresmenu«, gospodine Kendrick. Možda je trebalo da kažem »gospodine Potpredsjedniče« kao što ja a odista i većina zemlje vjerujemo da treba biti. Istini za volju, ako vi ne budete u trci — ja ne namjeravam glasati, a mogu vam reći da govorim za većinu svojih prijatelja i ljudi koji sa mnom rade.

— To nije pozicija koja se može održati, doktore. Osim toga, pitanje još nije riješeno... Hajdemo, prošetat ću s vama do kola. Khalehla, provjeri stanje našeg putenog adolescenta i uvjeri se da se ne kupa u kiseloj kaši,¹ molim te. — Khalehla se rukovala s patologom iz Denvera. — Hvala vam na svemu — rekla je.

— Znat ću da to zaista mislite ako ovog mladog čovjeka uvjerite da doista mora biti naš slijedeći Potpredsjednik.

— Ponavljam — rekao je Kendrick, vodeći liječnika preko tratine do kružnog prilaza. — To je pitanje još daleko od riješenog, doktore.

— Pitanje bi *moralo* biti riješeno! — viknuo je Emmanuel Weingrass sa svog naslonjača u ostakljenoj verandi. Kongresmen i Khalehla su sjedili na svojim uobičajenim mjestima

¹ U SAD — žitna kaša koja se upotrebljava za destiliranje nekih whiskeya, a sastoji se od mješavine nove i stare kaše (*op. prev.*)

na kauču kako bi stari arhitekt mogao gledati u njih. — Što ti misliš? Sve je *gotovo*? I tako su Bollinger i njegovi fašistički lopovi izvan igre a nikog nema tko će zauzeti njihova *mjesta*? Jesi li ti toliko *glup*?

— Prekini s tim, Manny — rekao je Evan. — Postoji previše područja na kojima se Langford Jennings i ja razilazimo a da bi Predsjedniku bilo ugodno s nekim poput mene koji bi ga mogao naslijediti — a pomisao na *to* straši me do smrti.

— Lang zna sve to! — viknu Weingrass.

— *Lang?*

Arhitekt je slegnuo ramenima. — Dobro, uskoro ćeš saznati...

— Saznat ću *što* uskoro?

— Jennings se ovdje kao pozvao na ručak prije nekoliko tjedana, kad ste ti i moja lijepa kćer rješavali stvari u Washingtonu... Dakle, što sam mogao reći? Kazati Predsjedniku Sjedinjenih Država da malo ne prigrizne?

— Govno! — nato će Kendrick.

— Dakle, razgovarali smo o mnogim stvarima — on nije intelektualac, to ti dopuštam, ali on ima vijuga i razumije širu sliku; u tome je dobar, znaš.

— Kako si se ti *usudio* zauzimati se za mene?

— Zato jer sam ti ja *otac*, ti nezahvalni idiote. Jedini otac kojeg si ikad poznavao! Da nije bilo mene ti bi još gradio poneku zgradu sa Saudijsima i pitao se hoćeš li pokriti troškove. Ne govori mi o tome da sam se usudio — a sretan si što jesam — govori o svojim obavezama spram drugih... U redu, u redu, mi ne bismo uradili ono što smo uradili bez tvojih jaja, bez tvoje snage, ali sam ja bio *tamo*, zato me slušaj.

— Okay, Manny — reče Evan zureći u strop. — Ja slušam.

— To je bolje. — Weingrass je namignuo kairskoj obavještajki i nastavio. — Ti možeš jednostavno otići a nitko nema prava da kaže ili misli lošu riječ jer tebi duguju, a ti ne duguješ nikome i ništa. Ali ja tebe znam, moj prijatelju, a čovjek kojega znam ima u sebi crtu grubosti od koje on stalno bježi ali nikad ne može uteći jer je dio njega. Ukratko, dogodilo se da je ta grubost usmjerena na pokvarenjake — prisutno starije društvo se izuzima — a za ovaj mes-hugenah svijet je dobro kad se u njemu vrzmaju momci poput tebe; previše ih ima one druge vrste.. Pa ipak, ja vidim problem, a da ga stavim u ljusku jajeta, da ga uobličim — problem je u tome da više takvih poput tebe ne može mnogo učiniti jer ih nitko ne sluša. I zašto bi? *Tko* su oni? Izazivači teškoća? Oni koji zvižde ne bi li sve zaustavili? Beznačajni agitatori?... Njih se ionako može lako riješiti. Gube poslove i namještenja, onemogućavaju im napredovanje u službi, a ako su doista ozbiljni u svom stavu završavaju u sudovima gdje im je čitav život uprljan — na njih se nabacuju blatom skupo plaćeni advokati koji imaju više trikova od Houdinija¹, ali to nije u nikakvoj vezi s razlogom zašto su na sudu ti koje blate. A ako svi završe s Poglavljem jedanaest² i obično bez žene i djece, treba reći da su mogli i gore završiti. Možda ih se moglo naći ispod kamiona ili na šinama podzemne željeznice u neprikladno vrijeme... A sada ti, s druge strane, čovjek čije riječi svi slušaju — pogledaj ispitivanje javnog mnijenja; ti si vrhovni kardinal zemlje, dopuštajući da je Langford Jennings papa — a na vidiku i izvan vidika nema takvog nadriadvokata koji bi te odvuкао pred sud, a još manje Kongres. Kako ja vidim situaciju, imaš priliku da govoriš s vrha u ime vražje velikog broja ljudi dolje, zbog kojih nitko ne bi ni mrdnuo guzicom a kamoli ih saslušao. Lang će te informirati o svemu...

¹ Harry Houdini (1874-1926), američki mađioničar i eskapist (*op. prev.*)

² Amer, metafora za *bankrot* (*op. prev.*)

— Lang, opet — promrmljao je Kendrick, prekidajući ga.

— To *nisam* ja učinio! — viknu Weingrass ispruženih dlanova. -Ja sam odmah počeo s pravim načinom, »gospodine Predsjedniče«, upitaj sestre koje su sve morale otići u toalet čim se on pojavio u kući — on je nešto od menscha, kažem ti. No, nakon pića, koje mi je on sam donio iz bara kad su djevojke otišle, rekao je da ja djelujem upravo osvježavajuće i zašto ga ne zovem Lang i zaboravim sve te formalnosti.

— O, *govno* — ponovi Evan, s porazom u glasu.

— Da se vratimo mojoj tezici — rekao je Weingrass, kojemu je lice odjednom bilo vrlo ozbiljno dok je zurio u Kendricka, zastajući da bi nekoliko puta duboko udahnuo. — Možda si učinio dovoljno, možda bi trebalo da odeš i »sretno su živjeli do kraja života« s mojom arapskom kćeri, zarađujući mnogo novaca. Uvažavanje ove zemlje, čak i velikog dijela svijeta, već je tvoje. Ali bi također možda trebalo da razmisliš. Ti možeš učiniti ono što može ne baš veliki broj drugih. Umjesto da ideš u potragu *za* pokvarenjacima, do kada će biti još više korupcije i gubitaka života, možda ih možeš zaustaviti prije njihove prljave igre — barem neke od njih, možda više od nekih — s vrha brda. Sve što tražim od tebe je da saslušaj Jenningsa. Saslušaj ono što ti ima reći.

Zadržavajući pogled jedan na drugome, otac i sin su razmjenjivali najdublju privrženost. — Telefonirat ću mu i zamoliti ga za sastanak, u redu?

— To nije potrebno — odgovori mu Manny. — To je sve riješeno.

— Što?

— Sutra će biti u Los Angelesu radi svečane večere u Century Plaza, kojim počinje sakupljanje stipendijskog fonda u čast pokojnog državnog sekretara. Bit će čist od posla u neko vrijeme prije toga, pa vas očekuje u hotelu u sedam sati. Dakle, i ti, moja draga; on inzistira na tvom dolasku.

Dvojica ljudi iz Tajne službe ispred Predsjedničkog apartmana odmah su prepoznali kongresmena. Kimnuli su njemu i Khalehli, a čovjek zdesna je pozvonio. Poslije nekoliko trenutaka Langford Jennings je otvorio vrata, blijeda i oronula lica, s tamnim koloba— ' rima od iscrpljenosti. Nakratko je pokušao svojim glasovitim osmijehom ali ga nije mogao održati. Onda se blago nasmijao i ispružio ruku.

— Dobra večer, gospođice Rashad. Zadovoljstvo mi je i povlastica što sam vas upoznao. Molim vas, uđite.

— Hvala, gospodine Predsjedniče.

— Evane, drago mi je što te opet vidim.

— I meni je drago, sir — rekao je Kendrick, koji je ulazeći mislio kako Jennings izgleda stariji nego ga je ikad vidio.

— Molim vas sjednite. — Predsjednik je pošao ispred svojih gostiju u sobu za primanje u apartmanu, do dvaju nasuprot postavljenih višesjeda koje je povezivao okrugli stakleni stolić za kavu. — Molim vas — ponovio je, pokazujući na kauč s desne strane, dok se on zaputio prema lijevom. — Volim gledati privlačne ljude — dodao je kad su svi sjeli. — Pretpostavljam da bi moji klevetnici rekli kako je to još jedan znak moje površnosti, ali je Harry Truman jednom rekao »radije gledaj konju u glavu nego u stražnjicu«, dakle... Oprostite mi na jeziku, moja lady.

— Nisam čula ništa što bih morala oprostiti, sir.

— Kako je Manny?

— On neće pobijediti ali se bori — odgovori mu Evan. — Znam da ste nas posjetili prije nekoliko tjedana.

— Je li to bilo griješno s moje strane?

— Ni najmanje, ali je donekle griješno od njega što mi to nije rekao.

— To je bila moja ideja. Htio sam nam obojici dati — vama i meni — vremena za razmišljanje, a u mom slučaju ja sam saznao više o vama nego je napisano na nekoliko stotina stranica vladinog materijala. Zato sam otišao do jednog i jedinog izvora koji mi se činio smislenim. Zamolio sam ga da šuti sve do nekog dana. Ispričavam se.

— Nema potrebe, sir.

— Weingrass je hrabar čovjek. On zna da umire — njegova je dijagnoza kriva ali on zna da umire — a prema svojoj neminovnoj smrti se odnosi kao prema statistici na građevinskoj ponudi. Ja ne očekujem da ću doživjeti njegovu dob, ali ako to bude, mogu se jedino ponadati da ću biti tako hrabar.

Jennings je pogledao u Khalehlu. — Vaš ujak Mitch vas pozdravlja.

— O?

— Payton je otišao prije jedan sat. Žao mi je što to moram reći ali se morao vratiti u Washington. No jučer sam razgovarao s njim i inzistirao je da doleti radi druge teme prije nego se sastanem s kongresmenom Kendrickom.

— Zašto? — upita Evan, uznemiren.

— Konačno mi je rekao cijelu priču o Inver Brassu. Dobro, ne sve, dakako, jer ne znamo sve. Budući da su Winters i Varak otišli, mi vjerojatno nećemo nikad saznati tko je prodro u omanski dosje, ali sada to nije važno. Sa svetim Inver Brassom je svršeno.

— Nije vam to *prije* rekao? — Kendrick je bio iznenađen, ali se sjetio kako mu je Ahmat kazao da nije siguran da li Jennings zna sve ono što je *njemu* rekao.

— Bio je pošten oko toga nudeći mi ostavku, koju sam odmah odbacio... Rekao mi je da bih ja, znajući cijelu priču, možda stopirao akciju koja se vrši u vaše ime sa ciljem da budete zajedno sa mnom na tiketu. Ne znam, možda bih tako i postupio, zacijelo bih bio bijesan. To sada nije važno. Saznao sam što sam htio saznati, a vi ne samo da ste izašli kroz startna vrata, vi ste dobili nacionalni mandat, kongresmenu.

— Gospodine Predsjedniče — protestirao je Evan. — To je umjetno...

— Što je Sam Winters *dovraga* mislio da radi? — prekinu ga Jennings, srezavši Kendrickovo protivljenje. — Ja ne dam ni centa za njihove čiste motive; on je zaboravio historijsku lekciju o kojoj je iznad svih on trebalo da vodi računa i pamti je. Kada god izabrana skupina dobrotivih elitista sebe postavi iznad volje naroda i nastavi manipulirati s tom voljom u mraku, bez odgovornosti, stavljaju u pokret itekako opasan stroj. Jer je samo potrebno da među tim superiornim bićima postoji jedan ili dvojica s vrlo drugačijim, *nečistim* idejama da uvjere druge, ili zamijene druge, ili nadžive druge, i republika je u oluji. Visokozvučni Inver Brass Sama Wintersa nije bio bolji od Bollingerova plemena nasilnika iz direktorskih upravnih vijeća. Obojica su htjeli da se okolnosti razvijaju na jedan način. Njihov način.

Evan se naglo isprsisio. — Točno zbog tih razloga...

Zazvonilo je zvono na vratima Predsjednikova apartmana, četiri kratka zvonjenja, svako niti pola sekunde. Jennings je podigao ruku i pogledao u Khalehlu. — Vama će se ovo svidjeti, gospođice Rashad. To što ste čuli bila je šifra.

— Što?

— Dobro, nije baš strašno visoko razvijena, ali djeluje. Kaže mi tko je pred vratima, a »tko« u ovom slučaju je jedan od vrijednijih pomoćnika u Bijeloj kući... *Uđite!*

Otvorila su se vrata i pojavio se Gerald Bryce, zatvorivši ih čvrsto iza sebe. — Žao mi je što upadam, gospodine Predsjedniče, ali smo baš dobili riječ iz Pekinga a znao sam da će vas to zanimati.

— Može pričekati, Gerry. Dopustite mi da vas upoznam...

— *Joe?*... — Ime je iskliznulo iz Kendrickovih usta čim mu se javilo u žarištu sjećanje na vojni mlažnjak u letu za Sardiniju i na zgodnog mladog specijalistu iz State Departmenta.

— Dobra večer, kongresmenu — rekao je Bryce, prišavši naslonjaču i rukujući se s Evanom, kimnuvši Khalehli. — Gospođice Rashad.

— Tako je — upleo se Jennings. — Gerry mi je rekao da te je informirao u avionu kad si letio u Oman... Ne želim previše puhati u njegov rog i to ispred njega, ali Mitch Payton ga je ukrao od Franka Swanna u State Departmentu, a ja sam ga ukrao od Mitcha. On je apsolutno strašan kad je riječ o kompjuterskim komunikacijama i kako ih treba čuvati u tajnosti. A ako netko bude mogao zadržati sekretarice, pred njim je budućnost.

— Vi ste zbunjujuće ljubazni, sir — odgovorio je Bryce. — Ali što se tiče Pekinga, gospodine Predsjedniče, njihov je odgovor potvrđan. Hoću li opet potvrditi vašu ponudu?

— To je druga šifra — objasnio je Jennings, nasmijavši se. — Rekao sam da bih ugrizao naše vodeće bankare u QT da ne budu suviše pohlepni u Hong Kongu i otežaju situaciju kineskim bankama kad dođe do prijelaza '97.¹ Dakako, u zamjenu za...

— Gospodine *Predsjedniče* — prekine ga Bryce sa svom dužnom uljudnošću, ali ne bez tona opreza.

— O, oprost, Gerry, Znam da je to vrhunska tajna i samo-oči² i sve te druge stvari, ali se nadam da se prilično brzo neće ništa zadržavati od kongresmena.

— Govoreći o tome, sir — nastavi stručnjak za komunikacije Bijele kuće, bacivši pogled na Kendricka i kratko se nasmiješivši — u odsutnosti vašeg političkog osoblja ovdje u Los Angelesu, ja sam odobrio večerašnju izjavu o povlačenju koju će dati potpredsjednik Bollinger. To je u skladu s vašim mišljenjem.

— Hoćeš reći da će se ustrijeliti na televiziji?

— Ne baš, gospodine Predsjedniče. Međutim, on kaže da svoj život namjerava posvetiti poboljšanju stanja onih koji u svijetu gladuju.

— Ako saznam da je ta majka³ ukrala čokoladu, ostatak života će provesti u Leavenworthu.

— Peking, sir. Hoću li ponovo potvrditi?

— Zacijelo možeš, i dodaj im moju zahvalnost, lopovi. — Bryce je kimnuo Kendricku i Khalehli i izašao čvrsto zatvorivši vrata za sobom. — Gdje smo stali?

— Inver Brass — odgovori mu Evan. — Oni su me stvorili i umjetno stavili pred javnost kao nekoga tko ja nisam. Pod tim bi se okolnostima moju nominaciju moglo jedva nazvati voljom naroda. To je šarada.

— *Vi ste šarada?* — upita ga Jennings.

¹ Godina kad Hong Kong prelazi u kineske ruke (*op. prev.*)

² Stupanj tajnosti nekog dokumenta (*op. prev.*)

³ Skraćenica od amer, tabu slanga *motherfucker*, mamojebac (*op. prev.*)

— Vi znate o čemu govorim. Niti sam to tražio niti htio. Kao što ste to tako dobro izrazili, mene su umanipulirali u trku i gurnuli me svakome u grlo. Nisam pobijedio niti to zaslužio u političkom procesu.

Langford Jennings je proučavao Kendricka. — Varate se, Evane — konačno će Predsjednik. — Vi ste i pobijedili i zaslužili. Ja ne govorim o Omanu i Bahrainu, niti čak o još skrivenom Južnom Jemenu — ti su događaji jednostavno čin osobne srčanosti i žrtvovanja koji su upotrebljeni da bi se spočetka skrenula pažnja na vas. I ja se poput vas protivim načinu kako je to bilo učinjeno, jer je to obavljeno potajice, obavili su to ljudi koji su povrijedili zakone i nesvjesno upropastili mnoge živote, a sakrivali su se iza zastora utjecaja. Ah to niste bili vi, *oni* nisu bili vi... Vi ste to zaslužili u ovom gradu jer ste rekli ono što je trebalo reći, a zemlja vas je čula. Nitko se nije šalio na račun onih televizijskih traka, nitko vam nije stavljao riječi u usta. A ono što ste uradili iza scene na onim zatvorenim kongresnim saslušanjima učinilo je da se Beltway guši u vlastitu dimu. Postavljali ste pitanja na koja nije bilo legitimnih odgovora, a vraški broj ukopanih birokrata naviklih da se ide njihovim putem još ne znaju što ih je pogodilo, osim što im je sinulo da bi možda bilo bolje da zajednički odglume. Na koncu, a ovo je od mene, Langa Jenningsa iz Idahoa, spasili ste naciju od mojih najgorljivijih prinosnika, a ne mislim na gorljiv kao u fanatika, zelota. Oni bi nas odvezli cestom o kojoj ja ne želim ni misliti.

— Dopustite mi da pojasnim ono što obojica znamo, gospodine Predsjedniče. Ja nisam kvalificiran.

— *Kvalificiran?* Tko je na nebu ih u paklu kvalificiran za *moj* posao? Nitko, eto tko!

— Ja ne govorim o vašem poslu...

— Mogli biste — presiječe ga Jennings.

— Onda sam svjetlosnim godinama udaljen od trenutka kad bih bio. Nikad neću biti.

— Već jeste.

— *Što?*

— Slušajte me, Evane. Ja ne pravim budalu iz sebe. Sasvim sam svjestan da nemam ni maštu ni intelektualni kapacitet Jeffersona, niti Adamsovih, Madisona, Lincolna, Wilsona, Hoovera — da, rekao sam Hoovera, tog sjajnog, toliko klevetanog čovjeka — ili jednog FDR¹-a, jednog Trumana, jednog Nixona — da, Nixona, koji je imao grešku u karakteru a ne u svom geopolitičkom pregledu — ili jednog Kennedyja, ih čak sjajnog Cartera, koji je imao previše mozgovnih ćelija nego je to bilo politički dobro za njega. Ali smo sada zakoračili u drugačije doba. Zabacimo Vodenjaka i umetnimo *Teleriusa* — to je potpuno odraslo doba televizije; hitne, iz stopa, neposredne komunikacije. Ono što imam je povjerenje naroda jer vidi i čuje *čovjeka*. Vidio sam naciju koja se valjala u samosažaljenju i porazu, i naljutila se. Churchill je jednom rekao da demokracija može imati i niz mana ali je to najbolji sistem koji je čovjek izmislio. Ja u to *vjerujem*, a vjerujem i u sve te bromide o Americi, kao najvećoj, najjačoj i najdobrostojećoj državi na zemlji. Nazovite me misterom Simplicistom, ali ja *vjerujem*. To je ono što ljudi vide i čuju, a zbog toga nam nije gore... Svi prepoznamo svoj odraz u drugima, a ja sam vas gledao, slušao i pročitao sve što se imalo reci o vama, a podugo sam razgovarao i sa svojim prijateljem Emmanuelom Weingrassom. Po mom vrlo skeptičkom sudu, ovo je posao koji morate preuzeti — gotovo htjeli vi to ili ne.

— Gospodine Predsjedniče — sada će Kendrick blago. — Ja cijenim sve što ste učinili za naciju, ali među nama postoje razlike. Vi ste se zalagali za stanovite politike koje ja ne podržavam.

¹ Ak. od *Franklin Delano Roosevelt* (1882-1945), 32. predsjednik SAD (1933-45) (*op. prev.*)

— *Dobri Kriste*, pa ja to od vas i ne *tražim!*... Dobro, na površini, cijenit ću ako zavežete sve dok sa mnom ne porazgovarate o pitanjima. Imam u vas povjerenje, Evane, i ne kanim vas držati izvan vrata. *Uvjerite* me. Kažite mi gdje se varam — bez straha ili blagonaklonosti — to je ono što je potrebno ovom bogomprokletom uredu! Mogu se zanijeti u nekim pitanjima i znam da bi me trebalo povući natrag. Ja znam svoja ograničenja, Evane, ali isto tako znam što mogu učiniti kad imam *najbolje* ljude koji me mogu savjetovati. *Vi* ste nas otarasili smeća! Sad pristupite.

— Ponavljam, nisam kvalificiran.

— Ljudi misle da jeste, *ja* mislim da jeste. Zato je nominacija vaša i treba da je samo uzmete. Ne budite dijete, vas su možda prisilili na tiket, ah odbiti ga značilo bi uvredu milijunima birača. Reći drugačije, značilo bi opovrći zbilju. Bolji su ljudi poput vas i mene nego Džingis Kan ili jedan Adolf Hitler. Ispod naših razlika, mi želimo spasiti, a ne uništiti.

Sad je bio red na Kendricku da proučava Predsjednika Sjedinjenih Država. — Dobri Bože, vi ste *magičar*, *čarobnjak*.

— To je u opisu mog posla, gospodine Potpredsjedniče — rekao je Jennings, smiješeći se. — To i nekoliko uvjerenja u koja čvrsto vjerujem.

— Ja ne znam. Ja jednostavno ne znam.

— Ja znam — prekinu ga Khalehla, posegnuvši za Evanovom rukom. — Mislim da bi zaista trebalo da operativni oficir Rashad podnese ostavku.

— Također još nešto — rekao je predsjednik Langford Jennings, skupljenih obrva. — *Trebalo* bi da stupite u brak. Ne bi nikako bilo lijepo da moj kolega na tiketu živi u grijehu. Želim reći, možete li sebi predstaviti što bi svi ti evangeličari koji osiguravaju toliko glasova učinili da se otkrije vaš sadašnji status? To jednostavno nije dio mog *imagea*.

— Gospodine Predsjedniče, sir?

— Da, gospodine Potpredsjedniče?

— Zavežite.

— Sa zadovoljstvom, sir. Ali bih vam isto tako htio dodati notu pojašnjenja pa nek' se zna — za ime Božje, nemojte reći mojoj ženi da sam vam rekao. Nakon oba naša razvoda, živjeli smo zajedno dvanaest godina i imali dvoje djece. Tri tjedna prije konvencije smo vezali čvor u Meksiku i stavili raniji dan vjenčanja. A sada, to je doista državna tajna.

— Ja nikad ne govorim, gospodine Predsjedniče.

— Uvjeren sam da nećete. Imam vjeru u vas i potrebni ste mi. A našoj će zemlji biti bolje zbog obojice nas — i to prije zbog vas.

— Ja u to sumnjam, sir... — rekao je Evan Kendrick.

— Ja ne... gospodine Predsjedniče.

Zvono na vratima Predsjednikova apartmana opet je zazvonilo. Četiri kratka, oštra pritiska od pola sekunde.

(Kraj)

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 1

Robert Ludlum HOLCROFTOVA **POGODBA**

Noel Holcroft, američki arhitekt, pozvan je u Ženevu. U povjerljivom razgovoru s uglednim švicarskim bankarom doznaje da je on zapravo sin Hitlerovog financijskog genija Heinricha Clausena, kojega je njegova žena Althene, Amerikanka, s tek rođenim Noelom napustila i vratila se u Ameriku. Noel doznaje da su njegov otac i još dvojica nacističkih glavešina, u grižnji savjesti zbog Hitlerovih logora smrti, financijskim transakcijama skrenuli goleme svote novca iz okupirane Evrope i utemeljili u švicarskoj banci fond od 780 milijuna dolara. Taj fond treba da bude podijeljen preživjelima i potomcima stradalih u nacističkom holokaustu, ali tek pošto prođe 30 godina od propasti Trećeg Reicha. Clausen i njegovi suradnici pohranili su prije samoubojstva u švicarskoj banci i testament. Prema tom testamentu bankovni račun u Ženevi formalno se oslobađa samo potpisom nasljednika sve trojice utemeljitelja fonda. I da bi ispunio moralni dug prema ocu, Noel Holcroft počinje da traga za djecom druge dvojice bivših nacističkih moćnika, ne bi li oslobodio bankovni račun u Ženevi. »Dug treba vratiti!« - deviza testamenta postaje i Noelova deviza. U tom nastojanju Holcroft se izlaže opasnostima koje su neosporno primjer vrhunske literature u suvremenom političkom trileru. Smrt u stopu prati sve njegove postupke, jer testament ima svoju mračnu pozadinu.

Teško se oteti dojmu da sve to što se događa nije istinita priča. Tema je krajnje realistična i upozoravajuća, a živopisnost likova i situacija prisiljava čitaoca da ne ispušta knjigu.

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 2

Robert Ludlum MATAREŠKI KRUG

Brandon Scofield je visoki funkcioner američke obavještajne službe, veteran sa dvadeset i dvije godine rada u službi. On je već umoran čovjek, ali je i dalje nezamjenjiv u obavještajnoj službi svoje zemlje.

Vasilij Talenjekov je majstorski strateg sovjetske obavještajne službe i naj-briljantniji obavještajni taktičar. I on je poslije dvadeset i pet godina u lovu na neprijatelje svoje zemlje umoran, ali od njega nema boljega.

Scofield i Talenjekov - profesionalci do srži - ujedno su i smrtni neprijatelji, koji su se zakleli da će dokrajčiti jedan drugoga, ako se ikada susretnu. Motivi: Talenjekov je odgovoran za smrt Scofieldove žene; Scofield je kriv za ubistvo Talenjekova brata.

Ali Talenjekov je na tragu jednoj od najvećih tajni našeg vremena. Otkrio je organizaciju koja se zove Matarese i koja financira terorističke grupe u svijetu. Konačni ciljevi djelovanja te organizacije nikome nisu poznati, ali je svima jasno da u interesu čovječanstva treba okončati njezinu aktivnost. A jedini koji u tome mogu uspjeti jesu Vasilij Talenjekov i Brandon Scofield - zajednički!

U napetom i dramatičnom prizoru koji je ravan najboljim Ludlumovim stranicama - možda najboljima koje je bilo koji autor trilera kada napisao - dvojica obavještajaca se napokon sastaju.

Matareški krug još je jedno djelo Roberta Ludluma koje sadržava sve odlike njegova talenta.

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 3

Robert Ludlum BOURNEOV IDENTITET

Dva francuska ribara izvlače iz mora teško ranjenog čovjeka i odvoze ga u Port Noir. Engleski liječnik, nastanjen već osam godina u toj luci, pomaže ranjeniku, ali ubrzo ustanovljuje da je rana na glavi uzrokovala gubitak pamćenja. Tokom nekoliko tjedana, koliko traje oporavak nepoznatog, čitav niz indicija (tragovi kirurških zahvata na licu, vrsno baratanje oružjem i poznavanje nekoliko svjetskih jezika, fizička snaga i vladanje borilačkim vještinama) upućuju na to da se radi o čovjeku neobične prošlosti. Napuštanje Port Noira i odlazak u Zürich, gdje hotelski recepcioner prepoznaje u njemu starog gosta, g. Jasona Bournea, znači ujedno i početak potrage za vlastitim identitetom, potrage protkane neprestanom sumnjom da će konačno razrješenje rezultirati najgorim - istinom da je Jason Bourne plaćeni ubojica, asasin, možda i u službi Ilica Ramireza Sancheza, čuvenog Cariosa. A Jason Bourne to ne bi mogao podnijeti. Čovjek koji ne zna tko je, zna da, usprkos ubilačkom instinktu i visoko profesionalnoj vještini, ispoljenim u krvavim obračunima koji su mu nametnuti, ne bi mogao prihvatiti tu činjenicu. Jer ima nešto u njemu, neko moralno jezgro koje se probilo s ovu stranu mentalne zavjese što mu priječi pogled na ono što je prethodilo i koje čini da s grozom pomišlja na tu mogućnost. U trenucima kad sve indicije govore protiv njega, Marie St. Jacques, prelijepa kanadska ekonomistica, na tako bizaran način dovedena u vezu s njim, hrabri ga i tjera da u slaganju mozaika vlastite prošlosti ne posustane, jer njeno iskustvo s njim i ženska intuicija govore joj da Jason Bourne ne može biti Carlosov plaćenik. Ludlumovo majstorstvo ne ogleda se samo u izvanrednom vođenju priče, koja svojom atraktivnošću nema pandana u svjetskoj kriminalističkoj literaturi, već i u vrsnom portretiranju svih svojih likova, čak i onih beznačajnih.

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 4

Robert Ludlum BOURNEOVA NADMOĆ

Nastavak izvanrednog romana Roberta Ludluma »Bourneov identitet«. Poprište - gradovi Kowloon i Hong Kong, a sve počinje krvavim masakrom i spoznajom koja izaziva konsternaciju: »Asasin se vratio u Aziju. Jason Bourne se vratio«.

Stabilnost Dalekog istoka je ugrožena jer među ubijenima je i visoki funkcioner jedne od najvećih zemalja na svijetu. Nameću se pitanja: Tko plaća ubojicu i s kojim ciljem? Tko je slijedeći na popisu smrti? Kome je u interesu da angažirajući Jasona Bournea izazove kaos na nestabilnom Istoku? A u Americi visoki funkcioneri tajnih službi znaju da nema Jasona Bournea, da ga nikad nije ni bilo. To je ime koje je dano Davidu Webbu, američkom diplomatu-znanstveniku, koji se, nakon pogibije žene i dvoje djece, uputio u bespoštedni lov na notornog svjetskog ubojicu, Carlosa Šakala.

Tko će sada krenuti tragom lažnog Jasona Bournea? Odluka se donosi a da glavni protagonist nije obaviješten o tome. Fingiranom otmicom žene Davida Webba on je prisilno mobiliziran i uključen u lov na dvojnika, u lov koji svojom dramatičnošću i bogatstvom obrata nadmašuje sve što nam je do sada u žanru »trilera« ponudila svjetska književnost.

Briljantan roman, pun iznenađenja i preokreta, potresa i zlokobnih varki, otkrića s dvostrukim *sječivom* i smrtonosnih sučeljavanja.

Ukratko, »Bourneova nadmoć« je najzbuđljivije djelo Roberta Ludluma, koje je oduševilo čitaoce u više od dvadeset zemalja.

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 5

Robert Ludlum AKVITANSKA ZAVJERA

Sve počinje u Ženevi. Američki pravnik Joel Converse susreće čovjeka kojeg nije vidio dvadeset godina, prikrivena operativca koji nasilno umire do njegovih nogu, šapćući riječi koje *su* Converse dale »stravični zavjet smrti«: »*Generali... vratili su se... Aquitaine!*« Odjednom je Converse morao paničnim bijegom štititi vlastiti život, sam s najstrašnijom svjetskom tajnom. Progonjen anonimnim krvnicima do mračnih kutaka Evrope, prisiljen je da igra igru preživljavanja po pravilima krvi, za koje je mislio da ih je već odavno ostavio iza sebe. Jednu po jednu, on slijedi svaku nit smrtonosnog napretka u srce svake vlade velikih sila - u mrežu koordinirana globalnog nasilja za koje nitko ne vjeruje da je moguće. Nitko osim Con-versea i žene koju je nekad volio i izgubio, dakle, jedine dvije osobe na svijetu koje mogu osloboditi svijet iz željeznog stiska *Aquitainea*. *The New York Times*: »Nemojte političke trilere mjeriti s ovim. Jer broj je uzbuđenja mnogo veći, a pojačani rad srca se ne može pratiti. Ovo je knjiga koja se ne pušta iz ruku, mada je ova napomena suvišna, jer je u pitanju još jedan Ludlum u slijedu svoje najbolje tradicije«.

Pariški *Le figaro*: »Zaboga! Je li se sve ovo dogodilo - ili će se dogoditi. Nijedna nas varijanta ne ostavlja na miru... Ludlum u strahovitoj paljbi sa svjetskim mrakom... Ludlum u svom najboljem izdanju«.

Chicago Sun-Times: »*Akvitanska zavjera* je knjiga koju nećete moći ispustiti iz ruku. (Nemojte nikad započinjati Čitanjem Ludlumova romana, ako sutra morate poći na posao!)«

Biblioteka
POLITIČKI TRILER
Knjiga 7 - u pripremi

Robert Ludlum

PARSIFALOV MOZAIK

Svijet Michaela Havelocka, jednog od najistaknutijih američkih obavještajaca, srušio se na mjesječinom osvjetljenoj obali španjolske Coste Brave. Promatrao je kako njegovu partnericu i veliku ljubav, Jennu Karaš, ubijaju ljudi iz njegove agencije, izmislivši optužbu protiv nje kao rezultat mračnog komplota. Nije mu preostalo drugo već da napusti igru i istupi iz obavještajne službe. Ali, otkad je u jednom grozničavom trenutku, na prenapučenju željezničkoj stanici u Rimu, Havelock opazio Jennu, misteriozno živu, njega imaju na nišanu i američki i sovjetski asasini, a njegovu je smrt odobrio i predsjednik SAD. Ubojice ga gone po svijetu, postavljajući mu stupice ne bi li ga ulovili, otkrivajući tako ogroman mozaik izdaje koji je stvorila 'krtica' najvišeg ranga, što svijet drži u šaci - Parsifal. Uzbudljiva radnja - a u tome je Ludlum nenadmašiv - otkriva slabosti vlada iza sjajnih fasada, djelovanje 'vlada u vladama', nevjerovatnu sposobnost, ugled i moć 'krtica' u koje nitko ne sumnja, a koje svojim mračnim planovima zapravo prijete cijelom svijetu. Zakučaste urote, obilje brze i uglavnom silovite akcije opisane velikom neposrednošću, nevjerovatna priča o poštenom čovjeku kojeg je njegova vlada stavila u kategoriju 'izvan spasa', mada on spašava i vladu i svoju zemlju; ljubavni pasaži velike snage i plemenite strasti, snažna ličnost odanog i talentiranog čovjeka koji je prisiljen da bježi od pretpostavljenih ali često sjenovitih moćnika i sila kojima mora izbjeci, identificirati ili i uništiti ih briljantnim protuakcijama usamljenika.

'Parsifalov mozaik' je opčinjavajuća knjiga stalne akcije, jedna od najboljih Roberta Ludluma, knjiga koja njegovu pripovjedačku maštu, cijenjenu u cijelom svijetu, gotovo poistovjećuje s prirodnim silom. Knjiga koja je 35 tjedana bila na listi bestselera 'New York Timesa' i kojoj će naši čitaoci, zasigurno, osigurati isti ugled.